

Autobiografický magický román odhalující pohled do zákulisí tajné lóže FOGC vychází ze skutečných událostí autorova života, blíže nás seznamuje s jeho životními osudy, s významem jeho misie, s existencí Bratrstva Světla i magickými praktikami.

Mystik světového významu a znalec hermetiky František Bardón se od konce 20. let věnoval v Německu přednáškové činnosti a veřejně vystupoval pod uměleckým jménem FRABATO.

Na mnoha vystoupeních, popsáných v této knize, dokazoval existenci nadpřirozených sil. Během války mu Hitler nabídl za magickou pomoc vysoké místo ve své vládě, po odmítnutí byl v roce 1941 uvězněn. Toto vydání je doplněno o fragment ze „Zlaté knihy Moudrostí“, považované za základ esoterické hermetiky, zabavené v roce 1958.

© 1993 Copyright by Dieter Rugeberg, Postfach 130844,
D – 42035 Wuppertal 1, Deutschland
© 1998 Copyright by Chvojko nakladatelství
Šmilovského 3, 120 00 Praha 2
Z německého originálu Frabato: Autobiographischer Roman
Všechna práva zůstávají vyhrazena autorovi.

1. KAPITOLA

V drážďanském společenském domě byla právě přestávka a v přeplněném přednáškovém sále panovalo mezi posluchači velké vzrušení; jejich hovory se točily převážně kolem přednášejícího parapsychologa Mistra Frabata. První část přednášky zaujala všechny posluchače, neboť až do dnešního večera nikdo z nich neviděl provádět experimenty přesahující hranice možností. Všechny přítomné překvapila a zanechala v nich hluboký dojem. V hledišti byly zastoupeny všechny společenské vrstvy.

Pronikavý hlas zvonku vyzval obecenstvo v sále i na chodbách, aby zaujalo svá místa. Po druhém zvonění ztichla celá síň, světla zhasla a opona se pomalu zvedala. Jeviště osvětloval křišťálový lustr a vrhal jasné světlo na stůl umístěný uprostřed jeviště. Na stole, pokrytém brokátovou pokrývkou, stála sklenice s vodou, vedle stolu židle. Poněkud opodál stálo v půlkruhu rovněž několik židlí. Jeviště nepůsobilo dojmem kouzelnické scény, jak tomu při podobných přednáškách obvykle bývá. Nebylo zde nástrojů, ani náčiní či hůlek a ani jiných pomůcek. Zvědavost obecenstva vrcholila.

Pružnými kroky vešel Mistr Frabato do středu jeviště a lehce se uklonil. Neměl na sobě nic mystického a ani jinak nápadného. Svou poněkud silnější postavou, tmavohnědými vlasy a elegantním smokíngem se od ostatních lidí nelišil. Pouze jeho tmavohnědé hluboké oči měly v sobě něco tajemného, skrývalo se v nich cosi nevyzpytatelného a neprozkoumatelného. Pohled vyjadřoval dobrotu i přísnost, laskavost i milosrdenství a zářil na každého, komu byl právě věnován. Když se ztišila bouře potlesku, učinil Frabato oběma rukama gesto, jímž si vyžádal klid. Pokračoval v přednášce: „Dámy a pánové, v prvním díle své přednášky jsem vám objasnil podstatu a působení sugescí a autosugescí v teorii i praxi. Svými experimenty jsem dokázal, že se sugescí nechá provádět na jakoukoliv vzdálenost. Vylíčil jsem vám, že její podstata vězí v ovlivňování podvědomí. K dokonalejšímu pochopení si to nyní ještě zopakujeme.“

Jak je vám již známo, sídlí normální vědomí v duši a je ve fyzickém těle uváděno v činnost velkým mozkiem. Právě tak je tomu u podvědomí, jež je též vlastností duše a je jako protipól vědomí uváděno ve fyzickém těle v činnost malým mozkiem.

S ohledem na praktické využití podvědomí věnujme nyní pozornost studiu psychologické funkce malého mozku, tedy podvědomí. U každého člověka, který si je vědom svých pěti smyslů, je sféra normálního vědomí stále činná, což znamená, že člověk je schopen využívat permanentně funkce normálního vědomí. Není jediné síly v Universu a tedy ani v člověku, která by neměla svůj protiklad. Proto také vše, co v normálním vědomí chápeme pod pojmem myšlení, cítění a chtění, dále paměť a rozum, zrcadlí se v podvědomí jako i opačný účinek. Na základě tohoto poznatku můžeme podvědomí považovat za svého protivníka. Hnací síla, čili impuls ke všemu, co si nepřejeme, jako naše vášně, chyby a slabosti, *vychází* právě z této sféry, tj. z podvědomí. Musíte se proto naučit, aby vám tento vašemu Já“ do jisté míry nepřátelský aspekt nejen neuškodil, ale naopak vám byl nápomocen.

Podvědomí potřebuje k svému uskutečnění na hmotné úrovni čas a prostor, tedy dva základní principy, které musí mít každá věc, má-li být přenesena ze světa příčin do skutečnosti. Jestliže tedy odejmete podvědomí čas a prostor, přestane opačná polarita na vás působit, čímž je vám dána možnost přimět vědomí k tomu, aby přispělo k uskutečnění vašich přání. V tomto vypojení podvědomí vězí klíč k praktickému upotřebení autosugescí a sugescí.

Formule, které si pro autosugesci zvolíte, musí mít bezpodmínečně přítomný čas a rozkazovací způsob. Chcete-li si např. v sobě vypěstovat vlastnost klidu, bude formule pro autosugesci znít: „Jsem klidný!“ Nejúčinněji a nejpronikavěji pracuje podvědomí v noci, tedy když člověk spí. Ve spánku je činnost normálního vědomí zastavena, takže nadvládu má podvědomí. Proto je doba, kdy se tělo ukládá ke spánku, nejvhodnější pro příjem sugestivní formule, tedy těsně před usnutím, ale také bezprostředně po probuzení, kdy se ještě nacházíte v tak zvaném polospánku. Tím ovšem není řečeno, že by pro autosugesci nebo sugesci nebyla vhodná i jiná doba. Ale nejvhodnější jsou tyto dva časové termíny.

S jakými myšlenkami a pocity usínáte, s takovými pracuje podvědomí ve spaní. Proto nikdy neusínejte s myšlenkami na starost, žal a depresi. Zbývá ještě podotknout, jaká přání se dají autosugescí splnit. Zde platí všeobecné pravidlo: splnit se dá každé přání, které se týká ducha, duše a těla, např. zušlechtnění povahy, dosažení zdraví, rozvoj různých schopností a podobně. Naproti tomu není možno dosáhnout autosugescí přání, která nemají nic společného s osobností, jako např. výhry a

podobně. K volbě dalšího přání přejděte vždy teprve tehdy, když jste s dosaženým úspěchem prve zvoleného přání dokonale spokojeni. Trpělivost a vytrvalost vedou v každém případě, tedy i zde, k žádaným výsledkům.

Nyní pohovořím o jiném tématu s vyšším významem: o magnetismu, nebo-li takzvané radioaktivitě člověka. Jestliže vám mám podstatu magnetismu dokonale vysvětlit, musím překročit vytýčený program, neboť naše téma si vyžádá několik dalších přednášek.

Hned zpočátku je nutno si uvědomit, že všechny věci tohoto světa vyzařují a pohlcují paprsky. Každá věc nezáří stejně a také nepřijímá paprsky stejně, neboť to závisí na citlivosti dotyčného předmětu. Na takových zákonech spočívají veškeré magické nástroje a talismany. Toto je však speciální obor, kterým se zde nehodlám zabývat. Chci vám jasně a stručně vysvětlit podstatu magnetismu a dokázat ji praktickými experimenty. Krátce řečeno, magnetismus je nejdokonalejším výtažkem člověka, je životní silou a hmotou, v níž se všechny paprsky pohybují, je spojením mezi tímto a oním světem a je též pojítkem mezi lidmi.

Záření není ušetřen ani člověk. Síla a čistota lidského záření závisí na zdraví člověka, na jeho vůli, charakteru a duševní vyspělosti. Čím jemnější, hlubší a čestnější jsou myšlenky člověka, jeho život a skutky, tím čistší, jemnější a pronikavější jsou jeho paprsky.

Pro dnešek však dost, neboť o magnetismu by se daly psát celé knihy. Při mém krátkém čase se však zatím musíte spokojit s tímto stručným vysvětlením. Svou teorii doplním ještě předvedením několika praktických důkazů. Prosím, aby z obecnstva přišly ke mně na pódium tři osoby.“

Frabato čekal s úsměvem, kdo bude mít k experimentům odvahu. Sálem se nesl šepot a šum. Přecházel po pódiu sem a tam, jeho počínání postrádalo obvyklého konání okultistů. Když nikdo nepřicházel, učinil pravou rukou povzbuzující gesto a pravil: „Nebojte se, nic se vám nestane, jen ke mně nahoru na jeviště! Také já jsem rád veselý, rád se bavím a společnost je mi někdy milá i na jevišti.“

Na tuto výzvu povstala jedna hezká plavovláska a nesmělými kroky stoupala po schůdcích na jeviště. Frabato vtípně pronesl: „Hleďme, všeobecně se má zato, že jsou ženy slabé pohlaví, a tato hezká slečna nás přesvědčila o opaku.“ V sále se ozval smích a hned se zvedlo několik osob a pospíchaly na jeviště. Opět učinil Frabato pohyb rukou a řekl: „Dost prosím! Spokojím se s tímto počtem, neboť by sem na jeviště přispěchali všichni a já bych musel sám do sálu.“ Jeho vtípné poznámky rozesmály všechny přítomné. Frabato se obrátil k osobám na jevišti a pravil: „Prosím nyní, abyste mi laskavě zapůjčili nějaký předmět, který nosíte u sebe, položili ho na stůl, a pak pod kontrolou opustili sál.“

První povstala světlovlasá slečinka, sňala z ruky stříbrné náramkové hodinky, položila je na stůl a odstoupila. Další předmět, náprsní tašku, dal na stůl mladý muž. Podle svého chování očekával žert, který si nechtěl nechat ujít. S laskavými slovy se Frabato obrátil na starší dámu a vybídl ji, aby k pokusům přispěla svým krásným náhrdelníkem. Polichocena Mistrovou výzvou, sňala dáma řetěz posázený drahokamy a položila ho rovněž na stůl.

„Na úvod vám předvedu menší psychotronický experiment, jenž se do jisté míry týká magnetismu, pouze s tím rozdílem, že dotyčné osoby, které byly s odloženými předměty ve spojení, zanechaly na nich, aniž by to tušily, nepatrné množství svého živočišného magnetismu. Školený jasnovidce může díky tomuto magnetismu zjistit, co vše se s předměty odehrálo a kdo s nimi přišel do styku. Přitom *nezáleží* na tom, je-li předmět z blízké nebo dávné minulosti.“

„Neusmívejte se tak,“ obrátil se Frabato k blondýnce, která přes svůj úsměv byla plná pochybovačných myšlenek. „Čtu ve vašich myšlenkách,“ pokračoval, „a proto vám předložím důkaz.“ Přistoupil ke stolu, vzal do ruky náramkové hodinky a hluboce se soustředil. Téměř bez dechu ho publikum pozorovalo a napjatě očekávalo, co bude následovat. Frabato držel hodinky a jeho zrak byl upřen do dálky, jako by chtěl něco spatřit. Náhle procitl, trhl sebou a obrátil se k blondýnce s těmito slovy: „Máte vsutku odvahy. Kdybych já šel na přednášku o jasnovidectví, určitě bych si bez dovolení nechal s sebou cizí věc. Vidím, že za zády vaší sestry činíte tak pravidelně. Hodinky dostala vaše sestra k biřmování od tety, která zemřela následkem úrazu. Vaše sestra si tohoto dárku velmi váží, považuje ho za upomínku na tetu, a proto hodinky nenosí. Není od vás hezké, že je nosíte vy. Poučte se a vícekrát nevezměte tyto hodinky na ruku.“ Na obličejí dívky bylo vidět, že Frabato mluví pravdu. Zrudlá a zahanbená hleděla k zemi. Frabato položil hodinky zpět na stůl. V tomto okamžiku si chtěl mladík hbitě vzít svou náprsní tašku nazpět, což vyvolalo v hledišti smích. Frabato však mladíka předešel a pravil: „Nezdá se, že byste měl čisté svědomí, když máte takový spěch svou tašku ukrýt.“

Podívám se raději, co za tím vězí.“ Frabato si s taškou chvíli pohrál, načež bez velké námahy zjistil důvod. Obrátil se k mladíkovi se slovy: „Mladý muži, vidím ve vaší tašce modrou obálku s fotografií velmi hezkého děvčete, jemuž jste slíbil hory doly a získal tak její srdce. Ta dívka vám pevně věří, neboť pochází z velmi *vážené* rodiny a dosud neměla žádný milostný poměr. Zároveň ale vidím ve vaší tašce koncept milostného dopisu jiné dívce, kterou jste před nedávnem poznal na zábavě. Tato dívka se vám zalíbila pro její koketní chování. Nerad se pletu někomu do soukromých záležitostí, ale mohu vás ujistit, že ani jednu, ani druhou nepovedete k oltáři.“ Mladík zbledl a koktavě pravil: Jak je to jen možné, že tak všechno víte a uhodnete? Před vámi nelze mít tajemství, nechtěl bych s vámi přijít často do styku.“ Obecenstvo propuklo opět v bouřlivý smích a se zájmem očekávalo další.

Frabato odložil mladíkovu tašku a obrátil se ke starší dámě: Jistě dovolíte, abych zde vyličil osudy vašeho náhrdelníku.“ Pronášeje tato slova, vzal náhrdelník do rukou a pokračoval: „Tento šperk se dědí již po pět generací. Původní majitelé byli velmi bohatí šlechtici, žijící ve Francii. Za revoluce byli sťati gilotinou. Každému majiteli přinesl náhrdelník něco velmi nepříjemného a vám též. Když váš manžel přišel ve válce o život, odvrátilo se od vás štěstí a dlouho jste vedla strastiplný život. Jste odkázána na malou rentu, kterou vám jako poškozené válkou vyplácí stát. Náhrdelník vidím dvakrát v zastavárně. Jelikož je to pro vás vzácný dědičný předmět, dala jste pokaždé s velkou obětí dohromady částku, abyste ho mohla vyplatit.“ Položil náhrdelník opatrně na stůl a obrátil se k publiku. S klidným hlasem pronesl: „Prosím, aby jedna paní a jeden pán z obecenstva doprovodili tyto pokusné osoby ven, čímž bude zaručena kontrola.“ Frabatovo přání bylo splněno a po krátké chvíli opustilo pět osob sál.

„Nyní, když jsou mé pokusné osoby z dohledu a doslechu, naplním každý předmět svou magnetickou silou a určitou myšlenkou. Výsledek nabíjení se projeví v okamžiku, jakmile budou předměty opět v rukou svých majitelů. Prosím, abyste učinili návrh, jaký účinek se má u každé osoby projevit.“ Uprostřed sálu povstal černovlasý pán a žádal o slovo. „Nuže pane,“ řekl Frabato, „máte nějaký skvělý nápad?“ Poněkud nejistě pravil oslovený: „Kdyby to bylo možné, bylo by jistě veselé, aby předměty byly impregnovány takto: až si ona slečna vezme hodinky, necht' propukne v hlasitý smích.“ V sále zazněl potlesk a na Frabatově veselém obličejí bylo vidět, že je srozuměn. Požádal pána, aby k němu přišel na jeviště. Se srdečným stiskem ruky mu poděkoval za dobrý nápad a požádal ho, aby určil ovlivnění dalších předmětů. Pán pohlédl s úšklebkem na náprsní tašku a pravil: „Bude jistě komické, až onen zamilovaný mladík propukne za trest v usedavý pláč.“ Opět zazněl sálem smích a trvalo delší dobu, než se obecenstvo utišilo. S kývnutím hlavy řekl Frabato příjemnému pánovi: „Zdá se, že jste herec, a to komik, že přicházíte na tak znamenité nápady. Měl jste raději zůstat u svého dřívějšího povolání a nezaměnit je s kancelářskou prací.“ S dotyčným pánem to trhlo, a ačkoliv byl v rozpacích, kývl hlavou na znamení, že Frabato mluvil pravdu. Byl toho času úředníkem u jedné velké firmy, ale než místo přijal a dopracoval se určitého postupu, byl zaměstnán jako artista a klaun v kočujícím cirkuse. Frabato se obrátil k publiku s otázkou, co se má stát s náhrdelníkem. V první řadě povstala paní a zvolala: „Protože tento řetízek přinášel jen neštěstí a navzdory tomu ho i nynější majitelka má v lásce, bylo by na místě, aby ho paní, jakmile vezme řetízek do rukou, s pocitem hnusu odmrštila.“ V sále zavládlo ticho, podle něhož Frabato usoudil, že všichni přítomní s tímto návrhem souhlasí. Pán na jevišti chtěl odejít, ale Frabato ho požádal, aby ještě zůstal a prokázal mu laskavost s další spoluprací.

Frabato přecházel jeviště a pravou rukou prováděl různá gesta. Po krátké chvíli se zastavil, vzal hodinky opatrně do jedné ruky a druhou rukou po nich přejížděl. Obličej mu zbledl a celý jeho výraz prozrazoval, že duchovně intenzivně pracuje. Asi za tři minuty hluboce vydechl a přes jeho tvář přeletěl úsměv. Položil hodinky na původní místo a vzal do ruky další předmět, náprsní tašku. V chůzi nad ní prováděl různá komická gesta a za několik okamžiků ji rovněž položil. Po celou tuto dobu nevymizel z jeho obličejí úsměv. Řetízek nechal ležet na svém místě, tři kroky poodstoupil a upřel svůj zrak na opál uprostřed náhrdelníku. Stál s fascinujícím klidem, pohyboval pouze pravou rukou, jako by něco odhazoval. Načež pohlédl na mlčky stojícího pána, jenž ho se zájmem pozoroval. Požádal pána, aby ho na pódiu zastupoval podle pokynů, které mu také ihned oznámil. „Mohlo by se mi totiž vytykat,“ dodal, „že zde pracuji s hypnózou, a proto odejdu do bufetu. A vy pane, požádáte majitele těchto předmětů, aby si je vzali nazpět. Účinek, jenž si přítomní přáli vidět, se projeví a bude pro každého dostatečným důkazem o existenci magnetismu. Prosím dva pány o doprovod, aby mne kontrolovali a mohli potvrdit, že pokusné osoby na dálku neovlivňují.“ Obecenstvo dávalo potleskem najevo svou spokojenost s experimenty. V doprovodu dvou pánů odcházel Frabato postranní uličkou.

Frabatův zástupce se rychle se svou úlohou sžil. Nejprve požádal u dveří stojícího pána, aby

zavolal očekávané osoby zpět do sálu. Všichni tři se k jevišti blížili nesmělymi kroky, neboť na sobě cítili zraky přítomných. Zástupce je oslovil: „Mistr Frabato si přeje, abyste omluvili jeho nepřítomnost, šel se občerstvit do bufetu. Pověřil mě, abych s vámi dokončil jeho experiment. Vezměte si, prosím, každý svůj předmět a vraťte se na svá místa.“

Blondýnka měla velmi naspěch a zlostně uchopila hodinky. Jakmile si je připnula na ruku, propukla v hlasitý a srdečný smích, kterým strhla k smíchu a potlesku celé obecenstvo. Mladý muž, který mezitím zastrčil svou náprsní tašku, se na své místo vracel poněkud rozechvěn. Sotva usedl, dal se do hlasitého pláče. Starší paní sáhla po svém šperku s určitou obavou. Jakmile se ho dotkla, uchvátil ji k němu takový odpor, že ho prudce odhodila do rohu jeviště. Smích a potlesk burácel sálem. Než se publikum uklidnilo, zvedl Frabatův zástupce náhrdelník a podal ho své majitelce. Sám se uklonil a rovněž se vrátil do sálu. Opona pozvolna padala a ze sálu odcházeli návštěvníci, kteří se chtěli občerstvit nebo si zakouřit.

Hlas zvonku ukončil přestávku a všichni pospíchali na svá místa, aby nic nezmeškali. I během této pauzy se hovor točil jedině okolo Frabata, ve kterém všichni přítomní viděli zázračného muže. Frabato se stal rázem miláčkem obecenstva. Jakmile se objevil na jevišti, byl pozdraven dlouhotrvajícím potleskem. Děkoval za tolik projevené sympatie a žádal přítomné, aby ho nepovažovali za nadpřirozeného člověka. Po tomto krátkém úvodu hovořil dále tichým, ale pevným hlasem.

„Kdo z vás se cítí nemocen, nechť přijde na jeviště a usedne na připravenou židli u zdi.“ Pacienti se okamžitě hmuli k pódiu, ale Frabatův hlas je zadržel slovy: „Žel bohu, všichni se sem vejít nemůžete. Stačí mi oněch třicet sedících.“ Po těchto slovech se lidé vraceli na svá místa, avšak jeden mladík zůstal stát v rohu jeviště, přestože si neměl kam sednout. Frabato si prohlížel jednoho po druhém, a když spočinul na stojícím mladíkovi, promluvil k němu: „Mladý muži, vy se musíte se svým případem obrátit na specialistu, neboť vaši chorobu nejsem oprávněn léčit. Bylo by vám jistě velmi trapné, kdybych objasnil příčinu vaší nemoci.“ Mladík zrudnul a zahanben opustil jeviště. Většina posluchačů vytušila, o jakou nemoc v tomto případě asi jde.

Frabato šel nyní od jednoho pacienta k druhému, u každého postál několik vteřin a řekl mu, jakou má chorobu. Frabatovo správné a rychlé určení diagnózy bylo tak překvapující, že uvádělo každého v úžas. Jakmile všechny obešel, promluvil k nim: „Vidím na vás, že ode mne očekáváte uzdravení, nebo alespoň ulehčení. Poskytnu vám ne-li dokonalé uzdravení, tedy alespoň takové ulehčení, že ode mě odejdete spokojeni. Žádám pouze, abyste tiše seděli.“ Frabato se nyní obrátil k obecenstvu a prosil o naprostý klid a pozornost. Usedl na židli tak, aby viděl na všechny přítomné v sále i na jevišti. Seděl vzpřímeně, nohy těsně u sebe a ruce měl volně položené v klíně. Jeho zrak byl stmulý a tahy obličejů jako z mramoru. Působil dojmem mumie a nikdo by neřekl, že byl ještě před chvílí živ. Ustal i jeho dech a pokožka smrtelně zbledla. Publikum napjatě přihlíželo. Náhle *začalo* z Frabatova těla směrem k pacientům vystupovat fosforeskující světlo a ve chvílce byli pacienti tímto světlem jakoby obaleni mlhou. Bylo jasně vidět, jak se pacientům rozzářily obličejy a jak ulehčené dýchají. Frabatův vzhled se změnil a i on dýchal zhluboka, jako by se probouzel ze spánku. Namáhavě vstal a třel si ruce, projížděje si s nimi vlasy.

Po několika okamžicích se Frabato obrátil k pacientům a ptal se jich na pocity. „Dobré, báječné, výborné,“ zněly odpovědi. Upřímným stiskem ruky každý pacient Frabatovi děkoval a rozradostněn opouštěl jeviště. Pán, jenž přišel na jeviště o holi, pospíchal na své místo celý šťastný, že na hůl dočista zapomněl. Frabato poděkoval obecenstvu za pozornost a pozval je na další přednášku, která se měla konat pozítří. Lehkou úklonou se rozloučil a odcházel do šatny.

Svým vozem odjel do hotelu, kde si objednal malé občerstvení a požádal hotelového zřízence, aby ho včas vzbudil. Na pokoji nebyl ještě ani půl hodiny, když tiše zaklepal hotelový sluha. Žádal za prominutí, že tak pozdě vyrušuje, ale na chodbě stojí vznešený pán a přeje si s ním za každou cenu mluvit. Podal mu navštívenku onoho pána. Frabato ji vyndal z obálky a k svému údivu na ní spatřil zkřížený trojúhelník přes dva soustředné kruhy, vše tištěné ve zlatě. Po obou stranách kruhu byli, rovněž ve zlatě, dva ohniví draci. Na zadní straně navštívenky stálo kulatým písmem „Hermes“. Frabato přešel několikrát po pokoji a přemýšlel, zda má v tuto noční hodinu pána přijmout. Aby vše urychlil, řekl sluhovi, že nechá prosit. Do pokoje vstoupil šedovlasý pán a pozdravil melodickým hlasem. Frabato s ním měl dlouhý rozhovor, avšak muž nakonec odešel rozladěn a bez úspěchu.

2. KAPITOLA

Ve velkém sále obávané Lóže FOGC v Drážd'anech bylo velmi rušno. Na Velmistrovo svolání se k dnešnímu velmi důležitému jednání dostavilo všech devadesát devět členů. Náhle nastalo ticho, neboť vstoupil Velmistr, doprovázen svým zástupcem a archivářem Lóže, který při podobných schůzích zastával též funkci zapisovatele.

Všichni zaujali svá místa a položili před sebe svá akta. Velmistr sedící uprostřed náhle povstal a zazvonil malým zvonkem, aby si zjednal naprostý klid a pozornost. Zvýšeným hlasem zahájil jednání: „Milí bratři, děkuji vám, že jste všichni uposlechli mého zavolání a dostavili se v plném počtu. Jak je vám ze stanov Lóže známo, svolávají se všichni členové jen tehdy, jde-li o velmi důležitou záležitost. Dnes máme na programu vyřešení dvou závažných případů. První se týká bratra Silesia, který vyrazil tajemství Lóže. Druhý případ je Frabato.“

Všichni víte, že bratr Silesius má za sebou dvacet pět stupňů zasvěcení, takže si byl svého jednání plně vědom. V přílišné horlivosti prozradil jednomu ze svých okultních přátel pod slibem mlčení naše rituály pro vyvolávání živlů. Podle zákonů Lóže se porušení slibu a zrada trestá smrtí. Nechci však bez vašeho souhlasu vyřknout nad bratrem Silesiem ortel smrti. Ačkoliv je jmenovaný mým přítelem, nemám pro něj omluvu a ponechám rozhodnutí nad jeho životem vaší volbě.“

Při těchto slovech se jeho hlas zachvěl zármutkem, což bylo důkazem, že soucit v něm ještě docela nevyhasl. Všech bratrů se zmocnilo vzrušení. Někteří se tvářili zlostně, jiní hleděli stmule na Velmistra. Zapisovatel rozdál mezi přítomné devadesát devět obálek s volebními lístky a pouhé „ano“ či „ne“ mělo rozhodnout o lidském životě. „Ano“ znamenalo smrt ničícími paprsky a „ne“ svobodu a život. Bylo vidět, že mnozí napsali své rozhodnutí rychle, jiní se při psaní ortelu chvěli. Mnohým nebylo lehké se rozhodnout nad osudem bratra Silesia, jenž byl dobrým a snaživým bratrem a který svou veselou povahou vracel všem klid a odvalu i v těžkých chvílích. Bratr Silesius byl u mnohých velmi oblíben, ale pro zradu, jíž se dopustil, nesměl být litován, i když sympatie mluvily v jeho prospěch.

Zapisovatel posbíral obálky s vyplněnými lístky a vhodil je do připravené urny. Po důkladném promíchání je vyndal z urny a roztřídil podle odpovědí na dvě hromádky. Bratři mlčky přihlíželi, jak se obě hromádky zvětšují. Zapisovatel pak pečlivě sečetl všechny odpovědi a výsledek napsal na připravený papír. Překontroloval lístky ještě jednou, a když pokládal hotové sčítání před Velmistra, jeho obličej, jindy růžový, zbledl. Oči Velmistra se pronikavě upřely na číslici. Jeho obličej zesinal a bylo na něm vidět, že prodělává vnitřní boj, který mohl pochopit pouze ten, kdo věděl, že musí navždy ztratit milého přítele. Velmistr se opřel rukou o stůl a velmi rozechvěn povstal. Kapesníčkem si stíral slzy, které mu proti jeho vůli vytryskly z očí a stékaly mu po tváři.

„Milí bratři,“ pronesl poněkud plačtivým hlasem, „výsledek volby vyzněl k mému politování v neprospěch našeho bratra Silesia, neboť byl 51 hlasy proti 48 odsouzen k smrti. Podle našich zákonů musí být rozsudek vykonán do měsíce. Bratr Silesius bude na základě svých okultních sil vědět, co ho čeká, a jistě se pokusí uniknout smrti, což se dosud nepodařilo žádnému odsouzení. Je mým přáním, abychom ho ušetřili duševních bolestí, a navrhuji vykonání rozsudku do čtyřadvaceti hodin. Muž, jemuž Silesius prozradil tajemství Lóže, nese na jeho smrti nepřímou vinu, a proto ho musí stihnout tentýž osud.“

Velmistr se rozhlédl po přítomných, aby zjistil, zda všichni souhlasí, a když přikývli, vypil doušek vody, aby se osvěžil. „Žádám oněch jednadvacet bratrů, naše mistry v bojové telepatii, aby zde po ukončení schůze zůstali, abychom mohli podle našeho způsobu vysílat ničící paprsky. Případ bratra Silesia považuji tímto za vyřízený a přecházím k dalšímu bodu, kterým je případ Frabato.“

Přestože rozsudek smrti nad Silesiem Velmistra tak rozechvěl, vzpamatoval se již natolik, že pokračoval klidným hlasem, jako by se nic nestalo: Jak všichni víte, jsem na chválu velmi skoupý, avšak Frabatovy experimenty předčily všechna má očekávání a byly dokonce mnohem lepší, než by je dokázali provést někteří bratři naší Lóže. Vyslál jsem proto k němu našeho nejschopnějšího bratra, který nám podá zprávu, jak u Frabata pochodil.“

Hermes se na Velmistrův pokyn posadil vedle něj doprostřed stolu a vypravoval: „Zvolil jsem velmi dobrou astrologickou hodinu a i tatva mi byla příznivě nakloněna. Počítal jsem s tím, že Mistr Frabato bude po své přednášce vyčerpan, a doufal jsem pevně, že ho v této duševní vyčerpanosti dokážu snadněji ovlivnit. Svou pozdní návštěvu jsem odůvodnil tím, že musím nečekaně odcestovat.“

Frabato si mne ostře prohlížel, při tom se ironicky usmíval, aniž by pronesl jediné slovo. Objasn timer nejlepší stránky našeho shromáždění, vyličil jsem všechny prospěchy v nejružovějších barvách a nabídl mu velkou sumu z naší pokladny jako důkaz přátelství. Požádal jsem ho, aby se stal členem naší Lóže, a to nejen v našem, ale i v jeho zájmu. Počínal si, jako by mě neslyšel. Začal vyprávět o cestách, o úspěchu, o přednáškách ve velkoměstech a o mnohém jiném, takže bych byl na účel své návštěvy u něho málem zapomněl. Zavedl jsem tedy znovu hovor na svou žádost a požádal jej o přímou odpověď, zda hodlá nabídku přijmout. Mlčky povstal, vytáhl zpod lůžka velký kufr a pronesl tato slova: „Nejprve se musím s vámi podívat do duchovna, abych se na vlastní oči o všem přesvědčil.“

Milí bratři, jak víte, nejsem žádným nováčkem. Byl jsem tedy skutečně zvědav, bude-li Frabato schopen mou vůli zlomit a zdali se mu jeho experiment podaří, když vši silou budu působit protikladně. Sotva jsem si tuto myšlenku nechal projít hlavou, věděl o ní, neboť pravil: „Milý pane Herme, experiment, jenž hodlám s vámi provést, není závislý na vůli a nedá se tudíž ovlivnit. Ať jste aktivní nebo pasivní, experiment nebude tím nijak dotčen, neboť to, co vám předvedu, se nechá i fotografovat.“ Jeho slova ještě zvýšila mou zvědavost. Napjatě jsem sledoval každý jeho pohyb. Když si umyl ruce mýdlem, vyndal z kufru lahvičku. Několik kapek z jejího obsahu vtíral pečlivě do prstů. Byla to jakási esence, která vydávala příjemnou balsamovou vůni. Jakmile s tím byl hotov, vytáhl z kufru dvě skříňky. U jedné stiskl stěnu, načež se zvedlo víčko. Ze skříňky vyjmul zvláštní lampičku a postavil ji na stůl. Druhou skříňku otevřel stejným způsobem a vyndal z ní asi patnáct centimetrů velkou kouli, kterou na podstavci položil na stůl. Obě skříňky vložil nazpět do kufru. Ptal jsem se, k čemu má koule sloužit. Frabato se zasmál a odpověděl: „Kdyby byli mezi vámi jasnovidci, kteří by znali tolik, kolik se domníváte, že znáte, a kolik předstíráte, dovolil bych vám, abyste si něco takového vynalezli. V každém případě je obsahem koule pečlivě připravovaná tekutina, jejíž zhotovení vyžaduje mnoho času a trpělivosti a ke všemu je ještě velmi drahá.“

Poznal jsem, že s ním nic nepořídím. Mlčel jsem tedy a čekal, co bude následovat. Sedli jsme si asi metr od stolu. Elektrické světlo ozařovalo kouli všemi barvami podle toho, jak jsem pohnul hlavou. Frabato rozsvítil zapalovačem přichystanou lampičku, zhasl elektrické světlo a žádal, abych zůstal klidně sedět, ať by se dělo cokoliv. Malý plamének vrhal na kouli zvláštní svít. Z plamene vycházela nádherná vůně a mne hned napadlo, že hořlavý olej musí být něčím impregnován, ale nezmínil jsem se o tom ani slovem. I tyto moje myšlenky četl Frabato a pravil: „Milý pane Herme, proč neprojevíte své myšlenky nahlas? Cokoliv si myslíte, je pro mne tak srozumitelné, jako byste to řekl nahlas. Nebo nezná vaše Lóže schopnost čtení myšlenek?“ Ve mně vzplanul hněv, ale ihned jsem ho utlumil, neboť s tímto člověkem bylo a je těžko jednat, nic mu nezůstane utajeno.

„Předvedu vám nyní,“ pravil Frabato, z vaší Lóže jeden obraz za druhým a vy mně sám povíte, zdali se mám stát členem vaší Lóže či nikoliv.“ Frabato si vyhrnul rukávy a přisunul kouli k svému sedadlu. Pozoroval jsem bedlivě každý pohyb, zdali v tom není nějaký trik, ale nic takového jsem nepozoroval. Frabato hladil kouli, asi tak jako by měla na způsob houby nasávat do sebe světlo. Během několika vteřin vydávala koule fluoreskující svít v barvě ohnivého opálu. Když se tak stalo, ustal Frabato v pohybech a řekl pouze, že totéž, co uvidím já, uvidí také on. Hned na to pravil: „Nyní se podíváme do zákulisí života velectěného pana Velmistra a vy budete mít příležitost poznat světlé i stinné stránky jeho žití.“ Vyzval mě, abych upřeně hleděl na kouli tak dlouho, jak to vydržím. Pokračoval slovy: „Máte-li tak silnou vůli, abyste nepodlehli únavě, projeví se nám vše další samo.“ Nechtěl jsem se blamovat a usnout, avšak koule na mne působila tak intenzivně, že jsem se musel vši silou namáhat, abych neztratil vědomí. Seděl jsem jako svázán a hleděl napjatě na kouli. Totéž dělal Frabato. Z koule vycházelo fluoreskující světlo, které se stále zvětšovalo, až naplnilo celý pokoj. Pojednou to začalo v kouli divně vřít a mračna zahalovala v různých barvách všechny stěny. Posléze zůstala jen barva ultrafialová, v níž se objevil jako v panoramě obraz našeho uctívaného Velmistra. Jenom několik okamžiků jsem se zahleděl do jeho očí a už se střídal obraz za obrazem, počínaje od jeho dětství až do přítomnosti. Měl jsem pocit, jako bych byl sám Velmistrem a prožíval celý jeho život. Při mnohých událostech mne jímala hrůza a mráz mi běhal po zádech. Snažil jsem se odvrátit od koule zrak, ale nepodařilo se mi to. Seděl jsem jako přimrazen, neschopen pohybu, a nemohl jsem ze sebe vydat jediné slůvko.“

Obličej Velmistra hrál při tomto líčení všemi barvami, které se stupňovaly a měnily v bledost a zsnalost. Když začal Hermes hovořit podrobněji o některých obrazech, dal mu Velmistr zakašláním najevo, že si to nepřeje. Hermes okamžitě pochopil a převedl své vyprávění na jiné téma.

„Když jsem tímto jasnovidným způsobem uviděl celý život našeho Velmistra, učinil Frabato

pravou rukou přes kouli kruh, ukazováčkem kreslil podivnou figuru, načež vidění zmizelo. Ulehčené jsem si vydechl a snažil se znovu odvrátit od koule zrak. Avšak v témže okamžiku se v kouli objevilo předešlé zabarvení s obrazem Velmistra zástupce. Prožil jsem ve střídajících se obrazech rovněž celý jeho život až do nynějška. Viděl jsem všechny špatnosti, které nadměrně přesahovaly vše dobré, co zde bylo vykonáno. Takto předvedl Frabato sedm nejstarších členů Lóže FOGC Když chtěl Frabato jasnovidcky předvést osmého člena, byl jsem už neklidný a ve svém nitru hluboce zahanben. Frabato to považoval za dostačující a ukončil seanci. Kromě již známého gesta přes kouli učinil jakýsi divný pohyb rukama, pronášeje při tom rychle nějaká slova, ale nenamáhal jsem se podržet je ve své paměti. Frabato povstal, rozsvítil elektrické světlo a zhasl lampičku. Její hořák pečlivě zašrouboval a lampičku s koulí uložil do skříněk v kufru. Jakmile toto vše vykonal, ptal se mě s poněkud cynickým výrazem ve tváři: „Nuže, něco takového jste mi chtěl doporučit?“ Zachvátila mne jakási nejistota a nebyl jsem schopen vydat ze sebe jediné slovo. Uchopil jsem rychle svůj plášť a pospíchal ke dveřím, nemaje ani odvalu se rozloučit. Teprve na chodbě jsem si plášť oblékl. Moje smysly byly tak vybičovány, že jsem zbytek noci nezavřel oka.“

Toto velice zajímavé vyprávění o tom, co Hermes prožil u Frabata, zanechalo v každém členu Lóže velmi hluboký dojem. Nikdo se nepohnul, ani nepromluvil, a hrobové ticho vládlo kolem. Velmistr náhle povstal a přerušil depresi přítomných těmito slovy: „Můj milý bratře Herme, děkuji vám jménem celého bratrstva za vaši námahu a obětavost. Považuji za urážku našeho řádu, že si Frabato dovolil odhalovat tak drzým způsobem nejen mou osobu, ale i naše nejstarší bratry. Přisahám při našem vůdci pekelné, že na Frabata vypustím všechny pekelné fúrie, aby se naučil s námi slušně zacházet. Nedáme se jím urážet. Frabato ucítí na sobě sílu čtyř negativních paprsků a duch našeho bratrstva ho bude pronásledovat tak dlouho, až zhyne jak udusaný červ. Frabato nechť je zatracen ve jménu Satana, Belzebuba, Astarotha a Beliase.“ Mocná kletba, kterou Velmistr vyřknul na Frabata, byla největší kletbou, jakou kdy vyslovil. Žádný smrtelník by nebyl schopen se jí vyhnout.

Velmistr zaujal své místo a na jeho obličej se rozhostil spokojený úsměv. Ve svém nitru si sice nebyl jist, zda jeho kletba Frabata zasáhne, neboť instinktivně cítil, že Frabato je chráněn vyšší mocí, mnohem silnější než je moc, stojící za ním. Avšak pomsta, kterou přísahal svolat na Frabata, musí být stůj co stůj provedena. Rozhodně nemohl připustit, aby jeho autorita byla otřesena nebo dokonce zničena. Velmistr dal zvonkem znamení, že je schůze ukončena. Zůstat smělo opět jen jednadvacet bratrů, vykonavatelé rozsudku. Odcházející členové se Velmistrovi postupně uklonili a rozloučili se gestem podle pravidel Lóže. Přicházeli a odcházeli vždy jednotlivě, aby na sebe neupozornili veřejnost. Zůstavších dvacet jedna bratrů se pak radilo, jak by se snadno a rychle dostali k Frabatovi. Návrhy byly různé a bratr zapisovatel si je všechny zaznamenal. Diskutovalo se jen o Frabatovi, protože případ bratra Silesia byl podle tradice a obvyklých pravidel rozřešen, takže již nebylo třeba se o tom zmiňovat.

Na znamení Velmistra odešel jeho zástupce do místnosti, nacházející se v zadní části domu. Zde stály zvláštní skříně, v nichž byly uloženy různé magické pomůcky. Zapisovatel otevřel jednu železem pobitou truhlu a vyndal z ní velkou voskovou loutku představující muže. V jedné stěně otevřel trezor, z něhož vyjmul hnědou láhev se zapečetěnou skleněnou zátkou. Loutku a láhev položil na stůl uprostřed místnosti. Nožikem otevřel opatrně hlavu loutky tak, že vyřízl malou voskovou destičku, kterou zatím odložil. Nitrem loutky procházel v místech páteře po celých zádech kanálek asi na prst široký, zhotovený zároveň s loutkou. Nyní odpečetil láhev a část jejího obsahu přeléval do otvoru v loutce, dokud nebyl kanálek naplněn až k hlavě. Poté zakryl otvor plotýnkou, kterou zakapal voskem z přichystané svíčky. Vosk upravil tak, aby splýval s povrchem hlavy. Láhev znovu zapečetil a do vosku vtisknul znak svého pečetního prstenu. Ze skříně pak vyndal sešitek, zaznamenal do něj tajným písmem Lóže datum a jméno a opět ho vrátil zpět. Z jiné skříně vzal malou černou rakev a položil ji také na stůl. Otevřel zásuvku psacího stolu, kde byly uloženy dýky různých velikostí, tvarů a tloušťky. Zvolil jednu menší dýku s ostrým hrotem. Všechno pečlivě uzamkl, dýku dal do kapsy, loutku a rakev si vsunul pod paži a opustil místnost. Všechny tyto předměty, loutku, rakev a dýku, položil pak před Velmistra a usedl na své místo.

Velmistr vzal loutku do rukou a přesvědčil se, zda je vše provedeno podle předpisu a postavil ji na zem. Na jeho pokyn povstali všichni přítomní a vytvořili kolem loutky kruh. Velmistr zůstal mimo, aby mohl řídit opačné působení. Všichni bratři se vzali za ruce a uzavřeli tím magický kruh. Pomalými kroky obešli loutku sedmkrát. Přitom se na ni upřeně dívali a navázali s ní kontakt. Všichni začali nyní rytmicky dýchat, zvedali a spouštěli přitom ruce. Spouštění rukou a vydechnutí doprovázeli zvláštní

formulí, kterou pronášeli zvýšeným hlasem, jako by šlo o modlitbu. Světlo bylo vypnuto a pouze tři svíce matně osvětlovaly sál. Intenzita prováděného rituálu se stupňovala. Okolo figury se kruhovitě uzavíraly mraky, takže figuru nebylo ani vidět. Formule zněla dále a mraky se zvětšovaly. Celá místnost se zdála být nabitá elektrickou energií a fosforově sírový zápach se šířil sálem. Dále však zněla formule. Někteří slabší bratři se zachvěli, neboť mraková koule měla již velikost mužské postavy. Její barva přecházela z černobílé do červené a různé stíny se křížovaly. Když koule získala ohnivě rudou barvu, přistoupil Velmistr, stojící až do této chvíle stranou a sledující celý rituál. Ve vzduchu učinil zvláštní znamení a roztrhl řetěz. Koule se pomalu rozptylovala a mizela ve figuře. Unavení bratři se vraceli na svá místa. Velmistr otevřel na stole rakev a vložil do ní loutku. Po každé straně rakev byla rozžata velká svíce.

Napjatě a se zatajeným dechem pozorovalo jednadvacet bratrů každé Velmistrovo hnutí. V sále panovalo hrobové ticho. Plameny svíček plápolaly zvolna sem a tam a šířily po sále voskový zápach, což napětí ještě zvyšovalo. Velmistrův obličej se podobal ztělesněnému démonu. Rysy obličeje pozbyly předstíraného přátelského a vlídného chování. Pomalu, ale s určitým zachvěním, uchopil Velmistr na stole ležící dýku. Hrot dýky se podobal jehle a ostří se lesklo v plamenech svíček. Pomalu zdvihal Velmistr dýku, náhle však na několik okamžiků ustnul. Jeho ledový pohled spočinul na srdci loutky, načež prudce mrštil dýkou, že se podle jeho očekávání zabodla loutce přímo do srdce.

Velký hluk a zahřmění znělo celým sálem, jako by se pohnul celý dům v základech. Ve vzduchu to fičelo jako velký orkán. Bylo slyšet řev a vytí, jako by se otevřelo celé peklo a chtělo pohltit zem. Po několika vteřinách vše ztichlo. Velmistr upadl na své židli do bezvědomí. Celý dřívější fenomén, který vyvolal u přítomných bratrů pocit hrůzy a strachu, zapůsobil na ně tak, že se nemohli ani hnout. Trvalo dlouhou chvíli, než Velmistr nabyl vědomí a otevřel oči. Jeho pohled byl ještě chvíli jako bezduchý. Také archivář se vzbudil natolik, že mohl uklidit rakev, rozsvítit světlo a zhasnout svíce. Všichni věděli, že hřmění a hluk byly znamením, že žádaného účinku bylo dosaženo. Někteří pohlédli na své hodinky, ukazovaly deset minut po dvaadvacáté hodině. Bratři ještě chvíli hovořili, až Velmistr, jenž si zatím dělal poznámky do notesu, povstal a zazvonil, aby si zjednal ticho.

„Moji milovaní bratři, děkuji za spolupráci a oznamuji vám, že přesně ve dvaadvacet hodin skončil bratr Silesius, raněn srdeční mrtvicí. Jeho zrada je tím pomstěna a zákony našeho řádu zůstávají zachovány.“

Jeho přítel také neujde smrti, ovšem nezemře tak snadno a rychle jako bratr Silesius. Protože je velký boháč, poradíme se na příštím sezení, jak vůči němu postupovat. Navrhují, abychom se zde sešli opět zítra ve dvaadvacet hodin a vzali do práce také případ Frabata. Dnešní schůzi považují za skončenou.“

Jednotliví bratři opouštěli nepozorovaně budovu Lóže. Byla to ve skutečnosti nádherná, přepychově zařízená vila. Velmistr a jeho zástupce odešli jako poslední.

Ručičky velkých elektrických hodin ukazovaly 21.45. Ve velké nádražní hale bylo mnoho lidí, kteří čekali na rychlík do Berlína a do lázní Schandau. V hale umístěný tlampač vyzýval cestující, aby nastupovali do rychlíku na Berlín. Mnoho lidí se tlačilo k východu. Nikdo nechtěl zmeškat, protože berlínský rychlík se zde zdržel pouze několik minut.

Byly dvě minuty před dvaadvacátou hodinou a přesně ve 22 hodin měl rychlík odjíždět. Na nástupišti u jízdního řádu stál pán středních let a dělal si záznamy do notesu. Právě vsunul notes do kapsy a chtěl odejít, když přijel berlínský rychlík. Před Mistrem Frabatem zastavil vagón první třídy. Z něho doslova vyskočil velmi hezký blondýn a pospíchal k pokladně. Neměl mnoho času, neboť za dvě minuty jel jeho vlak dál. Svůj cestovní kufřík položil u pokladny na stolek a žádal jízdenku do Berlína. Platil velkou bankovkou, vrácené peníze zastrčil v rychlosti do boční kapsy kabátu, rychle uchopil kufřík, ale sotva se vzdálil několik kroků od pokladny, vykřikl smrtelně a padl na zem. Jeho údy sebou trhaly, oči se obracely v sloup a na obličeji se zračil smrtelný, v těle se odbývajícím zápas. Lidé se ze zvědavosti hromadili kolem postiženého. Jeden policista se vyptával nejbližších, jak se vše přihodilo. Mrtvolu zatím odnesli do služební místnosti na nádraží. Frabato stoji stranou, pozoroval mlčky celý průběh a snažil se dobře si zapamatovat obličej mrtvého. Zmocnil se ho zvláštní neklid, neboť intuitivně cítil, že neznámý nezemřel normální smrtí. Pohroužen v myšlenky, odcházela Frabato z nádraží Lipskou ulicí nahoru, až se po hodinové procházce ocitl za městem v malém lesíku, kde se posadil k odpočinku. Noc byla krásná. Hvězdy i měsíc na nebi jasně zářily. Frabato zde seděl dlouho do noci a hleděl do dálky. Jeho duch přebýval v jiném světě, neboť ho nevyrušili ani kolemjdoucí

mladí lidé.

Nakonec procitl, vstal a rychle se vracel. U Labského přístavu zastavil drožku a nechal se zavézt do hotelu. Když vstupoval do svého pokoje, byly dvě hodiny ráno. Zamkl pokoj, vytáhl svůj kufr a připravil si kouli s lampičkou. V kouli pak zjišťoval příčinu smrtelného případu na nádraží. Viděl, jak bestiálním a brutálním způsobem provedli členové FOGC svoji pomstu. Kouli s lampičkou opět uschoval, provedl svá pravidelná cvičení jógy, poprosil svého strážného anděla o ochranu a spal beze snů až do poledne. Drážďanské noviny přinesly příštího dne tuto zprávu: „Smrt na drážďanském nádraží. Oblíbený spisovatel dr. Alfred Müller zemřel 23. června ve 22 hodin, raněn srdeční mrtvicí. Smrt ho zastihla právě v okamžiku, když chtěl odcestovat do ciziny. Lékař zjistil velmi zdravé a silné srdce, přesto nastala smrt embolií. Obyvatelstvo želí náhlého skonu tak mladého, nadějného a oblíbeného spisovatele. Zachováme tomuto dobrému a snaživému občanu upřímnou vzpomínku v našich srdcích.“

3. KAPITOLA

Ve velkém sále Lóže FOGC se opět shromáždilo jednadvacet pozvaných bratrů, aby projednali záležitost Frabato a též případ ředitele Zwingera, přednosta drážďanské Komunální banky a kreditního ústavu. Ředitel byl onen přítel bratra Silesia, kterému Silesius prozradil některá tajemství z pětadvaceti stupňů Lóže. Zwinger nebyl členem Lóže a nesměl se tudíž dozvědět o tajemstvích a rituálech Lóže. Podle zákonů Lóže by se musel stát buď jejím členem, nebo být zničen. Jelikož se ale svým charakterem do řad bratrů FOGC nehodil, nezbyvalo vedení Lóže nic jiného, než ho také odsoudit k smrti. Jako prezident známého peněžního ústavu disponoval velkým kapitálem, a proto se bratři jednohlasně usnesli, že dřív, než na něm bude vykonán trest smrti, vylákají na něm velký finanční obnos.

Členové Lóže FOGC byli vysoce postavení kapitalisti, kteří svůj obrovský kapitál získali pomocí magických schopností. Část kapitálu Lóže sloužila v dobách, kdy šly špatně obchody, jednotlivým členům jako výpomoc. Bylo-li třeba, šli tito boháči přes mrtvolky a byli vždy pohotová svalit vinu na někoho jiného. Vynalézali velmi rafinované a komplikované metody, takže nikdy nevzbudili podezření veřejnosti a nebyli nápadní ani policii. Jejich nekalá práce byla navíc usnadněna tím, že lid vůbec nevěřil v nadpřirozené síly. Veřejné okultní přednášky pořádali jen proto, aby jimi dokázali, že je veškerý okultismus podvod. Předváděli triky, jimiž strhávali vysokou duchovní vědu do bláta. Věděli dobře, že jakmile se veřejnost dozví a přesvědčí o existenci duchovních tajemství, nastane nový světový řád. To se pánům z FOGC samozřejmě nehodilo, protože by dříve či později byly jejich zločiny odhaleny a jejich řádění byl učiněn konec. Z těchto důvodů jim také Frabatovo vystupování před veřejností nebylo vhodné, neboť Frabato měl skutečně fenomenální sílu, předváděl a vysvětloval vše na vědeckém podkladě. Kdyby byl jedním z pseudookultistů, neměli by nic proti němu, naopak, vítali by v něm přímého pomocníka. Jelikož ale Frabato odmítl stát se členem Lóže FOGC, prohlásili ho za nepřitele. Rozhodli, aby pomocí negativních nadpřirozených sil bylo Frabatovo zdraví natolik podlomeno, aby nemohl konat přednášky.

Velmistr dal znamení, aby bratři ustali v hovoru a věnovali mu pozornost. Byl dnes ve velmi dobré náladě. Frabato se mu však stal tmem v oku, protože odhalil celý jeho život právě Hermovi. Velmistrovo nitro bylo naplněno nepopsatelnou nenávistí, a kdyby se byl setkal s Frabatem mezi čtyřma očima, byl by ho chladnokrevně zastřelil.

Bratr zapisovatel odešel do sklepního bytu domovníka, aby přivedl jeho osmnáctiletou dceru Eli, která sloužila této Lóži jako jasnovidné médium. Eli to nečinila ráda, ale nezbyvalo jí nic jiného, neboť kdyby jen trochu odporovala, přišel by její otec o místo. Elinina matka zemřela před několika lety a Eli nahrazovala svému otci hospodyně. Na otcův pokyn se Eli rychle oblékla do bleděmodrých hedvábných šatů a upravila si účes. Zapisovatel přinesl s domovníkem pohovku, kterou postavili do středu sálu. Pokryli ji bílou hedvábnou pokrývkou a jednu Velmistr povstal, dal znamení ke klidu a požádal bratra zapisovatele, aby začal s operací. Eli se musela položit na pohovku a bratr zapisovatel usedl vedle ní. Levicí hladil Elininu ruku a hleděl jí pronikavě do očí. Za několik okamžiků se v nich objevil příznak. Bratr zapisovatel povstal, udělal několik magnetických tahů nad hlavou média, jež upadlo do magnetického spánku. Tento spánek zesílil bratr zapisovatel několika tahy nad tělem Eli tak, že prošla všemi fázemi hluboké hypnózy až k nejvyššímu stavu somnambulního jasnovidectví. Tah přes hrdlo Eli způsobil, že mohla mluvit, aniž by se u ní porušil hluboký spánek. Bratr zapisovatel jí pak přešel několikrát přes oči, čímž probudil jejího ducha. Toho nyní vyslal za Frabatem a nechal Eli hlásit, co v tuto dobu Frabato dělá. Jelikož byla Eli na tento stav již delší dobu zvyklá, mohla daný rozkaz snadno splnit. Hlásila okamžitě, že Frabato právě předvádí na jevišti jasnovidné experimenty. Bratři FOGC ji ihned od Frabata odvolali, protože se obávali, že by Frabato mohl Eli spatřit v jasnovidném transu, a v případě, že by ji sledoval, mohl by jejich sezení snadno objevit.

Poslali tedy ducha Eli k řediteli Zwingerovi s rozkazem, aby jim nahlásila, co se s ním v tuto chvíli děje. Za několik vteřin Eli sdělovala, že ředitel Zwinger dle v pracovně své vily, čte večerní noviny a má na stolku černou kávu. Na Velmistrův pokyn učinilo jednadvacet bratrů kolem média a operátora kruh, aby mohli médium nabíjet magnetickou silou. Médium muselo nejprve navázat kontakt s ředitelem Zwingerem, načež dostalo od bratrů rozkaz, aby ředitele uspalo. Po malé chvíli ohlásilo médium, že ředitel zívá a chystá se převléci do pyžama. Médium přesně hlásilo každý pohyb ředitele,

jako by stálo vedle něj.

Na otázku, kde se nachází ředitelova manželka a dcera, odpovědělo médium, že jsou obě v přímořských lázních a že je ředitel úplně sám. To se členům FOGC znamenitě hodilo. Ředitel Zwinger byl čestný a přičinlivý muž se znamenitým obchodním duchem. V Londýně zažil loupežné přepadení, které ho málem stálo život. Od té doby se obával vycházet v noci sám, v případě nutnosti jen v doprovodu některého muže ze svých četných přátel. Než se odebral na lože, přesvědčil se, zda jsou všechny vchody uzamčeny. Na stolku u jeho lůžka ležel jako obvykle jeho browning. Neměl nejmenší tušení, že jeho ospalost pochází ze vzdáleného ovlivňování, ačkoliv šel spát o dvě hodiny dříve než jindy. Za několik minut usnul. Médium hlásilo, že ředitel upadl do tvrdého spánku. Hlubokým dýcháním zvýšili bratři magickou sílu řetězu a zapojili tím astrální záření. Na jejich rozkaz udržovalo médium spojení mezi nimi a ředitelem. Ten byl nyní dokonale připraven, aby reagoval na vysílanou sugesci, kterou mu udílel magnetický řetěz. Magickým přepadením se stal Zwinger bezmocným nástrojem démonických sil a aniž to věděl nebo tušil, byl těmto silám vydán na život a na smrt.

Bratr zapisovatel přinesl z komory na nářadí kulatou voskovou destičku, do níž vyryl jméno Zwinger. Destičku umístil na sluneční pletěň média, aby se spojily astrální paprsky s aurou ředitele. Potom položil destičku na čelo Eli. Tímto způsobem byl duch ředitele spoután natolik, že mohl přijímat z dálky udělované příkazy. Bratři uvedli médium do ještě hlubšího transu, takže mělo ztuhlé tělo jako mumie, obličej jako vytesaný z mramoru, partie kolem očí bledé, jen růžové tváře prozrazovaly, že tělem média prochází působením magnetického řetězce enormní životní síla. Médium bylo nyní nabitě jako akumulátor.

Bratr zapisovatel sejmul z čela Eli destičku, potřel s ní její uši a srdce. Na Velmistrovo znamení přerušili bratři řetěz a médium bylo s pohovkou odsunuto stranou. Velmistr zaujal místo uprostřed sálu a řetěz byl opět spojen. Ohnul nyní na koleně voskovou destičku tak, aby vypadala jako telefonní sluchátko. Stačilo se již jen uvést do lehkého transu, aby bylo s obětí navázáno spojení. Magnetická síla magického řetězu zde sloužila jako vysílací energie. Velmistr se do transu uvedl pomocí zpívaných magických formulí a začal vysílat následující rozkazy: „Zítřejší, přesně v 11 hodin a 45 minut, přijde do tvé kanceláře mladý muž v černém obleku s červenou kravatou. Požádá tě o půjčku jednoho miliónu marek pro stavební komplex ve Švýcarsku. Žádost tohoto muže neodmítneš, nýbrž zaujmeš k celé záležitosti kladný postoj. Jakmile si mladík přejede pravou rukou několikrát čelo, vystavíš mu šek na jeden milión říšských marek, splatných ve vašem pobočném závodě v Curychu. Neučiníš si o tom žádný záznam. Až mladík opustí kancelář, přepadne tě ospalost, usedneš do lenošky a usneš na několik minut, během nichž zapomeneš na předchozí událost. Vzezření mladíka a celý případ s ním spojený se ti navždy vytráčí z paměti. Do tváře se ti vryje napjatý a trapný výraz, ze dne na den budeš unavenější a mrzutější. Staneš se melancholickým, na světě ti už nic nesmí způsobit radost. Každá maličkost tě podráždí, připraví tě o klid, tvému okolí se staneš nesnesitelným.“

Když Velmistr dokončil rozkaz, jenž vnutil své oběti, zůstal ještě několik minut sedět a upřeně hleděl na voskovou desku. Náhle vyskočil jakoby bleskem zasažen a zvláštním pohybem pravé ruky opsal přes voskovou desku rituální znamení. Bratr zapisovatel přinesl hedvábný šátek fialové barvy a obalil s ním voskovou mušli, kterou mu Velmistr podal. Magický řetěz byl rozpuštěn a bratři usedli na svá místa. Médium s pohovkou bylo opět přeneseno do středu sálu. Bratr zapisovatel se přesvědčil, zda médium správně zprostředkovalo Velmistrové rozkazy. Když médium přikývlo, odvolal jeho ducha od ředitele Zwinger a poslal ho k Frabatovi. Ten po ukončení přednášky navštívil svého okultního přítele. Médium opakovalo slovo za slovem, o čem se oba přátelé baví, popsalo zařízení pokoje a uvedlo také přesnou adresu onoho přítele. Dále oznámilo, že paní a děti přítele spí a oba muži hovoří o okultních problémech. Protože byli do své debaty zcela zabráněni, nepostřehl Frabato, že jsou sledováni nějakou bytostí. Po těchto zprávách zavolal bratr zapisovatel ducha média zpět do těla Eli a magnetickými pohyby probudil její vědomí.

Bylo velkým tajemstvím Lóže FOGC, že bratři dokázali podle libosti vyvolat astrální, životní, uspávací a smrtící úkazy. Takovými poznatky působili pomocí astrální síly na každou bytost, aniž by tušila, že podléhá cizí vůli.

U Frabata to bylo ovšem jiné. Se všemi těmito schopnostmi byl dokonale obeznámen. Kromě toho stál pod zvláštní ochranou Bratrstva bílého světla, což bylo bratrům FOGC sice známo, ale neměli dosud možnost přesvědčit se osobně o jejich moci a síle. Příležitost se jim naskytla až nyní, a proto se usnesli, že napadnou Frabata magickým útokem.

Eli, která se již vzpamatovala, se rychle odporučela, aby nerušila pokračování schůze bratrů. Od

zapisovatele obdržela při odchodu několik bankovek. Ačkoliv se tento bratr choval k Eli vždy velmi vlídně, cítila k němu nepřekonatelný odpor.

Bratři Lóže FOGC pokračovali ve své ničivé práci. Po rychlé dohodě přinesl bratr zapisovatel z komory s náradím Tepafon a umístil ho doprostřed sálu. Tepafon byl magický přístroj a sloužil k vysílání paprsků do dálky. Byl to vynález FOGC a jako velké tajemství přísně střežen. Tepafon se dal obyčejným elektrickým proudem přivést do tak vysokého napětí, že jeho jemné elektro-éterické vlny působily na tělo a na duši každé živé bytosti. Když se do paprskového ohniska postavil obraz nebo socha žijící osoby, zvířete, rostliny atd., zachvátil Tepafon nejen tělo, ale hlavně duši, bez ohledu na to, kde se postižený objekt nachází. Také nálada dotyčného nehrála při tomto magickém ozařování na dálku žádnou roli. Paprsky aparátu jsou tak pronikavé a éterické, že jich při koncentrování může být použito jako vedení. Navíc mají tyto éterické paprsky vlastnost, že rozkládají chemické živly. Tak bylo například možné na dálku vyvolat u postižených otravu, duševní poruchy, nervovou slabost a podobná onemocnění, která pak byla pro lékařskou vědu hádankou. Tepafonem se daly vysílat i myšlenky. Důležité ovšem bylo nalézt spojovací magický předmět. Ke spojení s postiženým stačil obraz nebo dopis, aby ho bylo možno na dálku ovlivnit a postihnout.

Protože se Frabato stal již velmi známou osobností a reportéři ho často fotografovali, bylo pro členy FOGC snadné opatřit si originál jeho fotografie. Tu upevnili v paprskovém ohnisku Tepafonu a lihovou impregnací, jež v paprscích hořela, obraz ozařovali. Poté bratři utvořili kolem Tepafonu magický kruh a pomocí bojové telepatie stáhli ohnivý živel, aby vysílání mělo delší trvání. Tuto magickou ničící metodu používali pouze ve výjimečných případech, neboť ke zničení průměrného člověka nebyla tak intenzivní síla zapotřebí. Lóže FOGC použila takovou sílu jen tehdy, šlo-li o osobu s velkými okultními schopnostmi a silami. Každý bratr věděl, že by byl tímto způsobem zbaven života, kdyby zneužil nebo vyradil tajemství Lóže. Sáhł by raději ihned k sebevraždě, protože by to pro něho byla lehčí smrt. Všichni věděli, že Tepafon až dosud nikdy neselhal a svůj úkol splnil obvykle během tří hodin a to i tehdy, šlo-li o velmi silné osoby. U slabších lidí nastal konec za několik minut a lékař pak mohl zjistit jen srdeční mrtvici.

Frabato byl stále ještě u svého přítele, s nímž se živě bavil. Zastával nový kabalistický názor, hovořil o dosud neznámých přírodních zákonech, které jeho přítel nechtěl uznat, a lpěl nadále na zákonech staré školy. Bylo však bezpodmínečně nutno přiznat, že žijeme ve století, v němž bylo nalezeno mnoho nových sil, a proto nezbyvalo, než změnit nové rituály a nahradit je novými.

Oba zaujala debata natolik, že nepostřehli vliv, který na ně zvenčí působil. Teprve když byla celá místnost naplněna jako baterie elektrickým proudem a Frabatovým tělem procházelo nesmírné horko, všiml si toho a ustal v hovoru. Také jeho přítel měl zneklidňující pocit, neboť seděl v těsné blízkosti Frabata a byl tedy zničujícími paprsky též zasažen.

Frabatovi stoupala teplota tak rychle, že se srdeční tep již nedal počítat. Zneklidněn přecházel pokoj. Ještě nikdy nic podobného nezažil. Soustředil svou duševní sílu na to, aby zjistil původ teploty. Když se přesvědčil, že jeho tělo je zdravé a harmonické, poznal, že vliv přichází zvenčí. Podíval se na hodinky a zjistil, že stojí, ačkoliv je ten den již natahoval. Popohnal je, ale za chvíli se znovu zastavily. Nebyl by to pokládá za důkaz vnějšího vlivu, ale hodinky pálily víc, než jeho ruka. Požádal svého přítele, aby se přesvědčil, zda je i jeho prsten horký. Přítel poznal, že teplota prstenu je přesvědčivě větší, než teplota Frabatovy ruky. Nyní nebylo pochyb, že jde o vnější vliv, který ma Frabata buď zničit, nebo mu přivodit neschopnost. Jeho přítel přinesl teploměr a podal ho Frabatovi, odpočívajícímu v lenošce. Když naměřil teplotu 42 stupňů, začal mít o Frabata obavu a ptal se, má-li přivolat lékaře. Frabato to však nepřipustil, protože by bylo každému podivné, že ten, který uzdravuje jiné, hledá pro sebe lékařskou pomoc.

Krev ve Frabatových žilách přímo vřela a jeho duch horečně pracoval, aby se vzepřel cizímu vlivu. Jeho po léta cvičená vůle se energicky vzpírala, ale nervové síly mu již vypovídaly službu. Nohy ležely bezvládně, mozek byl prázdný a výraz obličeje prozrazoval velké utrpení. Cítil, že je přemožen a neschopen se bránit. Prosil božskou Prozřetelnost, aby mu pomohla a inspirovala ho, co má učinit. Ve svém nitru uslyšel Frabato náhle hlas, jakoby z velké dálky přicházející, jenž volal: „Odvádně!“

Přítel se pokoušel Frabata magnetizovat, musel toho ale nechat, neboť elektrické napětí v pokoji oslabovalo i jeho a jen s velkým úsilím se ubránil spánku. S hořkostí v srdci viděl, že svému příteli nemůže pomoci a musí přihlížet, jak umírá. Pozoroval napjatě každý Frabatův pohyb. Ten zašeptal s velkou námahou: „Mísu vody!“ Přítel mu ji okamžitě přinesl. Frabato ponořil automaticky levou ruku

do vody a ihned cítil, že do něj vniká nový život. Cítil se bystřejší a své myšlenky již dokázal soustředit. Ruku držel stále ve vodě, do níž odváděl ohnivý elektrický proud. Voda se rychle zahřívala, takže ji přítel několikrát vyměnil. Jakmile Frabato nabyl opět svou bývalou sílu, děkoval Bohu za záchranu života. Dal se ihned do práce, aby zjistil, odkud pochází síla, která ho přepadla. Jasnovidně sledoval éterické paprsky, až se dostal do Lóže FOGC a viděl, že paprsky jsou vysílány odsud. Frabato viděl také svůj obraz, jak je do dálky promítán paprsky a jak v dálce mizí. Zároveň poznal, že na něho neměl vliv kruh mužů, kteří okolo aparátu šeptali formuli a přitom stejnoměrně oddychovali, nýbrž že magické ovlivnění pocházelo z přístroje na vysílání paprsků do dálky. Frabato si předsevzal, že odhalí tajemství tohoto ďábelského stroje a vynalezne protizbraň. S návrhem přítele, aby u něho přenocoval, Frabato souhlasil. Společně obtočili kolem Frabatova lůžka měděný drát, jehož konce přivázali na dlouhý kuchyňský nůž, jenž zabodli do podlahy. Učinili tak proto, aby byl Frabato proti případnému útoku elektromagneticky izolován a elektromagnetický proud byl odváděn do země. Jelikož bylo už po půlnoci, uložili se oba ke spánku.

Uplynuly asi tři hodiny vytrvalé koncentrace a jednadvacet bratrů magického kruhu FOGC rozpustilo řetěz. Byli pevně přesvědčeni, že Frabato není mezi živými. Bavili se o tom, jak si s rozkoší přečtou v novinách zprávu, že Frabato náhle zemřel a že se tudíž jeho přednášky nekonají. Bratři se dohodli, že se následující den večer sejdou, aby oslavili úspěch nad protivníkem, kterého se jim podařilo zničit. Nenápadně opouštěli jeden po druhém vilu, ztrativše se ve stínu velkoměsta.

4. KAPITOLA

V elegantní kavárně na Pražské třídě seděl Velmistr Lóže FOGC u šálku kávy a listoval ve všech drážďanských novinách. Hledal v nich zmínku o Frabatově skonu. Byl zklamán, neboť se o tom nikde nedočel a rozčarován odložil noviny. Nemohl pochopit, že jeho zásah s Tepafonem tentokrát selhal. Všichni bratři se chystali oslavit svůj úspěch, neboť byli přesvědčeni, že Frabato je mrtev. Velmistr zaplatil nedopitou kávu a odešel do budovy Lóže. Přemýšlel, co má učinit, neboť až jim poví, že na Frabatovi Tepafon selhal, jeho neúspěch oťrese zcela určitě důvěrou všech bratrů. U budovy Lóže zazvonil podle smlouveného znamení třikrát dlouze a dvakrát krátce. Domovník otevřel, a když uviděl Velmistra, hluboce se uklonil a uctivě ho pozdravil. Velmistr si v šatně odložil a ihned se odebral do magické místnosti, do které nesměl žádný z bratrů vstoupit. Také všechny magické operace tady prováděl Velmistr výhradně sám.

Místnost měla jen jedno okno, jež se dalo automaticky zatemnit. Na východní straně byl oltář se čtyřhrannými sloupy, ozdobené vyřezávanými magickými znaky. Na oltáři ležely magické předměty, pečete apod., sloužící vesměs k magickým operacím. Nad ním visel obraz Nejvyššího boha Lóže, Bafometa. Ačkoliv zde bylo zavedeno elektrické osvětlení, svítilo se při magických operacích výhradně svíčkami, protože elektřina by se mohla stát při některých operacích nebezpečná. Proto stály v každém rohu místnosti dvě velké svíčky v krásných stříbrných svícnech. Stěny pokrýval tmavofialový samet a strop bleděmodrý. Uprostřed visel krásný velký lustr, s malou lampičkou uprostřed. Sklo lampičky vrhalo sedm duhových barev na znamení sedmi magických charakterů. Byla to magická lampa, zvaná Laterna magica.

Velmistr vyndal ze skříňe tmavomodrý hedvábný plášť a šátek na hlavu téže barvy. Zamkl dveře, odložil veškerý šat a oblékl na nahé tělo hedvábný plášť, na hlavu si uvázal šátek. Na čele měl obrácený pentagram, vyšíтый stříbrem a fialovým hedvábím. Na plášti podobajícím se japonskému kimonu byly magické znaky stejných barev. Na nohou měl Velmistr plátěné fialové pantofle. V tomto ustrojení otevřel ve stěně zabudovanou skříň a vyňal z ní bílou pokrývku a rozprostřel ji na podlaze. Pestrobarevným hedvábím na ní byl vyšíтый magický kruh, který se svým tvarem podobal stočenému hadu. Podél hada byla na jeho hřbetě vyšíтый různá kabalistická jména. Před kruhem ležel obrácený trojúhelník, v jehož rozích se skvěla kabalistická písmena. Střed kruhu zdobil obrácený pentagram, vyšíтый purpurovou barvou. V každém rohu stálo jedno písmeno a všech pět písmen tvořilo jméno Satan. Za trojúhelníkem byla umístěna nádobka s vykuřovací náplní. Kolem kruhu bylo rozestavěno pět plochých svíček. Příprava k zaklínání byla hotová. Ještě jednou přezkoumal Velmistr všechny věci, neboť při tak nebezpečné operaci nesmělo nic chybět. Sebelepší opomenutí by mělo těžké následky a mohlo by Velmistra stát život. Zapálil v nádobě dřevěné uhlí a za malou chvíli začal vydávat vykuřovací prášek v nádobě silnou vůni. Zapálil svíce a zhasnul elektrické světlo. Záclona nepropouštěla zvenčí sluneční paprsky.

Vstoupil majestátně do kruhu. V levé ruce třímal magický meč a v pravé magickou hůl. Kolem krku měl zavěšen magický kámen, čarodějné to znamení oné bytosti, kterou chtěl vyvolat. Obrácen k východu prováděl zaklínání se zaníceným hlasem: „Spojuji se s vámi, salamandři, ohniví duchové pekel, a spojuji se s vaším živlem, takže splýváme v jeden celek. Volám a zaklínám vás ve jménu našeho Pána, který vám poručí a nad vámi vládne! Jelikož jsem jeho sluha, poručím vám jeho jménem, abyste mi byli po vůli a mou záležitost svým živlem nerušili! Spojuji vás se svým magickým mečem a nutím vás k naprosté poslušnosti! Žádám vás, zuřiví duchové ohně, stůjte při mé vůli, abych dosáhl toho, po čem mé srdce touží! Poručím vám při vašem vládci, abyste podporovali mé záměry a byli mi na požádání za všech okolností nápomocni! Zdvihám tento meč a poručím vám ve jménu mého paktu, jenž jsem s vaším panovníkem uzavřel, abyste svým působením pronásledovali Frabata, škodili mu a zničili ho! Toto je má vůle a vůle Pána, který vám vládne.“

Když toto vše Velmistr pronesl s myslí zcela ponořenou do zaklínacích formulí, vzplály plameny svíce, zaznělo dunění, jako by se měl zborit dům, a před Velmistrem se objevil jasný, blýskající se paprsek. Vřeštivý hlas z něho promluvil: „Musím ti sloužit, poněvadž jsi zavázán našemu Nejvyššímu Pánu. Dle tvého přání budeme pronásledovat Frabata všude, kde můžeme uplatnit náš vliv. Měj se však na pozoru! Frabato byl pověřen určitou misí a jeho osud je jiný, než osud obyčejného smrtelníka. Buď varován a krot' svou nenávisť vůči němu!“ Bytost v podobě paprsku nabývala stále hustší tvar a ohnivé jazyky se kolem ní míhaly. Vyzářovala nesnesitelné vedro a její zrak byl tak pronikavý, že

Velmistr musel několikrát sáhnout po donucovací pečeti. Zvedl meč a namířil ho proti bytosti, která zmizela jako blesk za hluku, až se celý dům zachvěl v základech. Když zjevení zmizelo a šum dozníval, učinil Velmistr magické gesto a jako v extázi pronesl magicko-kabalistické: Já chci!“

Několik okamžiků Velmistr zůstal bezmyšlenkovitě stát, pak se obrátil k jihu a zaklínal bytosti živlu vzduchu slovy: „Nořím se zcela do živlu vzduchu, aby mi jeho bytosti věnovaly veškerou pozornost a jednaly podle mé vůle. Duchové bouře, kteří se rychlostí blesku pohybujete ve svém živlu, okamžitě ustaňte na mé volání! Sluha vašeho Nejvyššího Pána vám poroučí a zapřísahá vás jeho jménem! Volám tě, Králi vzduchu, zjev se mi viditelně zde před mým kruhem a vyplň bezodkladně mé přání! Neuposlechneš-li okamžitě, budu tě ve jménu tvého Pána trýznit za tvou neposlušnost! Králi vzduchu, zjev se mi!“

Jakmile Velmistr vyslovil tuto mocnou zaklínací formuli, ozval se příznak bouře přímo v magické místnosti, vřetivý hlas zazněl ze stěny jakoby z velké dálky: „Zemský červe, kdybys nebyl sluhou našeho společného Pána, roztrhal bych tě svým živlem na tisíc kusů a tvé rozedrané tělo bych rozmetal do všech koutů za to, že se odvažuješ volat mne tímto způsobem. Ať ale chci nebo ne, jsem následkem tvého paktu nucen tě uposlechnout. Vyslov tedy své přání.“

„Žádám Frabatův život,“ pronesl Velmistr, „jeho úplné zničení! Nechť je tvými živlovými bytostmi pronásledován a každé jeho počínání ať je zmařeno! Chci, abyste ho pronásledovali po celý život a ničili ho tak, aby zemřel jako bezmocný slaboch!“

„Učiním vše, co je v mé moci, ale střež se Frabata, neboť jeho chrání ‚bratři Světla‘, odpověděl výsměšně Král vzduchu a zmizel.

Výstraha vládce vzduchu rozčilila Velmistra tak, že se ještě s větší nenávisť vůči Frabatovi obrátil k západu a volal Knížete moří mocnou formulí: „Hloubky vod, zapřísahám vás, slyšte můj rozkaz! Volám vás a všechny bytosti vodního živlu, ustaňte ve svém spěchu! Volám živel vody a mluvím jeho řečí! Volám tě, mocný Kníže vod jako poddaného našeho společného vládce, zjev se zde před mým kruhem a podříd se mé nezlomné vůli! Vystup z bouřlivého moře, zjev se mi ve jménu tvého a mého Pána! Budeš-li se zdráhat vyplnit mou vůli, budu tě ve jménu našeho vládce pekel pronásledovat živlem ohně, až se rozplyneš! Proto tě zaklínám ještě jednou, zjev se!“

Za velkého hluku se objevila bytost podobající se člověku a rybě. „Vyvolal jsi mne z bouřlivého živlu vody, ač dobře víš, že se zjevují jen na břehu nebo v blízkosti mého živlu. Kdybys nebyl spojencem mého i tvého Pána, pronásledoval by tě můj živel. Takto jsem tedy povinen vyplnit tvou vůli a přání. Vyslov jej rychle, neboť se nehodlám dlouho zdržet, víš přece, že pachy velkoměsta nesnáším.“

Nepříjemný hlas Krále vodního živlu rozladil Velmistrovu duši. Několik vteřin stál tiše, aby se soustředil. Ještě prudčeji v něm však vzplála zlost a nenávisť vůči Frabatovi. Rozhněván mluvil k bytosti: „Nevolal jsem tě nadarmo z vodních hlubin. Hoří ve mne přání zničit člověka, jenž ruší práci našeho bratrstva a ničí naše plány. Od trvání paktu s mým Pánem jsem dosud nezažil, aby nějaký člověk odporoval naší vůli a dokonce se odvážil proti nám vystupovat. Osud bratrstva mi leží na srdci. Žádám tě proto jménem našeho Pána a vládce, abys Frabata pronásledoval svým živlem a posléze ho zničil!“

„Když je tomu tak, nechť tedy můj živel pronásleduje Frabata, kdykoliv přijde do styku s vodou. Učiním vše, co je v mé moci, abys byl spokojen, ale absolutní úspěch ti zaručit nemohu. Záleží na tom, zastihnu-li Frabata ve slabé chvíli. Nech mne odejít a chraň se! Buď opatrný ve svých úmyslech!“

Propouštěcím gestem Velmistrovy hůlky zjevení zmizelo. Varování třech knížat ho nadměru rozladilo. Neslibovali mu stoprocentní výsledek, z čehož usoudil, že to nebude snadná práce. Musel ještě volat Krále čtvrtého živlu, živlu Země, aby byla magická čtveřice úplná. Obrátil se proto k severu a zaklínal Krále země mocnou formulí: „Ó mocný Králi zemního živlu, sluha tvého a mého Pána tě volá jeho jménem! Opusť své podzemí a zjev se před mým kruhem! Převezmi mou vůli a splň mé přání! Neučiníš-li tak, nechám rozechvát a zbořit zem! Opusť ihned své obydlí a zjev se mi! Budu tě bičovat ve jménu tvého Pána, pokud okamžitě neuposlechneš! Poroučím ti, zjev se!“

Celá země se zachvěla tak silně, že to Velmistr ucítil i pod nohama. Před kruhem se za rachotu zjevil malý šedovlasý muž s dlouhou bradou. Velké tmavé oči prozrazovaly, že on je vládcem svého živlu. V pravé ruce držel svítilnu, z níž vycházelo zvláštní matné, ale vše pronikající světlo. Byl poněkud větší než jeho poddaní trpaslíci. Byl to nejsympatičtější duch ze všech čtyř živlových vládců, které Velmistr volal; pouze jeho pronikavé oči zneklidňovaly každého, kdo s ním přišel do styku. Zjevení tázavě promluvílo: „Přišel jsem ze svého podsvětí, abych splnil tvé rozkazy. Víím, že na

základě paktu s mým vládcem budeš muset již brzy vydat svou duši. Až do onoho dne jsem tvým poddaným a svou mocí jsem ti k službám. Nerad se podřizuji tvé vůli, ale musím tak učinit, neboť nemohu měnit zákony. Poroučej, co mám učinit?“

Ozvěna hlubokého hlasu Krále země zanechávala ve Velmistrovi nepopsatelnou hrůzu. Pronikavý pohled, kterým Král doprovázel svá slova, Velmistra silně zranil. Zjevení mu dalo najevo, že se již blíží jeho hodina, kdy bude skládat účty ze svých činů a kdy přijde o život. Uvědomil si, že pak odejde do pekel za strašlivého mučení. Zjevení stálo dosud před Velmistrem a pohledem si ho kriticky měřilo. Pána země bavilo utrpení, které Velmistrovi svým projevem způsobil. Četl v jeho myšlenkách jak v otevřené knize. Přestože měl Velmistr pocit, jako by byl již tisíc let pohřben, silou své vůle se opět vzchopil a udělil Králi země rozkazy: „Vím, co mne čeká, ale navzdory tomu nemohu přihlížet, jak Frabato vítězí a naše bratrstvo zesměšňuje. Žádám proto, abys veškerou mocí pronásledoval a silou svého živlu zničil Frabata! Je to má vůle i vůle tvého vládce a bude sloužit k počtě našeho nejvyššího sbratření!“ Zjevení zmizelo a v celém domě zavládl hrobový klid.

Velmistr cítil na svých prsou tíži a byl vyvoláváním živlů tak vysílen, že stál zamyšleně a bezradně. Jeho dech byl těžký a zmocňovala se ho *závrať*, byl blízko zhroucení. Vyburcoval ho až zvláštní šum, přicházející z rohu místnosti. Byl to duch formulí, který tu již léta věrně sloužil a plnil jeho přání. Na této bytosti byl Velmistr velmi závislý. Chápal, že nemá dost sil, aby se zbavil tohoto pouta a kromě toho nemá ani ctností, které jsou nutné k osvobození od závazku s vládcem temnot. Uvědomil si, že se dopustil velké chyby, když se na jedné bytosti učinil závislým, a věděl, že za to vše musí zaplatit svou duší. Byl si vědom, že vlastní okultní silou toho dosáhl velmi málo, a proto využíval služeb této bytosti. Pocit závislosti ho v této hodině zvlášť tísnil. Pochopil, že jeho život se blíží ke konci a že není možné smrti uniknout. Nechtěl dopustit, aby Frabato otrásl jeho dlouholetou vírou. Stál zamyšlen a ve svém nitru prožíval muka, jaká nepoznal po celý svůj život. Nenávist k Frabatovi ještě vystupňovalo varování Králů všech živlů. Rád by obětoval svůj vlastní život, jen kdyby byl Frabato mrtev.

Frabato musí zemřít, znělo mu v mysli a probudilo jeho zemdlenou duši. Velmistr se rozhodl vyvolat ještě vládce Tmy. Činil to jen málokdy, pouze ve vážných případech. Byl si vědom, co znamená stát tvář v tvář Nejvyššímu Pánu. Uvědomil si tentokrát, že je to neuvážený nápad, a proto se nejprve spojil s poddanými démony, aby vládce tmy zavolali. Cítil, že zahyne buď on nebo Frabato a přál si, aby mohl vidět Frabatovu smrt. Tyto myšlenky ho znovu vzpružily, položil meč do kruhu na zem, stoupl si na něj levou nohou, zvedl pravou rukou magickou hůl a opsal jí ve vzduchu vyvolávací znamení vládce tmy. Sotva učinil poslední gesto, objevil se jasný paprsek vystupující ze země a osvětlil celou místnost. Velmistr byl jako bleskem zasažen a v tuto chvíli pracovala jen jeho hlava. Byl si vědom, že síla tohoto astrálního světla by ho mohla připravit o vědomí. Stál několik vteřin, které mu připadaly být celou věčností, obklopen světlem. Bylo mu, jako by se vzdaloval miliardy kilometrů a zase se do kruhu vracel. Toto napětí by nepřežil žádný smrtelník. V trojúhelníku před kruhem se rýsoval zvláštní mlhavý mrak, který nabýval určitých rysů. Měl kozí hlavu a chlupaté tělo s ženským poprsím. Prsty u rukou se podobaly drápům a na nohou byla kopyta jako býk. Tělo zakončoval dlouhý a tlustý ohon. Když se zjevení zhmotnilo, paprsek zmizel v zemi. Před tímto zjevením se Velmistr vždy chvěl, protože to byl sám vládce tmy, Bafomet. Jen několikrát mu stál tvář v tvář a nikdy nezapomněl na dojem, jímž na něj vládce zapůsobil. Velmistrovo tělo se chvělo rozčilením, zatímco zjevení se jeho slabostí bavilo a povýšeně se mu vysmívalo: „Nuže příteli, vyvolal jsi mne smluveným znaméním z mé říše a já plním tvé přání, ačkoliv mne víc nenávidíš, než miluješ. Blíží se hodina tvého zúčtování a pak bude tvá duše náležet mé říši, kde začneš skládat účty ze skutků, ke kterým ti pomohli mí poddaní. Znam tvé myšlenky i plány. Varuji tě, promysli si dobře, co ode mne žádáš! Preješ si vidět Frabata zničeného. Je snad tvůj osud ještě málo zatížen, že ho chceš doplnit krví nevinné bytosti, která byla na svět poslána se zvláštní misí? Jednou nohou stojíš v hrobě a tvá duše je zralá pro mou říši. Za Frabatem stojí velké Bratrstvo druhé sféry. Uvažuj dobře o své pomstě, a budeš-li přesto trvat na mé pomoci, učiním svou mocí vše, dokud mne s tebou váže pakt.“

Když pán tmy domluvil hlubokým hlasem, nastalo mezi oběma tíživé ticho. Velmistr přemýšlel, jak se rozhodnout. Bojovalo v něm svědomí, strach a bázeň, hněv, nenávist a pomsta. Hrozná byla jeho muka. První krok byl učiněn a nebylo již návratu. Velmistr pravil svému bohu přímo do očí: „Musím-li brzy do tvé říše, nemohl bych se z ní dívat, jak Frabato ničí mé bratry. Vládní nade mnou, ale do poslední vteřiny mého života zde na zemi jsi mým spojencem a já tě zapřísahám, zničit Frabata, abych si i já mohl ulehčeně vydechnout! Žádám, aby byl před mým odchodem Frabato pronásledován

a v okamžiku, kdy Bratrstvo Světla na něj jen na chvíli zapomene, byl démonickou silou roztrhán na kusy! Necht' je Frabato na věky zatracen!“

Po této mocné kletbě zmizel vládce tmy a jen zápach síry po něm zůstal v místnosti. Vyčerpaný Velmistr klesl v kruhu na zem. Dlouho trvalo, než znovu nabyt vědomí. Oslaben mumlal propouštěcí formule a očistná gesta všech bytostí, jež evokoval. Poté, co uložil veškeré předměty na svá původní místa a pomocí ventilátoru vyvětral magickou místnost, odešel, duševně těžce poškozen. Trvalo dlouho, než se opět vžil do normálního stavu a než byl schopen logicky uvažovat. Šálek silné kávy jej sice poněkud vzpružil, ale všechny prožitky zanechaly v jeho duši nepopsatelný zmatek. Rychlými kroky opustil budovu Lóže a ubíral se nejkratší cestou k domovu. Tam po několika minutách usnul hlubokým spánkem.

5. KAPITOLA

Téhož dne bylo ve velkém sále Excentrik klubu plno. Mistr Frabato pořádal pro reportéry a zájemce o duchovní vědy soukromou seanci jen pro zvané. Mezi hosty byli samozřejmě i členové FOGC. Společnost měla totiž své lidi ve všech společenských kruzích. Toho večera předváděl Frabato experimenty, které musely zatím zůstat běžnému publiku skryty. Vysvětloval věci, jež by veřejnost mohla mylně pochopit a možná i zneužít.

Po skončení seance obklopili Frabata reportéři a snažili se dozvědět co nejvíce zajímavostí z jeho života. Když uspokojil jejich zvědavost, odebrali se všichni přítomní do místnosti, kde u malých stolků hovořili a popíjeli osvěžující nápoje. Mistr Frabato byl středem debat. Mnozí z reportérů zůstali i nadále skeptiky a objasňovali vše materialismem, takže tu zněly různorodé názory.

Mistr prozradil přítomným, že už nesmí předvádět hypnotické experimenty s osobami z publika. Sám policejní inspektor jej upozornil, že překračuje zákon. Proto inspektorovi slíbil, že se bude podle toho řídit. K takovému sdělení měli reportéři různé námitky. Hovory kolem policejního zákazu nabíraly na intenzitě, až se na Frabata obrátil reportér drážďanských novin a zvolal zvýšeným hlasem: „Sázím se s vámi, Mistře Frabato, o pět set marek, že se neodvážíte na příští přednášce opět předvést hypnotický experiment. Do určité míry se jistě budete zdráhat to učinit.“ Všichni přítomní nabádali Frabata, aby navrženou sázku přijal. Jelikož Mistr poznal, že se dostal do léčky, nezbylo mu nic jiného, než sázku uzavřít. Brzy nato opustil klub a svým vozem pospíchal do hotelu, kde na něho čekala ještě řada klientů.

Když se následujícího dne v ranních hodinách probudil, přemýšlel o posledních událostech večerejšího večera. Byl si jist, že se za sázkou skrývá některý člen FOGC. V nitru byl také přesvědčen, že ho budou pronásledovat a přímo i nepřímo mu škodit. Výzva k sázce znamenala první léčku. Po krátkém přemýšlení však přišel na to, jak se z pasti dostat a sázku vyhrát. Po snídani si vyřídil své písemnosti a vydal se hned do města, aby svůj nápad v souvislosti se sázkou mohl realizovat. V jedné z drážďanských tříd se zastavil před velkým obchodem s gramofonovými deskami. Promyslel ještě jednou svůj plán a pak rozhodným krokem vešel do obchodu. Obsluhující slečny se otázal, zda je možné pořídit si desky s vlastním proslovem a hned si je odnést. Jistěže si můžete u nás pořídit gramodesky s vlastním hlasem, ale jedna stojí deset marek.“ Když ji Frabato ujistil, že peníze nehrají roli, slečna byla hned ochotnější a zdvořilejší. Požádala ho, aby se na chvíli posadil, než všechno připraví. Jakmile byla nahrávací aparatura připravena, vešel Mistr do oddělené místnosti a na dané znamení začal s nahráváním. Asi po hodině opustil obchod a s patnácti deskami pospíchal ve velice dobré náladě hvízdaje si do hotelu.

Ve velkém sále domu umělců bylo živo. Reportéři všech drážďanských novin prozradili uzavření sázky v Excentrik klubu a autorita Mistra Frabata byla tím ještě více vyzdvížena. Davy lidí se hmuly do sálu, aby shlédly experimenty zázračného muže. Sál byl tak přeplněn, že jeho majitel už dlouhá léta nic podobného nezažil. Čekalo se na znamení zvonku a na objevení se miláčka obecnstva. Konečně doznělo třetí zvonění, opona se zvedla a Mistr Frabato vstoupil s usměvavým výrazem v obličeji na jeviště a lehce se uklonil. Publikum ho uvítalo bouřlivým potleskem, který se utišil teprve tehdy, když Frabato žádal pokynem ruky o klid.

„Dámy a pánové, děkuji vám za potlesk a přivítání, jímž jste mne hned na začátku obdařili. Chci vám podle možnosti vysvětlit některé nadpřirozené jevy a doložit je pokud možno důkazy. Mé poslední přednášky vám již dostatečně objasnily, že mezi nebem a zemí je mnoho věcí, které člověk dokáže ovládnout. Předvedl jsem vám důkazy o lidském podvědomí, síle magnetismu, působení vůle na dálku, jasnovidectví, čtení myšlenek, a to vše za kontroly obecnstva.

V první části dnešní přednášky vás chci uvést do říše zemřelých a říše duchů. Tím dokážu, že smrtí člověka nic nekončí, nýbrž teprve potom nastává pravý život, pro nějž je život pozemský pouhou přípravou. Nehodlám zde předvádět pohyb stolečku a podobné pokusy, kterými se zabývají šarlatáni, ale chci podat důkaz tím, že sem přivolám nějakého zemřelého.’

Po těchto slovech povstal v předních řadách pán a směle se ubíral po schůdkách nahoru na pódium, sledován celým obecnstvem. Podal Frabatovi ruku a představil se slovy: Jmenuji se Schneider, jsem profesor přírodních věd a soukromý učitel. Nemohu již pouze naslouchat tomu, jak přesvědčivě hovoříte o svých výsledcích, poněvadž věda až dosud o těchto věcech nic pozitivního neobjevila. Neměl jsem dosud příležitost zúčastnit se vašich dřívějších přednášek a na podobné věci nevěřím.

Všeobecné rozhovory o vašich senzačních experimentech mě přiměly k tomu, abych navštívil vaši dnešní přednášku. Prosím vás tedy, abyste mi podal přesvědčivý důkaz o nadpřirozené síle, o níž hovoříte. Jsem v každém ohledu skeptik a budu vám proto velmi zavázán, jestliže mě nějakým způsobem přesvědčíte o opaku.“

Frabato se obrátil k napjatě poslouchajícímu publiku s dotazem, zda má panu profesorovi odpovědět důkazem. Všeobecné „ano“ a potlesk bylo odpovědí obecenstva, neboť všichni přítomní byli zvědaví, jakým experimentem chce Mistr zaujatého profesora přesvědčit.

Požádal profesora, aby odstoupil asi tři metry stranou a zůstal tiše stát, neboť chtěl dokončit teoretickou část přednášky, kterou mu profesor svým příchodem přerušil. Bez ohledu na stojícího učitele dokončil klidně svůj výklad. Když byl asi uprostřed řeči o tom, jak duchové po smrti žijí a pohybují se, zpozorovali diváci na profesorovi velkou změnu. Nápadně zbledl a jeho obličej dostal hrozný výraz. Oči měl vypoulené a ztmulé, brada se mu třásla jakoby ze strachu před smrtí. Kymácel se, až upadl na zem jako kus dřeva. Ležel jako mrtvola a nevydal ze sebe ani hlásku. Mnoho přítomných, zvláště žen, vykřiklo. Jiní povstali a divili se, proč Frabato zůstává klidný a navíc se usmívá. Volali na něj, aby profesorovi pomohl vstát ze země. Frabato však obvyklým gestem požádal publikum o klid, a aniž by se na ležícího profesora podíval, pravil: „Dámy a pánové, abych získal čas a nebyl při přednášce rušen, rozdělil jsem v době, kdy jsem vám objasňoval podstatu spiritismu, svou osobu a vůli. Panu profesorovi jsem svou vůlí odňal velkou část jeho životní síly, na kterou nikdy nevěřil a dosud nevěří. Proto upadl do zdánlivé smrti a pouze jeho hlava žije. Tělo je ztrnulé a nedýchá, srdce nebije. Lékař by při prohlídce zjistil skon na srdeční mrtvici.“

Frabato měl při těchto slovech na mysli bratry FOGC, kteří byli v sále přítomni a kterým to rozhodně nebylo po chuti. V duchu ho zajisté proklínali, když slyšeli, jak vysvětluje příčinu srdeční mrtvice jako jasný a zřetelný zásah psychické síly.

Mistr šel k ležícímu profesorovi, dal mu nohy k sobě a postavil ho jako voskovou figurínu. Katalepsie byla tak dokonalá, že by ji žádný indický fakír nedokázal provést lépe. Pak zavolal dva pomocníky, kteří na jeho povel přinesli dvě židle a položili profesora přes opěradla. Opřen byl jen pod krkem a pod patami. Přes břicho mu přehodili ubrus. Frabato vstoupil nejprve na židli a odtud na břicho profesora. Navíc vyzval oba asistenty, aby udělali totéž. Všichni tři tak chvíli stáli, aniž se profesorovo tělo prohnulo nebo změnilo svou polohu, pak seskočili. Teprve po chvíli se obecenstvo vzpamatovalo z překvapení a odměnilo Frabata potleskem. Když se utišilo, pomocníci na Frabatův příkaz sundali tělo ze židli a postavili, museli ho však podpírat. Profesor měl dosud oči skleněné, dech zatajený, tep nepulsoval. Mistr přiložil prst na ústa a *vyžádal* si tak naprosté ticho. Postavil se stranou a upřeným zrakem hleděl do opačného rohu jeviště. Na profesorovi bylo vidět, že se do něho pomalu vrací život a jeho líce dostávaly správnou barvu. Frabato se obrátil přímo proti němu a po chvílce zírání začal profesor volně dýchat a mrkat víčky. Učinil pohyb, jako by se probouzel ze spánku. Rozhlížel se kolem sebe, a teprve když pohlédl na Frabata, vzpamatoval se úplně. Ten se na něj usmál a pravil: „Nuže, pane profesore, doufám, že jste uhasil žízeň po vědeckém důkazu, a nyní vás žádám, abyste napjatému obecenstvu otevřeně sdělil své zážitky.“

Profesor šel rychlými kroky doprostřed pódia, ale nezdálo se, že je úplně při vědomí. Pomocník mu přistrčil židli, na kterou si sedl jako stroj bez vlastní vůle. Frabato ho znovu několik vteřin fixoval a teprve po tomto zákroku přišel úplně k sobě. Povstal, odstrčil židli a pln úcty podal Frabatovi ruku se slovy: „To jste provedl jedinečně. Něco podobného jsem vůbec nečekal. Nelituji, že jsem dnes přišel na vaši přednášku, neboť na tento zážitek nikdy nezapomenu. Jen jedno mě udivuje, jak jste mohl přednášet a zároveň vyvíjet tolik vlivu, jímž jste mě tak přesvědčil?“

Frabato se smál a pronesl: „Chtěl jste mít důkaz o existenci neviditelné a nepochopitelné síly, tak jsem vám ho podal. Tato síla je výsledkem dlouholetého cviku a nakonec se projeví jako každá jiná fyzická síla. Nepřeji si, abyste mě považoval za zázračného člověka, a prosím nyní, abyste čekajícímu obecenstvu vyprávěl o svých zážitcích.“

Když se profesor uklonil, začalo mu publikum tleskat, neboť taková zábava byla uprostřed přednášky vítána. Jakmile potlesk ustal, začal profesor vyprávět: „Naslouchal jsem napjatě přednášce Mistra Frabata. Přitom jsem ani nepostřehl, že mě pozoruje a působí na mě. Jeho řeč mě tak zaujala, že jsem nebyl schopen vlastních myšlenek. Cítil jsem pouze, že má hlava je jakoby prázdná. Připadalo mi, že jsem již tisíciletí pohřben, a tato osamocenosť a pocit nicoty vyplnily mé nitro tak, že mě zachvátila panická hrůza, o jaké se mi v životě ani nesnilo. Nebyl jsem schopen pohybu, stál jsem tiše a najednou jsem ucítil, že ze mě něco padá k zemi. Podívám se na zem a vidím, že na zemi leží mé

vlastní tělo! Pouze jasný stříbrný pruh mě s ním spojoval. Dále jsem zjistil, že má strnulost pominula a že se mohu opět pohybovat. Naplňoval mě zvláštní pocit klidu, svobody a lehkosti, a tak jsem se pokusil učinit krok kupředu. Připadalo mi, jako bych se víc vznášel, než chodil. Viděl jsem vše, co se odehrávalo v obecnstvu a na jevišti. Povšiml jsem si, že nezanechávám stín, avšak tělo ležící na zemi, stín mělo. Mistr Frabato mě musel pozorovat, neboť se na mě usmíval a pravděpodobně četl mé myšlenky. V duchu jsem se ho ptal, zda toto psychické tělo je má duše, na což Mistr Frabato přikývl, aniž by přerušil přednášku. Opřel jsem se v rohu jeviště a pozoroval, co asi s mým ubohým tělem hodlají učinit. Uvažoval jsem, jak je možné, že mé tělo je stmulé a přesto udrží tři muže. Zamyšleně jsem kroutil hlavou nad tím, jak asi budou vypadat moje vnitřnosti. Musel jsem se smát napjatým obličejům v obecnstvu. Pomocník, který šel k rohu, kde jsem stál, byl tak těsně u mě, že jsem natáhl ruce, aby do mě nevrátil, ale on zatím docela klidně mnou prošel! Jakmile pomocníci mé tělo postavili, Mistr Frabato na mě upřeně hleděl. Jeho oči žhnuly jako oheň a z jeho zorniček vycházely paprsky. Rozuměl jsem jeho pohledu, který kázal, abych se vrátil do těla! Během těchto několika minut jsem se cítil ve svém novém postavení tak dobře, že se mi nechtělo uposlechnout a do těla se vrátit. Pokoušel jsem se příkazu vzdorovat. Jakmile to ovšem Mistr zpozoroval, díval se na mě ještě ostřeji a paprsky, které z jeho rukou přímo sršely, sahaly až ke mně. Pochopil jsem, že se musím podrobit jeho vůli, a šel jsem pomalu ke svému tělu. Náhle jsem pocítil silnou ránu a vzpamatoval se až ve svém těle. Ze všech sil jsem se snažil si všechno ve vzpomínkách urovnat a teprve, když jsem usedl na židli, přešel na mě z Frabata pocit síly a tepla a po několika nadechnutích jsem přišel úplně k sobě. Nyní zde stojím opět svěží a silný.“

Po těchto slovech se profesor obrátil k Frabatovi, uchopil ho za ruku a pravil: „Děkuji vám srdečně, že jste byl ochoten vyléčit můj skepticismus a potvrdil jste mi existenci duše. Nyní již věřím, že se po fyzické smrti žije dál, tak jak jste to řekl ve své přednášce. Mnohokrát vám děkuji za vaši námahu, nikdy vám to nezapomenu!“

Profesor se vrátil zpět na své místo v sále, zatímco obecnstvo propuklo v nadšený jásot. Mistr Frabato stál klidně, jako by se nic nestalo. S úsměvem děkoval obecnstvu za potlesk a pokynem ruky si vyžádal znovu klid, aby mohl pokračovat.

„Dámy a pánové, přerušení, které nám způsobil pan profesor, bylo vlastně nalíčeno příznivým osudem a mně přišlo docela vhod, neboť jsem měl příležitost prokázat vám tímto způsobem existenci duše. Přednášel jsem automaticky dál, neboť jsem pořádal již stovky takových přednášek a nemusím při nich vůbec přemýšlet. Proto se můj duch při mluvení zabýval panem profesorem, aniž by on pozoroval či tušil, že člověk může dělat dvě věci najednou. Provedl jsem s panem profesorem tři experimenty.

Nejdříve jsem mu podal důkaz o životním magnetismu, který je v každém těle. Dále jsem mu odebral tolik životní síly, kolik bylo třeba k oddělení duše od těla a za třetí jsem nechal jeho duši vystoupit z fyzického těla, přičemž jsem jí ponechal plné vědomí.

Pan profesor vám potvrdil, že vedle svého těla mohl žít, mohl se pohybovat a samostatně myslet, ba dokonce se pokoušel vzepřít mé vůli, což se mu však nepodařilo. Kdyby tento experiment prováděl laik, mohlo by se stát, že by při odpojení duše od těla ztratil nad dotýčným nadvládu. Ten by se do svého těla již nevrátil. Má-li ale laik v sobě tolik životní síly, že by chtěl tento pokus provádět, mohl by médium přivést do ústavu pro duševně choré. Proto jsou tyto experimenty v rukou nezkušených nebezpečné a zákon činí dobře, když zakazuje provádění hypnózy a podobných jevů.

Nyní již dost o tom, vraťme se k našim pokusům o návrat zemřelých bytostí nebo duchů. Přeje si někdo z vás mluvit se svým kdekoliv a kdykoliv zemřelým příbuzným nebo s ním přijít do spojení? Žádám zájemce, aby přišli na pódium.“

Frabato čekal a přecházel sem a tam. Teprve na jeho druhou výzvu vstal v první lóži pán a přihlásil se. Musel obejít šatnu, protože by se byl přeplněným sálem na pódium nedostal. Představil se jako ředitel Muller. Frabato se ho zeptal, zda má někdo z obecnstva námitky proti provedení pokusu. Když všichni s pokusem souhlasili, připravil se Mistr k jeho provedení.

„Se kterým zemřelým si přejete být spojen?“ ptal se Frabato. Ředitel chvíli přemýšlel o všech svých zemřelých a Frabato při tom jasnovidně sledoval jeho myšlenky.

„Chtěl bych být spojen se svou zesnulou sestrou a přeji si, aby mi řekla něco bližšího o sobě.“ Ačkoliv pan Muller působil dojmem klidného obchodníka, přece se jeho hlas při vyslovení tohoto přání zachvěl. „Mohu vědět její jméno a den úmrtí?“ žádal Mistr Frabato. „Alžběta Mullerová, zemřela 16. května 1921 ve zdejším sanatoriu.“ Mistr se ptal, zdali někdo z obecnstva jmenovanou

znal. V loži bankovního ředitele Mullera povstala starší dáma a pravila, že je to jejich příbuzná. Uprostřed sálu se zvedla jedna mladá žena a prohlásila, že zesnulá byla její spolužačkou a přítelkyní a že ji navštívila poslední den před skonáním. „To stačí,“ pravil Frabato. Jde mi o to, aby kromě pana ředitele mohli ještě jiní potvrdit mé výpovědi.“

Frabato vzal židli a posadil se do rohu jeviště, aby ho obecenstvo dobře vidělo. Ředitele nechal usednout doprostřed jeviště a zatím se o něho nestaral. Obecenstvo pozorovalo za hrobového ticha každý pohyb Frabata. Ten zbledl a změnil fyziognomii právě tak, jako předtím profesor Schneider. Seděl jako mumie. Pojednou sebou trhl a jeho obličej se nápadně změnil, takže si Frabato vůbec nebyl podobný. Dáma v loži vykřikla: „Liese!“ Frabato povstal velmi graciózně, lehkou chůzí i výrazem působil dojmem mladé dívky. Zemřelá použila Frabatovo tělo k tomu, aby svému bratrovi podala zprávu. Také ředitel Muller se změnil a chvíli se po celém těle, neboť v držení těla i v rysech obličeje poznal svou sestru. Kroutil hlavou, jako by tomu nemohl uvěřit, ale v tom již byl slyšet melodický, tichý hlas dívky, ve kterém Muller neomylně rozpoznal hlas své sestry.

„Willi, neměla jsem nikdy ani potuchy o tom, že budu moci ještě jednou s tebou mluvit. Jak se daří Erichovi a matce? Otec je mrtev, jsem s ním často ve styku.“ Jako očarován hleděl ředitel na Frabata a začínal věřit, že k němu mluví opravdu jeho zemřelá sestra. Přinesla si židli až k němu a povídali si o soukromých záležitostech. Nakonec požádala bratra o tužku a notes a pravila, že chce napsat svému bývalému snoubenci Robertovi. Začala psát a nahlas si diktovala. „Milý Roberte, jsem šťastna, že ses oženil s mou přítelkyní Martou, neboť vím, že je to dobré děvče. Víím, že kdybych žila, vzal by sis mne, neboť jsi byl ke mně dobrý a čestný. Mysli na mě často a žij blaze, tvoje Liese.“ Pak předala blok bratrovi, podala mu ruku, rozloučila se a nechala pozdravovat všechny příbuzné. Na to si sedla na židli na pódiu a Frabatovo tělo opět stmulo. Bylo vidět, jak se mu vrací jeho původní rysy. Povstal s usměvavou tváří a několikrát přešel tam a sem, hluboce při tom dýchaje, načež se obrátil k řediteli, který zde dosud stál s očima plnými slz a hleděl na písmo v notesu. „Nemožné a přece možné,“ šeptal si, „je to rukopis mé sestry.“ Frabato mu řekl, že jeho sestra zemřela v sanatoriu, kde byla operována po autohavárii. Smrt byla způsobena velkou ztrátou krve. Ředitel nebyl přítomen její smrti, neboť byl na obchodní cestě. „Vidím vaši mladou sestru a její dva bratry, kteří byli u jejího lůžka, když umírala. Jeden z bratrů je již také mrtev. Vaše sestra byla hezká blondýnka, s oválným obličejem a krásnými modrými očima. Byla štíhlá a na levé ruce měla krásný smaragdový prsten; dar od jejího snoubence, kterému před chvílí napsala několik řádek.

Doufám, pane řediteli, že nyní máte důkaz o existenci vaší sestry, a věřím, že jste spokojen. Či snad pochybujete o tom, že vaše sestra použila mého těla jako prostředníka, aby vám mohla podat zprávu? Je to písmo vaší sestry?“

Ředitel šel k Frabatovi, podal mu ruku a srdečně mu děkoval za tento důkaz. Vraceje se na své místo, pokyvoval hlavou, neboť mu to vše znělo jako pohádka z Tisíce a jedné noci.

Frabato chtěl jít do středu jeviště, aby ukončil první díl přednášky, když k němu příběhlo na jeviště mladé, asi sedmnáctileté děvče, a prosilo, aby ji, pokud je to možné, spojil s její matkou. Poznamenala, že je sirotek. U tety se má sice velmi dobře, ale nemůže na svou maminku, která ji denně ve snu navštěvuje, zapomenout. Při posledních slovech se Frabato podíval dívce hlouběji do očí a pravil: „No, když to musí být, udělám výjimku, ačkoliv neprovádím dva pokusy najednou, protože to obecenstvo unavuje. Zeptáme se tedy opět obecnstva, zda s tím souhlasí.“ Všichni křičeli ano a tleskali, neboť dosud nic podobného neviděli a této noci se o tom bude jistě mnohým zdát.

Mistr chvíli přemýšlel, jak by pokus provedl, aby byl posluchačům podán jinak. V zápětí ho napadla myšlenka, kterou se chystal ihned uskutečnit. Zavolal jednoho ze sluhů a nechal přinést stůl, dva svícny se svíčkami, papír a tužku. Ve chvíli bylo vše připraveno. Stůl postavili do jednoho rohu jeviště a obě svíce rozzáli. Děvče posadil Frabato do protějšího rohu a poučil je, aby se ze svého místa nehnu, ať se děje cokoliv. Vzdálenost mezi děvčetem a stolem byla asi dvanáct metrů. Elektrické světlo bylo vypnuto, takže prostor osvětlovaly pouze dvě svíce. Přesto bylo velmi dobře vidět. Frabato vysvětlil přítomným, že elektrické světlo značně pohlcuje magnetismus a při tomto pokusu ho bývá nadměrně třeba.

Usedl vzpřímeně na svou židli, kolena dal k sobě a ruce na nich nechal volně spočinout. Hleděl do neurčita, jako by něco sledoval. Za několik okamžiků zavřel oči, zbledl a jeho obličej dostal smrtelný výraz. I jeho dech téměř ustal, takže se Frabato podobal sedící mrtvole. Všichni napjatě očekávali další jevy. Náhle se uprostřed jeviště objevil malý mlhavý obláček, který dostával lidskou podobu. Pojednou bylo možné rozeznat obrysy ženské postavy, asi pětáctileté. Nejprve byla vidět hlava,

dolní část zůstávala v mlze. Když se zjevení obrátilo k dívce, šel mnohým v obecnstvu mráz po zádech. Dívka hrozně vykřikla: „Matko!“ a chtěla se k ní rozběhnout. Jakási síla ji však zadržela a ona pak už jen zůstala tiše sedět. Mnozí z přítomných slzeli, když viděli, jak jde matka ke své dceři a hladí ji po vlasech. Děvče se šťastně usmívalo, ale nemohlo se vůbec pohnout. Nyní šlo zjevení ke stolu a rychlým písmem psalo dopis. Pak šlo opět k dceři a ukázalo na dopis na stole, ještě jednou ji pohladilo, vrátilo se doprostřed jeviště a rozplynulo se.

Ve stejném okamžiku přišel k sobě také Frabato a rovněž dívka lehčeji vydechla. Mistr poručil pomocníkovi, aby zapnul světlo. Sám zhasl svíce, vzal dopis a pronesl k děvčeti, jemuž dopis předával: „Silnou vůli nemáte. Kdybych vás nezadržel vlastní vůlí, byla byste se určitě s matkou srazila a omdlela. Naštěstí jsem stál duchovně vedle vás a včas vás zadržel. Zde je dopis od vaší matky. Je psán pro vás, je to vaše soukromá záležitost, která jistě nebude obecnstvo zajímat. Doufám, že jsem vám posloužil, a věřím, že jste šťastná.“

Dívka Frabatovi upřímně poděkovala a s dopisem v ruce spěchala na místo, kde byla otázkami přímo zasypána. Mistr se uklonil a ukončil první díl své přednášky, aby si během čtvrt hodinové přestávky trochu odpočinul. Hlučný potlesk zněl sálem ještě dlouho poté, kdy byla opona dole.

Potřetí zazněl zvonek a všichni se zájmem očekávali druhou polovinu přednášky, neboť jim Frabato slíbil veselý pokus se sugescí a hypnózou. Po zdvižení opony se objevil Mistr a děkoval za potlesk, jímž byl zdravěn.

„Dámy a pánové, slíbil jsem vám na plakátech i na předešlé přednášce, že vám předvedu ukázkou sugescí a hypnózy. Ale bohužel mám úředně zakázáno hypnózu provozovat. Je mi to sice velmi líto, ale přemýšlel jsem, čím bych vám to mohl nahradit. Neošidím vás, naopak experiment, který jsem zvolil, vás určitě velmi překvapí a rozveselí. Prosím o klid a pozornost. Opustím sál se dvěma pány a ponechám vás, abyste se bavili.“

Mnozí se usmívali, jiní reptali, že přišli na přednášku a ne se bavit. To prý mohli zůstat doma. „Přesvědčím vás, že i beze mě vás bude produkce zajímat. Především prosím dva pány, aby byli tak ochotni a stali se na chvíli mými společníky. Frabato se rozhlédl sálem a uviděl vstávat kriminálního úředníka, kterak se na něj usmívá. Ještě jeden pán z obecnstva byl rovněž ochoten převzít kontrolu a pohovořit s Mistrem. Všichni tři se tedy odebrali do vedlejší místnosti k občerstvení a zábavě. V sále panovalo chvíli ticho a očekávání. Všichni hleděli na jeviště, neboť nikdo nevěřil, že by Frabato odešel jen tak a nic zajímavého jim nepředvedl. Za několik okamžiků zazněl z tlampače Frabatův hlas: „Dámy a pánové! Ačkoliv hovořím se dvěma pány v bufetu, je přece můj duch mezi vámi. Vysvětlím vám všechny podstaty hypnózy a předvedu vám i praktické ukázkou. Hleďte, prosím, do středu jeviště, jako bych tam stál osobně. Kdo to dokáže, ať si mě tam představí. A nyní pozor! Můj duch s vámi začíná pracovat. Vysílám mezi vás neviditelné fluidum a vy cítíte napětí a nervozitu. To všechno ale zmizí, neboť vás posiluje moje síla. Klid a spokojenost teď vládne mezi vámi. Jste tak klidní, až vás to unavuje. Jste tak unavení a ospalí, jako po těžké práci. Ospalost je stále větší a ovládá vás jediná myšlenka – spát. Víčka se vám zavírají, upadáte do hlubokého bezesného spánku. Je tak hluboký, že vás nikdo nemůže vzbudit. Nemůže vás probudit žádný hluk a vy spíte stále tvrdším spánkem. Probudíte se teprve tehdy, až vám k tomu dám znamení. Ti, kdo neusnuli, ať hlasitě tleskají, pískají a snaží se spáče probudit, ačkoliv se jim to nemůže podařit.“

Po těchto slovech nastal v sále nepopsatelný řev, tleskání, pískání a každý se snažil spáče probudit. Veškerá námaha byla marná, nikomu se to nepodařilo. Po chvíli zazněl z amplionu Frabatův hlas: „Vidíte, dámy a pánové, že se vám to nepodařilo! Spáči se nacházejí v hlubokém spánku a budou opět reagovat jedině na můj povel. Všechny spáče беру opět do své vůle. Plnili přesně mé rozkazy a tak tomu bude i nyní. Než napočítám do tří, probudí se všichni zdraví a svěží a ani v nejmenším si nevzpomenou, co se s nimi dělo.“

Na Frabatovo počítání se skutečně všichni spáči probudili a kroutili hlavou, jak je možné, že usnuli. Opět zazněl Frabatův hlas, který žádal, aby deset pánů a deset dam přišlo k němu na jeviště. Zvedlo se sice více osob, než si přál, ale z amplionu zazněl znovu hlas, vyzývající pouze deset pánů a deset dam, aby se posadili na připravené židle, vždy střídavě dáma a pán vedle sebe. Poté k nim Frabato promluvil: „Dámy a pánové, slyšíte krásnou sférickou hudbu a právě hrají božský valčík. To vás přiměje k tomu, abyste povstali a zatančili si spolu. Každý tančí se svým sousedním partnerem nebo partnerkou. Nic vás neruší, protože mezi vámi a publikem je neviditelná stěna.“

Nyní bylo vidět, jak páry povstávají a tančí ve valčíkovém rytmu. Obecnstvo se smálo, protože

některé páry, jako např. stará dáma s mladým hochem a malý tlustý pán s vysokou hubenou slečnou, vypadaly komicky. Smích obecenstva tančící vůbec nerušil.

„Klid,“ ozvalo se z ampliónu, a hlas žádal, aby se tančící usadili na svá místa na jevišti. „Zajisté toužíte po občerstvení, ale než k němu dojde, zjistíte, že vlivem božského valčíku jste pocítili vzájemnou lásku, a proto vám dovolím, abyste si ji vyznávali, aniž by se někdo choval neslušně. Za pět minut opět zazní můj hlas a vy mezitím projevujte své nejvřelejší city, jak jen dovedete.“

Jakmile obecenstvo uvidělo tyto střídavé scény, když téměř před šedesátiletou dámou poklekl sotva dvacetiletý mladík a vroucími slovy jí vyznával lásku, vypuklo v hlasitý smích a pískot. Smích nebral konce, když tu opět zazněl Frabatův hlas a žádal, aby se zase všichni posadili na svá místa na jevišti, neboť mají povznesenou náladu a jistě si spolu rádi zazpívají. Frabato si přál, aby *zazpívali* známou píseň „Ovčáci, čtveráci“. Všichni zpívali s přešťastnými výrazy a nenechali se rušit smíchem ani řevem publika. Takovýchto experimentů provedla média na jevišti několik. Obecenstvo se mohlo potřhat smíchy a hodina veselé zábavy rychle uplynula.

Frabato se chystal opustit svou šatnu, když k němu přistoupili dva páni. Jeden z nich se zeptal: „Vy jste Mistr Frabato?“ a když přikývl, ukázal mu svůj odznak a prohlásil: „Tajná státní policie, oznamuji vám, že jste zatčen. Prosím, následujte nás nenápadně!“ Frabato musel tedy prožít noc na policii.

Hned ráno byl předvolán k policejnímu prezidentovi, který místo obvyklé vlídnosti na něj přísně spustil: „Zneužil jste mé důvěry a nedodržel jste daný slib. Přes můj zákaz jste předváděl hypnózu, a to dokonce velmi okázale. Jak mi moji lidé sdělili, bylo uspáno víc než tisíc osob. Nechám vás zavřít, abyste věděl, co to znamená nedodržovat zákon a neuposlechnout můj příkaz.“

Komisař přecházel rozzlobeně po místnosti. „Taková blamáž, mohl jste si to dovolit kdekoliv jinde, ale ne zde v Drážďanech. Jak budu vypadat před veřejností?“

Frabato seděl, ani nedutal, a nechal prezidenta, jak se říká vybouřit. Začal mluvit, až když jeho hněv ochabl. Já jsem vůbec nehypnotizoval“ pravil Frabato, „zeptejte se svých zaměstnanců. Bavil jsem se skvěle s policejním inspektorem, zatímco obecenstvo poslouchalo celou hodinu mé gramodesky. V žádném ohledu mi nemůžete činit výtky, protože jsem po celou dobu nevkročil do sálu. Osobně jsem nehypnotizoval a váš zákaz jsem dodržel. Doufám, že se o tom přesvědčíte. Jestliže se to vašim lidem nelíbilo, mohli jít přece zastavit gramofon. To nebyla hypnóza, byla to domněnka posluchačů, kteří se dali mými slovy na deskách ovlivnit. Skutečně to nebyla hypnóza a já mám čisté svědomí, že jsem vás neklamal.“

Komisař zazvonil na dva úředníky, kteří se účastnili přednášky, a přesvědčil se, že Frabato mluvil pravdu. S úsměvem pak podal Frabatovi ruku a pravil: „Vy jste měl být diplomatem a ne kouzelníkem. Svou věc umíte provést znamenitě. Nic proti vám nemám a jste volný. Promiňte tento přehmat, zaviněný horlivostí mých lidí.“ Frabato se srdečně rozloučil a odjel do svého hotelu.

6. KAPITOLA

Velmistr Lóže FOGC měl v nejelegantnější čtvrti města překrásnou, největším komfortem vybavenou vilu, kolem které se rozprostírala udržovaná zahrada. V obchodních kruzích byl Velmistr kapacitou s pohádkovým finančním příjmem.

Zádumčivě a se zlobou v očích seděl dnes ve svém soukromém bytě za psacím stolem a nervózně si pohrával se zlatým plnicím perem, neboť jeho nitrem lomcoval příliš velký neklid. Díval se sice na krásnou zeleň stromů, ale protože měl špatnou náladu, neměl pro přírodní krásy vůbec pochopení. Vstal a přecházel po pracovně. Chmurné byly jeho myšlenky a ve svém duchu viděl události poslední doby jakoby panoramaticky. Až dosud mu vše vycházelo podle jeho přání. Každý plán se vydařil. Pouze případ s Frabatem byl tvrdošíjný a nedal se sprovodit ze světa. Tento neúspěch mu velmi ležel na mysli. Tušil, že za tajemným mužem stojí daleko vyšší moc než za lóží FOGC, pro kterou uskutečňovaly plány pouze temné síly. Tím víc se sžíral velkou nenávistí, jež ho stále nabádala k tomu, aby s Frabatem nelítostně naložil. I když se tomu bránil, musel si nakonec přiznat, že Frabato dosud velmi snadno zneškodnil každý jejich zásah. Jeho nenávist se každou hodinu stupňovala stále větší měrou, neboť si uvědomoval Frabatovu nezranitelnost.

Bylo mu již telefonicky oznámeno, že ani s policejní akcí to nedopadlo podle jeho přání. Další neúspěch jej doháněl k šílenství. K tomu se ještě přidružilo varování temných sil. Při všech evokacích, které doposud prováděl, se stalo poprvé, že ho dokonce varoval i samotný vládce Bafomet. Zloba a pomstychtivost v něm vřely a přiváděly jeho krev do varu.

Tikot nádherných nástěnných hodin, umístěných v jednom rohu pracovny, v něm vyvolal stupňující se neklid a také pocit strachu a úzkosti. Všechnen nábytek mu připadal ponurý a tajemný. Měl dojem, jako by se na něj všechno šklebilo.

Úporně přemýšlel, co by mohl proti Frabatovi podniknout. Náhle se zastavil, neboť se v jeho mysli zrodil ďábelský plán. Přistoupil chvatně k psacímu stolu, vyndal papír s obálkou a napsal soukromý dopis vládnímu radovi, který zastával v politickém životě vedoucí místo. Zároveň byl také členem Lóže FOGC. Velmistr mu v dopise navrhl plán, jak by z titulu svého postavení mohl Frabata definitivně zlikvidovat. Frabato měl být pro své jasnovidné schopnosti označen za vojensky a politicky nebezpečného člověka. Vzhledem k stávajícím politickým poměrům to stačilo k okamžitému zatčení, s vyhládkou na trest smrti. Velmistr si přál, aby vrchní rada jednal dle svého uvážení okamžitě. Dopis podepsal a zapečetil svým pečetním prstenem. Nařídil sluhovi, aby okamžitě donesl psaní na poštu a poslal ho doporučené. Při převzetí dopisu se sluha nemohl ubránit bezděčnému pocitu hrůzy. Nevěděl však, že dopis je ovlivněn myšlenkami nenávisti, které neblaze působí i na nezasvěcence. Velmistr si s úšklebkem v obličejí spokojeně mnul ruce, protože byl přesvědčen, že Frabato už teď nemůže záhubě uniknout, jakmile jej nechal nařknout jako vojensky a politicky nebezpečného.

Následkem četných nervových otřesů, jež Velmistr v poslední době prodělal, ztratil hodně na váze. Chvěly se mu ruce a celkově působil dojmem nervově vyčerpaného člověka. Pohlédl do velkého nástěnného zrcadla a pozorně zkoumal rysy svého obličejí. Musel si přiznat, že zápas s Frabatem mu zdravotně velmi ublížil. Připadalo mu, že zestárnul o několik roků. Pohledem zabloudil bezděčně mezi obočí, kde ke své hrůze zpozoroval fosforeskující záblesk. Zíraje na toto znamení, chvěl se po celém těle. Jen u lidí jeho druhu docházelo k této předzvěsti smrti. Nebyl schopen pohybu a nedokázal odtrhnout pohled od zrcadla. Čím déle a čím pozorněji sledoval paprsek, tím zřetelněji ho v zrcadle viděl. Fosforeskující světlo pozvolna zabíralo celou plochu zrcadla a v pozadí zahlédl drze se šklebící zpitvořený obličej s pronikavým zrakem. Ve svém nitru slyšel posměvačná slova: „Synku můj, tvoje hodina udeřila!“ Velmistr zavrával, studený pot mu vyvstal na těle a obestřel ho ledový chlad. Nebyl schopen vydat ze sebe jediné slovo. Démonický obličej se po delší době rozplynul a na ploše zrcadla se zase objevil zsinálý obličej Velmistra, který se jen pomalu dostával z tohoto příšerného zážitku. V nohou cítil olověnou tíhu a připadal si jako ochromený. Jen s velkou námahou se dokázal odtrhnout od zrcadla, pročísl si několikrát vlasy a přecházením po pracovně se snažil překonat ochromující pocit.

Z krabičky na psacím stole si vzal jemný brazilský doutník, s rozkoší několikrát natáhl a pohodlně se uvelebil v klubovce. Tímto malým rozptýlením se poněkud uklidnil a pohlédl na hodinky. K jeho velkému překvapení už byl večer. Pohled na kalendář ho přiměl k tomu, aby rychle vstal, neboť si náhle uvědomil, že je 23. června, datum zvláštního významu pro Lóži. Každý rok v tento den zasedala valná hromada Lóže FOGC, které se Velmistr jako její předseda musel bezpodmínečně zúčastnit.

Dostavil se vždy v nejlepší náladě, aby byl ostatním bratrům příkladem. V žádném případě nesměl působit stísněným dojmem, nebo být nervózní. Šel rychle do jídelny, kde už bylo připraveno vše k večeři. Jakmile pojedl, nechal si přinést ještě silnou kávu a snažil se být alespoň navenek v dobrém stavu. Za pomoci svého sluhy se převlékl a nechal se svým vozem odvézt k budově Lóže.

23. červen každého roku je zvláštní historický den. U četných národů hoří na znamení slunovratu posvátné ohně, protože o tomto dni dosahuje slunce nejvyššího bodu, je nejdelší den a nejkratší noc. Také bratři Světla, a sice ti s nejnižším zasvěcením, provádějí během noci tzv. Svatojánskou evokaci, při níž vkládá evokující bratr své přání do neviditelného astrálního světa.

Tato s rituálem spojená přání se pak v průběhu jednoho roku, tedy až do příští Svatojánské evokace, splňují, ovšem za předpokladu, že to nebyla přání, týkající se karmy. Rituál použitý při evokaci je Svatojánské mystérium, které bratři Světla pochopitelně přísně tají. Ačkoliv 23. červen každého roku má svůj význam i pro Lóži FOGC, je pro bratry této Lóže dnem nešťastným. Každým rokem musel toho dne padnout los smrti na jednoho z bratrů, jenž se během roku stal obětí démona, sloužícího Lóži. Pravidlo platilo i pro Velmistra. Lóže měla 99 členů a číslo 100 měl onen démon, který Lóži sloužil a každému z bratrů dal k dispozici podřízeného démona. Ti bratrům sloužili a pomáhali jim splnit všechna přání. Každý démon měl své zvláštní označení, znali ho jen jednotliví bratři a nesměli nikomu pod trestem smrti prozradit. Po vylosování byl kandidát smrti okamžitě vyloučen z řad členů, jeho místo obsazeno novým uchazečem a přidělen démon jeho předchůdce.

Nebylo se tedy čemu divit, že všichni členové FOGC byli dobře situovaní a vlivní lidé. Tu a tam byla učiněna výjimka a také z nižších společenských tříd byli přijímáni noví členové. Podmínkou k přijetí však v každém případě bylo velké nadání a schopnosti dotyčného. Okamžitě dostal k dispozici velkou peněžní sumu, aby se alespoň navenek mohl podle potřeby zařídit.

Letošní 23. červen byl nádherný den s překrásným večerem. Bylo bezvětrí a měsíc jasně svítil. Bratři Světla byli po celý den i večer neskonale šťastni. Zcela jinak tomu bylo u členů FOGC. Všichni bratři se cítili stísněně a teprve po vylosování si vydechli všichni ti, na něž los nepadl, že prožijí další rok opět bezstarostně. Na to, že rok uběhne rychle a oni budou muset při dalším losování prožívat tatáž muka, nikdo v tom okamžiku nepomyslel.

Lóže FOGC pořádala valné hromady obvykle ve velkém sále, který byl dnešního dne jasně ozářen. Nesvítily pouze velké lustry, ale i světla po stranách. V sále bylo číslicemi označeno devadesát devět židlí. Každý člen mohl použít pouze tu židli, která mu byla dána od samého počátku k dispozici. Na malém pódiu stála klubovka, tu při valných hromadách obsadil Velmistr. Nebyl-li přítomen, zaujal jeho místo zástupce, jenž působil zároveň jako zapisovatel Lóže.

Podle přísahy Lóže se dnes museli dostavit všichni, nikdo nemohl schůzi vynechat. Každý bratr byl nucen si své světské záležitosti zařídit tak, aby se toho večera mohl schůze zúčastnit. Neexistovala žádná omluva, ani pro Velmistra.

Již před osmou hodinou večerní seděli všichni členové na svých místech. Brzy na to přijelo auto, z něhož s velkým spěchem vystoupil Velmistr. Jakmile vešel do sálu, povstali beze slova všichni přítomní, zcela podle pravidel. Velmistr prošel sálem, pozdravil lehkou úklonou přítomné, zkontroloval, zda se všichni dostavili, a teprve když zaujal své místo, posadili se i ostatní. Několik minut nastalo v sále hrobové ticho. Všichni věděli, že v příštích okamžicích vylosují oběť pro sloužícího démona. Panovala velice tísnivá atmosféra. Ačkoliv ventilátory vháněly dovnitř dostatek čerstvého vzduchu, bylo všem nesnesitelné horko.

Zapisovatel, jenž měl na starosti administrativu Lóže a seděl po pravici Velmistra, vstal a pozdravil všechny přítomné. Zahájil valnou hromadu tím, že poděkoval všem za dodržení povinností Lóže, a udělil slovo Velmistrovi. Ten, rovněž vstávaje, nemohl zakrýt určité rozrušení, ačkoliv vynaložil všechno úsilí, aby před členy Lóže působil majestátně. Popošel k rohu psacího stolu a zaklepal několikrát kládívkem. Nedalo se však poznat, zdali je to smluvené znamení, nebo si Velmistrova nervozita hledá východisko. Konečně se ujal slova: „Velevázení bratři! Jak všichni víte, je dnes historický den, kdy podle tradice, jak to vyžaduje povinnost Lóže a jak předepisují zákony Lóže, má být přijat nový člen. Zároveň však jeden dosavadní člen, na kterého padne los, musí náš kruh opustit. Vidím na vás, že očekáváte losování s určitými obavami, ale podle stanov nemůžeme od tohoto bodu upustit. Náš řád existuje po celém světě a ve všech Lóžích platí stejné zákony. Číslice 99 je nám svatá a má svůj hluboký význam. Jak všichni víte, je v celém světě devadesát devět Lóží řádu a každá má devadesát devět členů. Dosud se nestalo, aby některá z nich měla více než devadesát devět členů.

Pán podsvětí, náš velectěný vládce, dal každé Lóži k dispozici vysokou inteligenci, která se zavázala přidělit každému bratru Lóže démonického sluhu. To je všeobecná úmluva s Pánem podsvětí a každý bratr je s tím obeznámen hned při přijetí. Největší zodpovědnost nese samozřejmě Velmistr a následkem toho má největší právo. Také mu je našim Pánem určena nejvyšší bytost, tzv. inteligence Lóže. Povinnosti a práva Lóže se vztahují na každého člena a on je musí v plném rozsahu respektovat. Mám za to, moji milí bratři, že nikdo z vás nelituje uzavřeného paktu, neboť se všem vede v každém ohledu dobře, protože vám vaše plány splňují vám přidělené bytosti.“

Po těchto slovech se Velmistr odmlčel a pozoroval všechny členy, kteří kývnutím hlavy vyjadřovali svou spokojenost. Chtěl pokračovat dále, ale náhle mu přišla na mysl přišera, již dnes užíval v zrcadle. Tím okamžikem si vzpomněl na Frabata. Vnitřně ho to hnalo k tomu, aby svou nenávist vůči Frabatovi vyjádřil slovy. Žádal všechny členy Lóže, aby spolupracovali na zničení Frabata, protože kdo je nepřitelem Bafometa, ten je nepřitelem celého řádu.

Mnoho bratrů sympatizovalo s jeho slovy, jiným zase přecházel mráz po zádech a v jejich tvářích se zrcadlila bázeň. Když je někdo schopn vzdorovat tepafonu, musí být zvláště omilostněn a musí být chráněn mocí mnohem větší než moc řádu FOGC.

Nebylo proto maličkostí Frabata porazit. A že se kromě toho zabýval záležitostmi sám Velmistr, muselo mít zcela určitě svůj důvod. Většina bratrů si v duchu kladla otázku, kdo Frabato vůbec je a jakou moc ovládá, když všemu vzdoruje a nedokázal se s ním vypořádat ani Velmistr. Mnoho dalších myšlenek zaměstnávalo mysl bratrů a vyvolávalo v nich určitý neklid, jenž Velmistrovi neušel.

S vítězoslavným potupným smíchem Velmistr pravil: Jak vidím, nahání vám již pouhé jméno Frabato hrůzu. Musím se přiznat, že i mně způsobil řadu strastiplných hodin. Musel jsem dokonce volat Pána podsvětí, abych se dozvěděl, co mám dělat. Moji bratři, buďte bez obav! Díky svým diplomatickým stykům jsem dokázal na příslušných místech Frabata obvinít jako politicky a vojensky nebezpečného, ačkoliv vím, že se politikou vůbec nezabývá. Neuplyne ani týden a Frabato se dostane za mříže, kde nám nebude moci škodit. Nějakým způsobem už potom přijde o život. Za dobrou odměnu se najde dost takových, kteří tento úkol převezmou. Při svátosti našeho Pána vám slibuji, že za několik dnů Frabato již nebude.“

Hlasitým potleskem vyjádřili všichni přítomní svou spokojenost. Velmistr se samolibě posadil a udělil slovo zapisovateli. Ten pravil: „Vážení bratři! Jak víte, povinnost Lóže vyžaduje, abyste dnes předali zprávu, zaznamenanou tajným písmem, o všech pracích, které jste za pomoci svého démonického sluhu provedli v minulém roce. Každý z vás bezpochyby uložil svému služebnímu duchu určité úkoly, které si tajně zaznamenal. Služby provedené touto bytostí je nutno písemně oznámit vedení Lóže pro kontrolu. Po ukončení schůze budou následovat pohovory s jednotlivými členy, zvláště s těmi, u nichž přidělené bytosti nezasáhly dosti pronikavě nebo které na svůj úkol nestačily. V takových případech požádáme našeho velectěného Velmistra, aby je předal k vyřízení Pánu podsvětí. Nyní vás žádám, milí bratři, abyste své záznamy odevzdali. Doufám, že je každý člen opatřil svým osobním číslem.“

Po této výzvě nastalo v sále živo. Všichni otvírali svoje aktovky, z nichž vyndávali mapy, a pokládali je před zapisovatele. Jakmile zaujali opět svá místa, zapisovatel vyjmul devadesát devět malých obálek s devadesáti devíti čísly. Všech se okamžitě zmocnilo napětí a úzkost, neboť to byly losy smrti a většině členů přišlo na mysl, jakým způsobem musel ukončit život poslední kandidát.

Pro všechny bratry Lóže nastala nejhroznější hodina z celého roku. I na bratru zapisovateli bylo vidět určité rozzechvění, protože z vedlejší místnosti s veškerými magickými pomůckami byl přinesen i malý otáčivý bubínek. Zapisovatel ho postavil doprostřed sálu a před zraky všech bratrů do něho *naházel* všechny obálky. Členové Lóže byli svědky, že se v bubínku nachází skutečně devadesát devět čísel.

Nyní zavolali Eli, dceru domovníka, která už po několik let měla úlohu vyndat z bubínku jednu obálku. Učinila tak vždy se zavázanýma očima a byla za to pokaždé náležitě odměněna. Ve své nevinnosti byla přesvědčena, že jde o společenskou hru. Zapisovatel postavil Eli před bubínek a sám jí několikrát otočil, aby byla čísla důkladně promíchána. Eli sáhla do bubínku a vytáhla jedno číslo, které jí zapisovatel vzal ihned z ruky. Děvče dostalo připravenou odměnu a okamžitě se vzdánilo. Zapisovatel otevřel obálku a vyndal z ní číslo „1“. Bylo to číslo Velmistra. Když ho zapisovatel ukázal všem přítomným a hlasitě je opakoval, všichni si ulehčené oddechli.

Zato Velmistr, jenž při losování stál před svou klubovkou a pozorně přihlížel, náhle zbledl a klesl zpět do lenošky. Zíral do stropu a vypadal jako v bezvědomí. Z úst se mu drala nesrozumitelná slova a

na čele mu vyvstal smrtelný pot. Před jeho duševním zrakem se objevil znovu démonický obličej, který viděl v zrcadle. Velmistr ze sebe vyrazil jen: „Frabato!“ a ztratil vědomí.

U všech to vyvolalo hrůzu. V posledních letech se nikdo nedíval tak zbaběle smrti do očí, jako nyní Velmistr. I když byl každý vnitřně zasažen, nenechal to nikdy na sobě znát. Naproti tomu Velmistr, příklad odvahy a statečnosti, se zhroutil. Trvalo hezkou chvíli, než opět nabyl vědomí: „Milí a vážení bratři! Jak víte, musel jsem se v poslední době utkat v boji s Frabatem. Dělal jsem vše, abych ho zničil, ale nepodařilo se mi to. Vyličil jsem vám, jak Frabato dokonce vzdoroval našemu tepafonu, reprezentujícímu naši nejdokonalejší moc. Z toho lze usoudit, že Frabato je ve spojení s mocí, která disponuje obrovskými silami. Protože mu je známo, že jsem jeho největší nepřítel, ani v nejmenším nepochybují, že svými magickými silami ovlivňoval to děvče na dálku, aby vytáhlo z bubínku právě moje číslo. Tento tah proto neuznávám.“

Na tato Velmistrova slova následoval tlumený nesouhlas. Většině z nich nebylo po chuti, aby se losování opakovalo. Ve stanovách Lóže stálo, že Velmistr je oprávněn nechat losovat dokonce třikrát za sebou a teprve potřetí se musí smířit se skutečností, že je kandidátem smrti. K tomu docházelo zřídkakdy, takže Velmistr doufal, že při druhém tahu vyvážne z nebezpečí. Aby zakryl svou zbabělost, vymlouval se na Frabatovu moc a přisuzoval tah losu jeho vlivu. Kdyby byl statečný, přijal by rozsudek právě tak klidně, jako jeho předchůdci. Ve skutečnosti se mu znovu zjevil démonický obličej, takže si musel v souvislosti s tím současně vzpomenout na znamení smrti mezi jeho obočím, tolik mu hned napoprvé nahánějící pekelnou hrůzu.

Všechna čísla byla opět sečtena a vhozena do osudí, na které se nyní upíraly oči všech členů, dokud v něm nezmizelo i poslední číslo. Bubínek byl znovu uzavřen a několikrát otáčen. Předpis zněl, že každý musí třikrát otočit bubínkem, aby bylo dosaženo správné promíchání čísel. Když konečně i poslední člen bubínkem otočil, odebrali se všichni na svá místa. Jelikož Velmistr byl při prvním tahu kandidátem smrti, neměl již právo pokračovat v řízení schůze. Úkol převzal zapisovatel, který měl k přítomným proslov. Litoval v něm Velmistra, jenž se tak obětavě zasloužil o Lóži. Povolil proto druhé i třetí losování dle stanov Lóže. Aby zjistil působení Frabata, pravil: „Navrhuji, aby naše dobré a bezvadně pracující médium zjistilo v somnambulním stavu, co Frabato v tuto dobu právě koná a zda ovlivňuje naše losování.“ Všichni souhlasili a Velmistrovi nezbylo nic jiného, než s návrhem souhlasit. A tak byla Eli, která se už chtěla uložit k spánku, znovu přivedena. V duchu se divila, že nezůstalo jen při jediném tahu. Při vstupu do sálu ji přepadla jakási nejistota a nemohla ji překonat.

Zapisovatel, který nebyl jen zkušeným černým mágem, ale měl i vlohy diplomata, oslovil děvče s úsměvem na rtech: „Milá Eli, jistě jsi už chtěla jít spát, ale dnes potřebujeme ještě jednu tvoji spolupráci. Obdržíš dvojnásobnou odměnu, zůstaneš-li ještě chvíli mezi námi.“ Přislíbenou odměnou si zapisovatel děvče naklonil, takže Eli souhlasila a s důvěrným úsměvem se položila na pohovku, kterou mezitím bratři postavili do středu sálu.

Jako pokaždé utvořili všichni kolem Eli kruh a zapisovatel uvedl děvče do hlubokého somnambulního spánku, čímž u ní vyvolal jasnovidnou schopnost. Když se přesvědčil, že žádaný stav byl skutečně navozen, oslovil ji: „V duchu se odeber k Frabatovi a řekni nám, co právě dělá.“

Eli okamžitě líčila několika slovy, že se Frabato nachází na jevišti, kde provádí experimenty. Na otázku zapisovatele, zda na ni Frabato nějak nepůsobil, dalo děvče zápornou odpověď a tvrdilo, že při losování nebylo nikým ovlivňováno, tedy ani Frabatem. Tímto vysvětlením, které Eli podala v hlubokém transu, bylo Velmistrovo tvrzení dokonale vyvráceno.

Sálem se nesly různé poznámky a Velmistrova autorita byla otřesena. Zapisovatel se ihned ujal slova a napomenul bratry, aby zachovali klid. Když Velmistr viděl, že se situace stává kritickou, pud sebezáchovy ho přiměl k tomu, aby vyskočil a vykřikl: „Frabato vás všechny ovlivňuje! A jestliže to neučinil sám, přiměl k tomu některou bytost, kterých má na tisíce k dispozici.“

Tvrzení, že Frabato má k dispozici tolik duchovních sluhů, zatímco členové Lóže jen jednoho služebního ducha, všechny přítomné nemálo překvapilo a výkřiky dali najevo svou nespokojenost. Velmistr si uvědomil, že udělal chybu a svým unáhleným výrokem sám sebe ponížil. Místo, aby očernil Frabata, jak měl původně v úmyslu, svým výbuchem zlosti ho ještě povýšil. Pln zoufalství a zneklidněn kritikou bratrů ze sebe vyrazil: Jsem vyřízen, už nemohu dál.“

Situaci zachránil zapisovatel tím, že energicky nabádal členy k zachování klidu. Na jeho výzvu bratři utvořili znovu kolem Eli kruh a on se k ní obrátil s těmito slovy: „Až se probudíš, budeš odolná jakémukoliv vlivu, žádná síla světa tě nebude moci vědomě ani nevědomě ovlivnit. Žádná bytost nebude moci řídit tvé ruce, všechno budeš činit z vlastního uvážení.“

Zapisovatel nyní svolal v myšlenkách všechny čtyři vládce živlů do každého rohu sálu jako pomocníky, aby ani dobrá ani zlá moc nemohla nový tah ovlivnit. Všichni čtyři vládci byli přítomni, avšak neviditelní. Kromě Velmistra znal evokační formuli démonických knížat pouze zapisovatel. Jakmile provedl v duchu zaklínání, ujistil bratry, že ochrana z podsvětí byla příslibena a v magickém kruhu se nemůže uplatnit ani anděl ani démon, takže může zasáhnout jen božská Prozřetelnost.

V kruhu stojící bratři opakovali v duchu formuli, určenou k ochraně magického kruhu. Vzbuzené médium překvapeně hledělo na vzrušené obličejy. Bylo si jisté, že zatímco spalo, muselo se zde odehrát něco neobvyklého, o čem nemělo potuchy. Pro Eli byla směrodatná příslibená odměna a o nic jiného se nestarala. Podruhé sáhla se zavázanýma očima do osudí a vylovila obálku. V sále opět zavládlo hrobové ticho a všichni zírali se široce otevřenýma očima na obálku, již držela v ruce. Stejně si počínal i Velmistr, i když se nemohl ubránit jistě předtuše. Zapisovatel vyndal číslo z obálky a k překvapení všech přítomných to byla opět „jednička“.

Z Velmistrových úst se vydral srdcervoucí výkřik. Viděl, že je beznadějně ztracen, za to všichni bratři si oddechli. Nebylo už pochyb, že Velmistr je odsouzen k smrti. Leckterý člen si musel přiznat, že kdyby se jednalo o pouhého bratra, nebralo by se tolik ohledů. V tomto případě však bylo jasně vidět vůli Boží a v nejednom bratru se ozvalo svědomí.

Všichni bratři zaujali svá místa a čekali, co bude dál. Jejich myšlenky se zaobíraly otázkou, zda Velmistr odsouzení přijme. Stanovy mu totiž dovolovaly ještě jedno losování a všichni byli zvědaví, zda využije i této možnosti. Velmistr stále nevěřil poctivé práci Eli a byl nadále toho mínění, že ji někdo neblaze ovlivňuje. Ve smrtelné úzkosti se znovu vzchopil a vykřikl: „To není možné! Nevěřím tomu, někdo proti mně pracuje, aby mne zničil. I když Frabato nepůsobí přímo, je mu dána k dispozici moc, která to vše řídí.“ Tímto tvrzením měl na mysli bratry Světla. Vyskočil a řekl: „Trvám na svém právu, aby byl tah opakován ještě potřetí. Když i toto losování bude beze změny, přijmu svou porážku.“

Bratři Lóže neměli na výběr, museli souhlasit. Zapisovatel opakoval: Je to právo Velmistra, které mu Lóže umožňuje.“ Všechno se tedy znovu připravilo k losování. Zapisovatel chtěl Eli znovu zavázat oči a nechat ji vytáhnout los. Eli došla k názoru, že jde o velkou výhru, a bylo jí divné, že všichni přítomní jsou tak rozčilení, takže se tázavě dívala na Velmistra. Ten jako smyslů zbavený náhle vyskočil a vykřikl: Já budu losovat sám, neboť na mě nemá vliv ani Frabato ani jiná pozemská moc!“

Proti tomuto prohlášení nemohli bratři, kteří leknutím ztratili řeč, nic namítat. Zapisovatel se naštěstí rychle vzchopil, dal dívce slíbenou odměnu a poslal ji domů. Vzal černý šátek, jímž vždy zavazoval oči Eli, a chtěl tak učinit i Velmistrovi. Všiml si přitom, jak se třese na celém těle. V duchu si přál, aby měl tentokrát Velmistr štěstí a vytáhl jiné číslo.

Velmistrovi trvalo velice dlouho, než se rozhodl číslo vytáhnout. Nebyl už ani schopen zakrýt, jak se chvěje. Podobal se člověku, stojícímu před popravou a čekajícímu na smrtící ránu. Konečně vyndal obálku, nečekal na zapisovatele a sám ji otevřel. V tom okamžiku se ozval hrozný výkřik a Velmistr se skácel v bezvědomí k zemi. Když se přesvědčil, že si vytáhl své číslo, zjevil se mu démonický obličej a slyšel cynický výsměch pekelného knížete.

Bratři vynesli Velmistra do vedlejší místnosti, položili na pohovku a více se o něj nestarali. Od tohoto okamžiku už nebyl Velmistrem Lóže, ale kandidátem smrti. Jeho funkci prozatím převzal zapisovatel, který byl pak i při následné schůzi jednomyslně zvolen za právoplatného předsedu a Velmistra Lóže FOGC. Jeho dosavadní funkci zástupce převzal nejschopnější z bratrů.

Poslední hodiny vybičované událostmi zanechaly ve všech členech hluboký dojem, neboť se na takové případy nemohl upamatovat ani jeden z nich, přestože mezi nimi bylo dost starých členů, které ortel smrti dosud vynechal. Trvalo dlouhou dobu, než se bratři opět uklidnili. Někteří vyšli na chodbu, aby si zakouřili, jiní vyhledali stánek s občerstvením. Vzájemně si šeptali: „Taková privilegia! Pro nás by neplatily žádné výjimky.“

Po půlhodinové přestávce svolal nový Velmistr všechny bratry do sálu. Nyní, stejně jako v dávnověku, se Bratrstvu přinášela lidská oběť. Pouze způsob obětování byl přizpůsoben řádu FOGC. Oběť určil vždy démon, který si rok co rok ve stejnou dobu přicházel pro jednoho bratra. Některý člen měl to štěstí, že zůstal po dlouhá léta ušetřen. Naproti tomu mohl jiného člena Lóže postihnout los smrti hned při prvním výročí jeho přijetí. Tento bod byl v zákonech Lóže FOGC nejožehavější.

Velmistr viděl, že se všichni shromáždili a ujal se slova: „Milí bratři! Dnes večer jsme opět přinesli našemu Pánu oběť. Byla to až dosud oběť největší, neboť v osobě Velmistra jsme mnoho ztratili. O nějakém vlivu zvenčí se nedá mluvit. Bylo to skutečně předurčení. Vidíte, že osud je nemilosrdný,

protože třikrát bylo tvrdošijně taženo jedno a totéž číslo. V tom je nutno vidět vyšší moc, která stojí nade vším a je nevyzpytatelná. My jsme však ještě nedosáhli potřebnou zralost, abychom takovou moc mohli prozkoumat.

V každém případě musíme naše zákony respektovat. Uznejme, že ortel byl spravedlivý, neboť jsme šli až tak daleko, že kandidát smrti směl potřetí losovat sám. Náš Pán podsvětí, kterému jsme přísahali poslušnost, si to přál a svou oběť obdržel. Pro nás je Velmistr mrtev. Zemřel podle zákona Lóže a my mu jménem naší Lóže a jménem všech ostatních vyslovujeme svůj nejhlubší dík za jeho námahu a oběť. Dbal nepřetržitě zákonů Lóže a byl nám ve všem příkladem. Jeho smrtelnou úzkost mu nezalíváme, neboť pud sebezáchovy je vlastní každému člověku. Uznejme tedy jeho činy za dokonalé. V historii Lóže budou uvedeny a zůstanou příkladem pro ostatní. Protože už je pro nás nyní mrtev, vzdejme mu čest, kterou si zaslouží. Žádám vás proto, abyste povstali a minutou ticha uctili jeho památku.“ Dojati proslovem všichni povstali. Po minutě ticha nový Velmistr ukončil pohybem ruky ceremonii. Tím byla pro něj záležitost vyřízena. Tak tomu bylo i u bratrů, kteří měli pocit, že se konečně zbavili něčeho zlého.

Nový Velmistr ve své řeči pokračoval: Jak bylo dnešního večera tradicí oběť vylosovat, je také předpisem, aby byl místo vyřazeného bratra do naší Lóže přijat nový člen. Bratr Fabián se přimluvil za svého přítele a zaručuje se svým vlastním životem za jeho mlčenlivost. Jelikož musíme mít náhradu za vyřazeného bratra ještě dnes, přejdeme nyní k přijetí nového bratra do našich řad. Žádám tedy bratra Fabiána, aby nám svého přítele představil.“

Na základě této výzvy opustil bratr Fabián sál a odebral se do zvláštní místnosti za chodbou, určené pro návštěvníky. Tam čekal jeho přítel, který doufal, že bude přijat za člena Lóže. Ostatní bratři pokukovali po dveřích, protože byli na nově přichozího zvědaví. Bratr Fabián už na předešlých schůzích žádal o přijetí přítele, za něhož se zaručoval. Na základě tohoto ujištění byl jeho přítel pozván. Byl obeznámen se všemi předpisy, pravidly a zákony Lóže a ujištěn pomocí, neboť bylo povinností bratrů vzájemně si pomáhat. Zároveň mu bylo svěřeno poznávací znamení příslušnosti k Lóži. Při přijímacím rituálu obdržel jméno Flávius. Také byl obeznámen s formulí, která se používala při magických úkonech, se všemi metodami bojové telepatie a ostatními černokněžnickými praktikami.

Poté, co nový člen odsouhlasil plnění všech povinností, přidělili mu za účelem plnění jeho pozemských přání bytost. Zároveň se mu dostalo poučení, jak má s bytostí navazovat a udržovat kontakt. O jejích poskytnutých službách musí po uplynutí jednoho roku podat písemnou zprávu. Tak to bylo v Lóži zvykem. Nakonec se také dozvěděl o tajných jménech všech bratrů, nikoliv občanských. Pokud se bratři v občanském životě setkali, mohli se k sobě hlásit. V Lóži bylo zvykem oslovovat se pouze jménem bratrským. Bratru Fláviovi bylo přiděleno číslo, které bude zaujímat v Lóži. Dostal číslo „dvě“ po zapisovateli, jenž převzal číslo „jedna“ po předchozím Velmistroví. Po ukončení všech ceremonií se bratři ještě chvíli bavili mezi sebou, až nakonec jeden po druhém opustili sál.

Zůstal jen nový Velmistr, který chtěl uvést do pořádku administrativu. Když byl se vším hotov, vzpomněl si na svého předchůdce, dosud ležícího v bezvědomí ve vedlejší místnosti na pohovce. Nový Velmistr se ho všemi prostředky snažil přivést k vědomí. Všechno selhalo, a tak sáhl po kafrové injekci. Tyto praktiky znal dobře ze svého zaměstnání a měl s nimi dobré zkušenosti. Když se mu po delší námaze podařilo odsouzence přivést k vědomí, slyšel z jeho úst jen kletby. Nakonec kandidát smrti opustil budovu.

Před budovou na něj trpělivě čekal řidič. Jakmile zahlédl svého pána scházet po schodech, přiskočil ke dveřím auta a otevřel je. Dlouhé čekání způsobilo jeho ospalost, ale přesto jej upoutal vrávoravý krok pána. V duchu si pomyslel, že si jeho chleboďárce dal asi o skleničku navíc. Odsouzený Velmistr nastoupil bez jediného slova do auta, ale svou neopatrností se uhodil do hlavy. Šofér kroutil nechápavě hlavou a přitom zabouchl dveře. Když dojeli k vile, pomohl pánovi vystoupit z vozu a dovedl ho dokonce až do pracovny.

K smrti odsouzený Velmistr pociťoval v celém těle olověnou tíži a zcela vyčerpan padl na pohovku. Prožíval znovu události posledních hodin tak intenzivně, že nemohl usnout. K tomu se přidružily ještě vzpomínky na všechny špatnosti, kterých se v životě dopustil. Vše to viděl jako ve filmu. Také odchod generálního ředitele Zwingerera mu vytanul na mysl, neboť Zwinger ukončil svůj život sebevraždou. Nevysvětlitelným způsobem pro Zwingerera a jeho zaměstnance zmizel z banky milión marek a podezření padlo samozřejmě na něj. Tolik si to vzal k srdci, že sáhl po revolveru.

Před zrakem uštvaneho Velmistra se ukázal také jemu známý démon s ohnivým zrakem a cynickým smíchem. Tělem byl sice Velmistr zcela vyčerpán, ale jeho duch horečně pracoval, což ho více a více dohánělo k zoufalství. Nebyl už schopen žádné kladné myšlenky, naplňovaly ho jen zlo a nenávist a všechny nepěkné pocity, které dokáže prožívat jen černý mág. Upsáním se smrti musel nyní vše, co nashromáždil, opustit a odebrat se do neznámé říše démona. Propadl Pánu podsvětí životem i smrtí a nebylo pro něj záchrany. Vstal, zpola nepřičetný, a do sklenice vína si nasypal jed. Jeho čin doprovázel nehorázný smích, přicházející z dálky. Vše kolem se točilo, ruce se mu při zdvižení sklenice chvěly. Obsah sklenice vypil naráz. Pálivý nápoj mu zpočátku pomohl, aby se vzpamatoval, náhle však zůstal stát jako přimrazen. Hleděl do dálky. V následujícím okamžiku mu sklenice vypadla z rukou a on klesl mrtev k zemi. Jed ve sklenici vykonal své. Tak skončil Velmistr Lóže FOGC, odsouzen božskou Prozřetelností.

7. KAPITOLA

Dnešní přednáškový večer byl obzvláště vzrušující, neboť tentokrát Frabato předváděl velkolepé experimenty. Není tedy divu, že mu na cestě k hotelu potlesk zněl stále ještě v uších. Toužil pochopitelně také po klidu a osamění, neboť četná pozvání, výměna názorů a nekonečné dotazy reportérů ho stály mnoho sil a při veškerém jásose a ruchu si odpočinek zaslouží i ten nejzdatnější člověk.

Byla už jedna hodina po půlnoci, když Frabato vstoupil do hotelového pokoje. Unavený a vyčerpaný se brzy uložil k spánku. Nepřál si nic jiného, než spát. V pokoji panovala zvláštní tíha, nevěstící nic dobrého. Frabato změnil na lůžku několikrát svou polohu, snažil se dát svému tělu to, co již tak nutně potřebovalo – spánek, aby se i jeho duch mohl ponořit do neviditelného světa, ale nedařilo se mu to. Stále na něj doléhaly události posledních dnů. Jednotlivé obrazy byly dokonce tak živé, že se mu zjevovaly obličejové různé osob, které navštěvovaly jeho přednášky. Frabato takto nechtěl probdít celou noc, uvolnil tedy všechny svaly, obrátil zrak ke stropu a vypočil chod myšlenek.

V pokoji se mezitím začaly tvořit šedé obláčky, které byly stále jasnější a vyrazily miliardy světelných paprsků do místnosti. Kroužily v pokoji v nejrůznějších barvách, takže to vypadalo jako v kaleidoskopu. Odněkud zazníval šelest. Frabato by si toho ani nevšiml, nebýt náhlého záblesku. Odvrátil zrak od stropu a podíval se do pravého rohu pokoje, kde se začalo zhušťovat jasné koncentrované světlo. Jelikož Frabato znal všechny myslitelné praktiky, okamžitě zjistil, že se u něj začíná zhmotňovat jakási bytost. Ačkoliv k tomu dochází na úkor přítomné osoby, v tomto případě to bylo jiné, protože bytost se zhmotňovala sama, bez Frabatova přispění.

„Frabato! Hrozí ti nebezpečí! Do oběda musíš opustit tuto zemi! Všeho zanech, na ničem nelpi a prchni odtud, neboť jsi bezdůvodně obviněn. Mohlo by to ohrozit tvůj život. Tví nepřátelé tě obvinili z velezrady a přitom si vymysleli nejnemožnější lži. Zatykač už byl podepsán, budeš zatčen. Nezbývá ti nic jiného, než okamžitě uprchnout. Bránit se v otevřeném boji za stávajících fanatických světových názorů by bylo bezvýsledné. Varuji tě, pospěš si a uprchni!“ Poslední slova byla slyšet jakoby z dálky. Bytost se rozplynula v mlhu a v pokoji po ní zůstala příjemná atmosféra.

Frabato, zpočátku tolik toužící po spánku, se následkem vzniklé situace ihned probral a cítil se úplně svěží. Pro tuto noc byl s odpočinkem konec. Nechal si ještě jednou projít hlavou varovná slova bytosti. Dobře věděl, odkud přicházejí. Velmi dobře tuto inteligenci znal a byl také přesvědčen o důležitosti varovných slov. Nemohl je brát na lehkou váhu a musel okamžitě jednat. Až do rána promýšlel svůj útěk a kolem šesté hodiny měl už vše promyšleno.

Jakmile se po tomto upozornění začal zabývat myšlenkou na útěk a tvořit plán, neopomenul se obestříti neproniknutelnou neviditelnou zdí, aby jeho myšlenky a plány nezanechávaly stopy v astrálním světě, které by mohly jeho protivníci vysledovat pomocí transmédií nebo bytostí. Tajemství dokonalé izolace a vymazání napsaných příčin v akašickém principu znalo a dokázalo prakticky využít jen několik jedinců na celé zeměkouli – bratři Světla, mezi něž se mohl počítat i Frabato.

Navenek zachoval naprostý klid, nebyl ani trochu nervózní. Zato jeho plán byl dokonalý, vždyť nejpozději do oběda musí být za hranicemi. Nebylo snadné zanechat vše, co si vydobyl. Jestliže si chtěl zachránit holý život, musel veškeré pozemské statky a výhody hodit přes palubu. Opatmost zde byla na místě, neboť Frabato znal všechny způsoby protivníků, které chtěli bezpochyby použít. Musel být tedy rafinovanější než oni a jednat moudře dřív, než bude pozdě.

Rychle vstal a umyl se studenou vodou, aby vypadal svěže. Přestože ani minutu nespál, vypadal jako po vydatném spánku.

Oblékl se a šel do hotelové restaurace na snídání. Podle sestaveného plánu měl v úmyslu vyhledat ředitele hotelu v jeho soukromé kanceláři. Toho však byl ušetřen, neboť ředitel právě vstoupil, jakoby na znamení dobrého osudu, do jídelny. Frabato jej přivítal ke stolu. Ředitel, přívětivý a ochotný muž, mu podal ruku se slovy: „Spal jste dobře, Místře? Jak se vám u nás líbí, máte nějaké přání? Mohu vám něčím vyhovět?“ Frabato klidně snídal a zcela nenuceně pravil: „Milý pane řediteli, jsem s vaším pohostinstvím a rovněž s personálem dokonale spokojen a ujšťuji vás, že váš hotel budu všude, kde se mi naskytne příležitost, doporučovat. Jak víte, mám v úmyslu zde ještě několik dnů zůstat. Abych na to nemusel myslet, přijměte prosím ode mě zálohu na dalších osm dnů.“ Při těchto slovech vyndal náprsní tašku a zaplatil účet na týden dopředu. Ředitel sice podotkl, že to nespěchá, ale Frabato ho přemluvil, aby peníze přijal. Hned poté mu ředitel přinesl z kanceláře vystavené potvrzení.

Ředitel byl zvyklý na různé způsoby svých hotelových hostů a neměl nejmenší podezření. Konečně, pro něj bylo výhodné dostat peníze předem, neboť se často stávalo, že zákazníci odešli bez zaplacení. Měl alespoň jistotu, že Frabato, jenž se stal během krátké doby veličinou na uměleckém nebi, zůstane k jeho cti a prospěchu v hotelu. Frabato přijal potvrzení a nenucené prohlásil: „Dobře víte, že jsem stále obklopován reportéry a jinými lidmi. Mám nyní schůzku s přítelem, se kterým půjdu do kavárny „U Městské věže“. Kdyby mě mezitím někdo hledal, řekněte mu, že se vrátím nejpozději za dvě hodiny. Mám také v plánu jít se svým přítelem do města a při té příležitosti si obstarám několik nákupů. Obědvat budu zase u vás.“ Ředitel neměl o skutečných plánech Frabata samozřejmě ani potuchy. Ujišťoval ho, že se na něho může spolehnout. Brzy nato se rozloučil a vrátil se do své kanceláře.

Po snídani Frabato opustil restauraci a vykročil do ruchu velkoměsta. Ležérním krokem došel k nejbližšímu stanovišti taxi. Řidiči ještě nevyjeli, neboť klidně pokuřovali a klábosili. Když si chtěl Frabato objednat vůz, změřili si ho od hlavy k patě a jeden z nich dokonce utrousil poznámku: „Nechtěl byste jet raději městskou dopravou?“ Frabato si nevzal kravatu, a tak nepůsobil dojmem dobře situovaného člověka. Jakmile však vyndal z náprsní tašky stomarkovou bankovku, mávaje s ní ve vzduchu, řidiči okamžitě změnili způsob jednání. Nejrychlejší z nich přiskočil k svému vozu, otevřel dveře a vyzval Frabata, aby nastoupil. Ten se nenechal dlouho prosit. Nenastoupil však otevřenými dveřmi, ale zaujal místo vedle řidiče. Polichocený řidič rychle vyjel do rušných ulic velkoměsta.

Frabato se v tomto městě zdržoval už delší dobu, takže všechny ulice dobře znal. Nechal si zastavit před jedním obchodním domem, asi dvě stě metrů od jiného stanoviště taxi. Zaplatil, dal řidiči dobré spropitné a zmizel v obchodě, aby se řidiči, jenž ho sledoval, vytratil z očí. Když po několika minutách odjel, Frabato okamžitě opustil obchod a na dalším stanovišti si najal jiný vůz. Stál tam jen jeden a tím se nechal odvézt na hlavní nádraží.

Zde si celý postup útěku zopakoval. Ztratil se v nádražní dvoraně a vmísil se na chvíli mezi cestující. Poté si opět najal, podle jeho mínění, nejrychlejší vůz. Během jízdy podal Frabato řidiči sto marek se slovy: „Dobrý muži, tady máte spropitné. Za každý kilometr, který pojedete rychleji, obdržíte dvojnásobný poplatek. Musím se totiž rychle dostat za hranice. Dnes ráno jsem obdržel telegram, že můj otec umírá, a proto musím být rychle doma. Vidíte, že jsem ani neměl čas obléci si kabát, jen abych byl doma včas. Když taxikář viděl, že to zákazník myslí vážně, pustil motor na plné obrátky a šiléným tempem se hnal k hranici. Několik hus, které se mu připletlo do cesty, na to doplatilo životem. Šlo o to, neztratit ani minutu. Taxikář neměl nejmenší podezření a vůbec netušil, že se jedná o útěk. Několikrát se jen o vlas vyhnuli havárii. Oba důvody – vydatné spropitné a umírající otec – přiměly taxikáře, aby v šílené jízdě vytrval.

Mezitím, co Frabato ujížděl k hranicím, vstoupili do hotelu, v němž pobýval, dva pánové a ptali se vrátného na Frabata. Obdrželi informaci, že asi před hodinou odešel do města. Pánové chvíli čekali, procházeli se před hotelem, když ale čas ubíhal a Frabato se nevracel, ohlásili se u ředitele. Vykázali se služebním odznakem a představili se jako kriminální policie. Ředitel se zalekl, když se však ptali na Frabata, uklidnil se a odpověděl: „Pánové, Frabato nemá tušení, že ho hledáte. Dnes ráno mi zaplatil na osm dnů dopředu hotelový pokoj s celým zaopatřením. Jeho vůz stojí v garáži, garderóbu i zavazadla má v pokoji. Řekl mi, že hodlá navštívit přítele a projít se s ním po městě, aby si zároveň obstaral nákupy. Slíbil, že bude obědvat u nás.“

Policisté mu poděkovali, vyžádali si adresu zmíněného přítele a opustili hotel. Okamžitě vyhledali jeho byt, ale bylo jim řečeno, že na několik dnů odcestoval. Začali tušit, že něco nesouhlasí a okamžitě šli věci na kloub. Podle jejich mínění nemusel být Frabato daleko, protože nebyl na delší cestu připraven. Vzdor tomu se ještě informovali na stanovišti taxi, které bylo poblíž hotelu. Zde získali stopu, neboť taxikáři poznali Frabatův popis a vypověděli, že si najal vůz. Policistům bylo hned jasné, že Frabato byl varován a okamžitě po něm vyhlásili pátrání.

Frabato měl před sebou ještě značný kus cesty na hranici. V malém městečku taxikář rychle natankoval a doplnil vodu v chladiči a šílená jízda pokračovala. Pět minut před půl dvanáctou zastavilo auto na hranici. Frabato zaplatil šoferovi podle slibu dvojitou taxu a navíc mu dal ještě sto marek jako zvláštní odměnu. Řidič mu vděčně stiskl ruku a přál si mít takového zákazníka každý den. Frabato si klidně vyřídil celní kontrolu a přešel hranici. Taxikář nejprve nechal vychladit motor a

klidně si vykouřil cigaretu. Nemusel spěchat, pro dnešek si vydělal již dost, dokonce mnohem víc, než za celý týden služby; odpočíval vrcholně spokojen. Frabato zatím opustil území Německa, vyhledal na druhé straně hranice celnici a dostal se tak mimo nebezpečí. Sotva si na celnici všechno vyřídil a chystal se odejít do blízkého městečka na nádraží, uslyšel z německé celnice hlášení: „Pozor! Pozor! Všem pohraničním stanicím v německé říši! Jistý Frabato, který je na útěku přes německé hranice a pravděpodobně si najal taxi, musí být zatčen a předán kriminální policii.“ Následoval ještě bližší popis.

Čtvrt hodinové časové rozpětí, během něhož Frabato překročil hranice, mu zachránilo život. Na půdě jeho vlasti neměly německé úřady právo ho zatknout. Frabato si ulehčeně vydechla vydal se spokojeně na cestu do městečka. Cestou přemýšlel a musel si přiznat, že kriminální policie pracovala náramně rychle. Upřímně se radoval, že znovu zvítězil nad lóží FOGC, která ho chtěla dostat za mříže a připravit o život. Útěkem přišel o všechno, co si poctivě pořídil, i jeho peníze na hotovosti vzaly za své, ale pro začátek musel se zbytkem vystačit. V malé nádražní restauraci pohraničního městečka si, nikým nepozorován, odpočinul. Při obědě znovu uvažoval o posledních hodinách, kdy včas unikl smrti. Ve svém nitru upřímně děkoval božské Prozřetelnosti za svou záchranu. O hodinu později již odjížděl rychlíkem do hlavního města své vlasti.

8. KAPITOLA

Najal si pokoj v hotelu, v němž bydlel pokaždé při svém pobytu v hlavním městě. Po tom všem, co v posledních dnech zažil, si musel nutně dopřát několik dnů odpočinku, než mohl uvažovat o další budoucnosti. Zde ho nikdo nepronásledoval. Všechna sláva a čest, kterou si poctivě dobyl, byla pryč; znamenalo to začít znovu. Málokdo ho znal a ještě méně se vědělo o jeho schopnostech a magických silách. Frabato si předsevzal, že se dá poznat jen tam, kde to bude na místě.

Prožil tedy několik dnů v klidu. Po finanční stránce se však brzy vyčerpal, takže nemohl déle zůstat bez příjmů. Znamenalo to brzy něco podniknout, nechtěl-li jednoho dne zůstat zcela bez prostředků. Uvažoval, co by měl dělat. Přepadávaly ho chmurné myšlenky, zmocňovaly se ho starosti o budoucnost a vyvolávaly v něm pocit neklidu, jenž se marně snažil setřást. Na několik svých přátel se obrátit nemohl, neboť věděl, že ho jen tehdy budou považovat za dobrého přítele, když jim něco nabídne. Musel se, žel bohu, opět přesvědčit, že to jsou stále peníze, které ovládají svět.

Frabatovi bylo známo, že Velmistr Lóže FOGC, který byl v letošním losování odsouzen k smrti, se ve svém bytě otrávil kyanovodíkem. V okamžiku, kdy opustil fyzické tělo, se mu zjevil démon podsvětí, s nímž měl Velmistr pakt, aby ho vzal s sebou, kde mu za každou prokázanou službu musí všechno i s úroky vyrovnat protislužbou. Bývalý Velmistr, který Frabata stále nenáviděl, poznal, že je naživu a že tedy démon jeho přání nesplnil. Činil mu proto výtky kvůli nedodržení daného slibu. Démon tvrdil, že vliv temných mocností není ještě ukončen a že v nich má Frabato nadále největší nepřátele, které mu v budoucnu způsobí ještě větší utrpení než dosud. Démon přesvědčil svého nového sluhu, jímž se nyní Velmistr stal, že bude mít více z toho, když Frabato zůstane zatím naživu a bude pronásledován démonickými vlivy, než kdyby se podařilo už nyní připravit Frabata o život.

Frabato je pod ochranou božské Prozřetelnosti, a tudíž magicky nedosažitelný. Pokud by Prozřetelnost jeho smrt dopustila, Frabato by vešel do říše Světla a už by nemusel prodělávat další utrpení. Démon svému sluhovi nadále pravil: „Pohled' na celou cestu utrpení, kterou musí Frabato na této planetě ještě projít.“ Bývalý Velmistr se jasnovidně přesvědčil, že na Frabata čeká velké utrpení v koncentračním táboře, dále úřední překážky, těžký existenční boj a řada dalších pronásledování. Když toto vše sledoval, byl velmi spokojen a přikývnul svému vládcovi na znamení svého uspokojení.

Ve skutečnosti to vypadalo tak, jako by božská Prozřetelnost chtěla zkoušet Frabatovu statečnost a připustila, aby podsvětí postupovalo vůči němu všemi prostředky. Přímou mu ublížit nemohlo, protože byl jedním z členů neviditelného Bratrstva Světla, ale mohlo ovlivnit svou mocí všechny lidi, s nimiž Frabato přicházel do styku. Tito lidé byli samozřejmě vůči démonickým vlivům bezmocní. Ani nevěděli o svém ovlivnění, protože všichni měli své slabé stránky, takže démoni měli snadnou práci. Vyvolávali nepříznivé situace, které Frabata, i když nepřímou, přece postihovaly.

Velké boje časem unaví i velkého ducha. Frabato, jenž měl vždy nejlepší vůli použít magických schopností jen k dobru a tak pomáhat lidem, měl původně za úkol upozornit lidstvo magickými silami na nadpřirozené dění; sklídl však za všechny dobré skutky jen zlo.

Všechny neúspěchy tížily jeho duši, neboť to vypadalo, že se proti němu postavil celý svět. Nebylo se proto co divit, že ho život unavoval. Tajně si přál, aby se směl vrátit do své nebeské říše a s pozemským světem se rozloučit.

V hlubokých meditacích prosil Frabatův duch božskou Prozřetelnost, aby ho vyslyšela a pověřila jinou misí.

9. KAPITOLA

Vše nasvědčovalo tomu, že nastalo období, kdy bylo celému podsvětí opět dovoleno uchvátit moc nad naší zeměkouli. Téměř současně získaly všechny negativní vlastnosti v člověku nadvládu. Ideály a vysoké ctnosti patřily minulosti a jen v románech se některý autor tu a tam o nich zmínil.

Temný vliv zla se celosvětově uplatňoval i v politice. Duchovní a mystický směr vysvětlovali šarlatáni po svém. Knižní trhy byly zaplaveny bezcennou literaturou a nápadná reklama měla nahradit to, co chybělo na kvalitě.

Kam jen oko pohlédlo, uzřelo sobectví. Pod lákavě krycími názvy vyrostly četné sekty, lóže a spolky, které o skutečné vědě neměly nejmenší znalosti. Vždy se podařilo nalákat lehkověrné do pochybných spolků, v nichž byli vykořisťováni. Pseudomistři a pseudookultisti se zvučnými tituly rostli jako houby po dešti a oklamávali nevědoucí a zvědavce. Všude vládl chaos, nezaměstnanost a velká nouze.

To vše viděl Frabato svým duchovním zrakem a věděl, že je to teprve začátek. Jasnovidně sledoval budoucí války s nepříznivými politickými událostmi, ale jeho niterný zákon mu kázal, aby o tom všem pomlčel. V hotelovém pokoji ve svém jasnovidném soustředění viděl milióny lidí a zvířat hynout ve válce, viděl válečnou fúrii, boření domů a měst. Nadcházející události měly do jisté míry postihnout i jeho a on, věrný sluha božské Prozřetelnosti, bude muset všechno trpělivě snášet. Věděl, že ho při veškerém pronásledování bude chránit božská Prozřetelnost a nechá nad ním bdít Bratry Světla, aby mohl vykonat svou misi. Frabato si pomyslel, že se vše odehraje až za několik let, a tak se tím přestal zabývat. Povstal, několikrát přešel po hotelovém pokoji a snažil se ze sebe setřást tíživé pocity.

Umyl se a přitom ze sebe do vody setřásl veškerou stísněnost. Osvěžen opustil hotel a vydal se do města. V jedné postranní ulici vyhledal tichou restauraci, kde posnídal. U vedlejšího stolu seděli tři pánové, kteří se velmi dobře bavili a přitom mluvili jeden přes druhého.

Frabato zprvu nevěnoval svým sousedům pozornost a pochutnával si na své snídani. Když dojedl, sáhl po novinách, přestože to nebylo jeho zvykem. Neměl naspěch, a tak bezděčně zachytil část rozhovoru svých sousedů, protože zejména jeden z nich obhajoval své názory s obrovským nadšením. Teprve teď Frabato poznal, že spolu hovoří o metafyzických problémech a že hlavně jeden z nich hovořil o spiritismu. Frabato, zaujatý jejich hovorem, pozoroval vzezření všech mužů, aniž by k tomu využil své jasnovidné schopnosti.

Jednoho z nich považoval za vědce, druhého pravděpodobně za obchodníka a třetího za vedoucí osobnost veřejného života. Přitom se neudržel smíchy, neboť jejich problémy byly bezvýznamné a sestavené na základě nicotných knih. Když se pán s puncem vědce přitočil ke svému sousedovi, zůstal mimoděk zírat na Frabata a postřehl jeho shovívavý úsměv. Okamžitě se o něj začal zajímat.

Ten nedal najevo svou duchovní zralost a podle jeho zevnějšku nebylo možné odhadnout, kým ve skutečnosti je. Když jeden z pánů ukončil svou řeč a nastala malá přestávka, pošeptal mu cosi jeho sused, který Frabata pozoroval, načež první pán pokývl hlavou. Hned nato vstal, představil se Frabatovi s úklonou jako Koller, továrník pro optické a fotografické přístroje, a pozval ho, aby si k nim přisedl.

Frabato se pánům představil a podal jim ruku. Druhý pán se představil jako bankovní ředitel Peters a třetí jako profesor Gorecký, doktor přírodních věd. Všichni seděli pohromadě a profesor, jenž měl ze všech nejvíce řeči, se obrátil na Frabata s otázkou: „Nejste vy ten přednášející umělec, který se zásluhou novinových zpráv stal i u nás známým jasnovidcem a okultistou? Jestli je tomu tak, můžeme si gratulovat, že se s vámi můžeme seznámit. Četl jsem o vás kritiky v různých časopisech a vždy jsem si přál se s vámi setkat. Protože jste však mnoho cestoval, nikdy se mi nenaskytla příležitost se k vám přiblížit.“ Frabato nyní pochopil, že zde nemůže vystupovat inkognito, a tak přikývl profesorovi na znamení, že má pravdu. Jsem skutečně ten, o němž jste tolik slyšel a četl. Nechtěl jsem se míchat do vašeho rozhovoru, ale nad vašimi metafyzickými výklady jsem se musel vskutku zasmát.“ Profesor se nad těmito slovy podivil a všichni tři zahrnuli Frabata různými otázkami. Musel jim hodně vyprávět. Nehledě k metafyzickým problémům, které jim vysvětlil, poznali, že opravdu své věci rozumí. Během hovoru se přešlo i na osobní záležitosti a Frabato jim vyličil i poslední zážitky. Vyprávění všechny tak překvapilo, že mu přislíbili pomoc.

Frabato nyní začal nenápadně, jak to bylo ostatně jeho zvykem, číst v duši každého jednotlivce. Musel jim slíbit, že se stane jejich hostem. Jelikož zatím neměl pevný program, rozhodl se věnovat

svým novým známým po tři následující večery. Pánové žádali, aby si směli na smluvené schůzky přivést své přátele a známé. Frabato, na společnost zvyklý, rád svolil. Ostatně v tom viděl prst Boží. Jak se později ukázalo, všichni tři pro něj znamenali finanční oporu.

Při živém rozhovoru čas plynul a Frabato četl v duši profesora, že toho sice mnoho přečetl, ale prakticky nemá nejmenší zkušenosti s pravým okultismem. Během hovoru, kdy došlo na různá témata, profesor zastával názor, že neexistuje předem určený osud, neboť si ho každý tvoří sám. Při těchto přesvědčivě pronesených slovech se Frabato musel hlasitě zasmát: „Milý pane profesore, takový člověk, jenž si smí svůj osud řídit sám, by musel projít už velký kus cesty duchovního vývoje, aby se vypracoval a dospěl k určité zralosti. Musel by dosáhnout fyzické, duševní a duchovní rovnováhy, pokud by chtěl vzít otěže svého osudu do vlastních rukou. Myslíte-li si, že jste již dosáhl této zralosti a jste schopni řídit si svůj osud sám, dám vám jako protiargument malý důkaz o osudovém vlivu.“

Nastala malá pauza a zraky všech spočinuly na Frabatovi. Profesorova tvář prozrazovala určité vzrušení, neboť v této malé společnosti měl vždy první slovo a nyní se cítil do jisté míry sesazen. Frabatovi to neušlo: „Pane profesore, nechci vám upřít, že teoreticky leccos znáte. Jistě jste hodně četl, ovládáte cizí řeči, máte velkou knihovnu, uveřejnil jste mnoho článků ve vědeckých časopisech, které vám dopomohly k autoritě. Ale vědět něco o metafyzice a současně ji prakticky ovládat je dvojí.“ Zvědavý profesor se na Frabata obrátil se slovy: „Mistře, je-li tomu tak, byl bych rád, kdybyste mi podal důkaz o působení osudu.“

Ostatní dva pánové napjatě hleděli na Frabata, zda bude ochoten vyhovět profesorovu přání. Trvalo jen chvíli, než Frabato jasnovidně uviděl nejbližší profesorovu budoucnost, a proto s úsměvem odpověděl: „V této chvíli jsem svým duchovním zrakem viděl vaši budoucnost. Malý zážitek, který vás čeká, vám dokáže vliv osudu. Jestli dnes o půlnoci nebudete stát u Prašné brány, dokážete tím, že svůj osud mistrně ovládáte. Vyčkejme tedy.“ Profesor nasadil zpola posměšný a zpola vychloubavý výraz a odpověděl: „Na to můžete vzít jed, že dnes o půlnoci u Prašné brány nebudu.“ Frabato dělal, jako by nic neslyšel.

Profesor Gorecký, díky svým filozofickým znalostem a akademickým titulům uznávaná veličina v metafyzických spolicích, měl také vztahy k uměleckým kruhům, protože byl divadelním kritikem. Opustil restauraci ve zvláštním rozpoložení. Cestou si vzal taxi a nechal se odvézt domů. Byl dosud svobodný, zato dost náročný na život, neboť obýval velkou vilu s vlastním služebnictvem. Jeho mnohostranná činnost a bádání mu nedovolovaly pomýšlet na žití ve dvou. Kromě toho neměl o druhé pohlaví zvláštní zájem, a tak raději zůstal sám. Nebyl sice zcela bez milostných poměrů, ale v žádném případě se nechtěl vázat jako muži, kteří žijí rodinným životem.

Po příchodu domů na něj čekalo hodně pošty, kterou přečetl jen letmo. Na některých dopisech si udělal poznámku, ale konečnou odpověď odsunul na později. Nemohl se zbavit určitého rozladění, jež ho přepadlo při rozhovoru s Frabatem. Nikdy by však nebyl přiznal, že za pocitem stísněnosti vězí velká dávka autoritativní domýšlivosti.

Co může být Frabato vůbec za člověka, že se hned při prvním setkání zmiňuje o jednotlivostech z mého života? Popsal hned mou knihovnu a pracovnu, jako by mě už někdy osobně navštívil. Jak se vůbec mohl odvážit dotknout se mé autority a pochybovat o mé vůli řídit si svůj osud? Frabato nesmí mít pravdu, říkal sám sobě. Dokáži mu, že jsem pánem svého osudu, který také dokáži řídit. Budu se chránit, abych dnes opustil svůj byt.

Profesor byl pevně rozhodnut prospat celou dnešní noc, ať se děje cokoli. Hlavní věcí je prokázat Frabatův omyl. To pak bude pro mě, uznávaného profesora, velké zadostiučinění a celé město bude mít o čem mluvit. Takové a podobné myšlenky profesora napadaly. Pohled na hodiny jej přesvědčil, že odpoledne už hodně pokročilo, a proto se jeho žaludek tak energicky hlásil. Rychle si nechal přinést jídlo. Poté se snažil zahlbout do referátu o metafyzických problémech, který chtěl zaslat zahraničnímu časopisu, ale nedařilo se mu to. Frabatovo proctví ho páliho jako oheň a spojovalo se s obavou, že by Frabato nakonec mohl mít pravdu. Hodiny odbíjely pátou a myšlenky Goreckého se dosud zabývaly tímto novým známým. Aby mukám učinil přítrž, převlékl se do pyžama a uleh do postele s úmyslem vstát až ráno. Vnitřní neklid však mařil každý jeho pokus usnout.

Náhle zaklepala na dveře služebná a ohlásila společnost známých umělců, která ho přišla navštívit a čeká na něj v předsíni. Návštěvníci byli v dobré náladě, což nasvědčovalo tomu, že už cestou museli vypít několik sklenek vína. Děvče se vracelo se vzkazem, že panu profesorovi není dobře, a proto se předčasně odebral na lož. Návštěvníci se však nedali odbýt a vpadli za Goreckým do pokoje. „Co je s

tebou, příteli, že ležíš za bílého dne v peřinách? Ty nejsi nemocný, ty potřebuješ změnu.“ Přitom se smáli a dělali grimasy, takže se i on dal bezděčně do smíchu. Umělci hučeli do profesora tak dlouho, že se rozhodl vstát z postele. Mezi nimi byly i dvě herečky, profesorovy výborné přítelkyně. Ať chtěl nebo ne, musel dostat svým společenským povinností.

Konečně, tato společnost ho navštěvovala častěji a všechny je spojovalo dlouholeté přátelství. Profesorovi nezbývalo než obětovat několik lahví vína, bez nichž by se zábava neobešla. Jeden z herců vyprávěl o nejnovějších událostech tak poutavě, že Gorecký na Frabata a jeho proroctví zcela zapomněl. Tento herec vybídl profesora slovy: „Příteli, musíš s námi do divadla, protože je dnes premiéra a já mám hlavní roli. Rozhodně tam nesmíš chybět.“ Profesorovi se návrh zamlouval a kývnutím hlavy dal na srozuměnou svůj souhlas. Pro všechny nechal ještě přinést večeri, po níž už byl nejvyšší čas dostat se do Státní opery. Profesor dostal k dispozici proscénii lóži.

Premiéra dopadla nadmíru dobře, takže po představení musel Gorecký s celou společností oslavovat úspěch. Připojilo se k nim ještě několik přátel hlavního představitele divadelního kusu, jemuž se dostalo mnoho pochvalných uznání. Rovněž profesor Gorecký přislíbil uveřejnit dobrou kritiku. Přitom se vypilo mnoho sklenek.

Jelikož byla sobota a ve všech nočních lokálech čilý ruch, pozvolna se rozcházející společnost nemohla před půlnocí chytit taxi. Herci museli následujícího dne opět vystupovat a potřebovali se pořádně vyspat. Nastalo loučení a všichni si vzájemně popřáli dobrou noc. Oslavovaný herec byl poslední, který se s profesorem loučil: „Nyní už musím jít, abych se do zítřka prospal a odpočinul si. Doufáme, že brzy seženeš taxi a dostaneš se dobře domů.“

Možná, že herce ani tak neunavila herecká činnost, jako spíše víno, kterého hodně vypil. Profesor se také držel statečně sklenice, přestože nebyl zvyklý tolik pít, ale nemohl kazit náladu. Hlavu měl těžkou a přál si vyjít na vzduch. Rozhodl se tedy jít kus pěšky. Protože v tuto hodinu bylo na hlavních ulicích dost rušno, zahrnul do méně živé ulice. Z pootevřených oken vináren a jiných lokálů byla slyšet hudba. Gorecký byl zcela ponořen do sebe. Kroky ho vedly k blízké vinárně, před kterou stálo několik lidí. Zvědavě zůstal stát a pozoroval, jak si dva muži spílali a pod vlivem alkoholu se začali prát. Naneštěstí se profesor nechal svést k tomu, že muže napomenul, aby se na ulici nehádali a raději šli domů.

Jednomu z opilců nebyla profesorova slova vhod a začal mu vyhrožovat. Gorecký byl rozzloben a tak reagoval obdobně, načež se situace rázem změnila. Rváč opustil svou oběť a vrhl se na profesora, nabádán ostatními. Gorecký mu vrazil facku, ale tím jen přilil olej do ohně. Dokonce i ženy profesora slovně napadaly. Teprve když se do profesora pustil i druhý rváč, usoudil, že by dobrodružství mohlo pro něj skončit tragicky, a snažil se choulostivou situaci rychle zachránit, neboť rváč, který dostal facku, držel v ruce nůž a chystal se na něj vrhnout.

Profesor, těžce dýchaje, se ze všech sil snažil dostat do zalidněnější ulice v domnění, že tam uvidí stráž. Měl však smůlu, neboť tam žádný strážník nebyl. Pronásledovatel s nožem v ruce mu byl již těsně v patách, neboť se mu chtěl za uštědrěnou ránu za každou cenu pomstít.

Věžní hodiny odbíjely půlnoc, když Frabato vyšel z podloubí u Prašné brány a postavil se profesorovi do cesty, jemuž byl rváč v patách. Profesor Frabata poznal, popadl ho za rukáv a zvolal: „Zachraňte mě, jsem pronásledován, chce mě zavraždit,“ a rukou ukázal dozadu na dobíhajícího pronásledovatele.

Frabato odsunul profesora poněkud stranou a řekl klidně: „Zůstaňte stát a nebojte se.“ Profesor s vytřeštěnými očima a otevřenými ústy lapal po dechu, pln panického strachu. Frabato nechal opilce, aby se přiblížil. Opilec však viděl, že se ho nikdo nebojí, zarazil se a zůstal nerozhodně stát s nožem v ruce. Frabato nepromluvil ani slovo, jen si rváče, stojícího jako solný sloup, změřil pohledem. Kabalistické slovo, které Frabato vyslovil, působilo okamžitě, neboť opilec byl rázem jako vyměněn. Sice ještě potichu zaklel, ale otočil se a zmizel za nejbližším rohem.

Také s profesorem nastala změna, najednou měl zase jasnou hlavu. Omámení alkoholem bylo pryč, jen se nemohl tak rychle vzpamatovat ze zážitku. Podal Frabatovi ruku a koktavým hlasem mu poděkoval za svou záchranu: „Kdybyste se byl neukázal, zcela určitě bych už byl mrtev.“ Řekl to plačtivě, jako malé vystrašené dítě. Frabato mu s úsměvem poklepal na rameno a ukázal na hodinky. Byly tři minuty po půlnoci. Klidný postoj zachránce působil na profesora blahodárně. Frabato prohodil: „Milý příteli! Přeci nejste tak docela pánem svého osudu, jinak byste v tuto dobu nebyl u Prašné brány. Stalo se, jak jsem předpověděl. Doufám, že jste se již přesvědčil, že není možné být pánem svého osudu, pokud neumíte ovládat všechny možnosti a řídit jednotlivosti podle potřeb. Vidíte

nyní, že je nutné dosáhnout dříve něčeho jiného, a to magické rovnováhy.“Profesor Gorecký uznal svou porážku a přiznal, jaký byl hlupák a kam ho jeho domýšlivost přivedla. Frabato, jenž měl pro jeho slabosti pochopení, ho zavedl na živější třídu, do pěkné kavárny v hořejším patře velké budovy, kde hrála cikánská kapela. Pozval ho na šálek kávy a zavedl k postrannímu stolku, kde se mezi nimi rozvinul velmi zajímavý rozhovor. Frabato sdělil profesorovi, že všechno viděl dopředu, jen si potřeboval vypočítat nastávající události, aby přesně viděl, v kolik hodin bude na daném místě. Kdyby viděl, že je třeba zasáhnout, objevil by se už při rvačce. V daném případě by to však na profesora nezapůsobilo tak přesvědčivě.

Na Goreckého otázku, jak dlouho čekal Frabato u Prašné brány, mu tázaný odpověděl: „Necelých pět minut. A tuto chvíli jsem vás sledoval duchovním zrakem a zadržel jsem svou vůli opilce, aby vás nedohonil.“ Gorecký se nemálo divil. Ano, Frabatova předpověď se splnila. Je bezpodmínečně nutné věřit vlivu a zásahu osudu.

Po dlouhém rozhovoru, když už začalo svítat, opustili kavárnu. Jako by to Frabato přičaroval, objevil se taxikář, kterého zastavil. Doprovodil profesora do jeho mládeneckého bytu, kde se s ním rozloučil. Večer se chtěli oba sejít u továrníka Kollera, kterému Frabato přislíbil svou návštěvu. Taxikem pak Frabato odjel do hotelu.

V nádherné vile továrníka Kollera bylo dnes nebývale rušno. Továrník se všem svým přátelům a zájemcům o magii a nadpřirozeno pochlubil nejnovějším objevem a pozval je na dnešní večer do své vily, neboť účast přislíbil i Frabato. Někteří z hostů znali Frabata ze zahraničních časopisů, takže se všichni těšili na osobní setkání. K tomu přispěla i událost, která se přihodila Goreckému, neboť Koller volal svému příteli hned v ranních hodinách, aby se přesvědčil, zdali se předpověď vyplnila. Profesor mu krátce vyprávěl noční zážitek a přislíbil, že večer vylicí vše podrobněji.

Co chvíli přijelo auto s dalšími hosty před Kollerovu vilu. Pro továrníka to bylo do určité míry vyznamenání a těšilo ho, že je středem nové společenské senzace, která se u něj začala rozvíjet.

Všichni doufali, že se od Mistra Frabaty dozví něco o nadpřirozenu. Nebylo se tedy co divit, že se večer dostavilo do Kollerovy vily mnoho velkopřemyslníků, spisovatelů, reportérů a významných umělců, kteří plni očekávání vyhlíželi návštěvu zázračného muže.

Přijímací pokoj pro hosty byl velký a moderně zařízený, aby vypadal co nejrepresentativněji. Měl to být současně určitý způsob reklamy pro nejrůznější společenské kruhy, s nimiž byl Koller jako továrník ve spojení. Profesor Gorecký se už také nemohl dočkat, až se dostane ke Kollerovi a vypoví mu o nočním přepadení u Prašné brány.

Celá společnost naslouchala Goreckému jako nějakému hrdinovi. Čím více se přibližovala hodina Frabatova příchodu, tím se stupňovala zvědavost přítomných. Frabato se stal středem dnešního večera a každý host včetně hostitele doufal, že se od něj pro sebe něco dozví, nebo byl rozhodnut požádat ho o pomoc. Každý měl svůj zvláštní požadavek, i když to na sobě nenechával znát.

Kolem deváté hodiny se podle ujednání dostavil Frabato. Vystupoval jednoduše a klidně, podle zevnějšku se zdál být vším jiným než zasloupcem. Když byl ohlášen pánovi domu, kupodivu všechno zmlklo. Frabato se nad tím musel vnitřně zasmát, neboť když byl ještě v hale, zdálo se mu, že slyší nejméně sto lidí. Když vstoupil do přijímacího pokoje, všichni přítomní ho pozorně sledovali. Vyhradili mu čestné místo a ihned se začalo s podáváním večeře. Dámy k němu hleděly velmi nespěle. Každá doufala ve vhodnou příležitost, až si s ním bude moci pohovořit. Nikdo se však neodvážil navázat hovor. Koller byl starostlivým hostitelem a nechal podávat nejlepší jídla a nalévat prvotřídní vína. Frabato se uměl rychle přizpůsobit, a protože se mu společnost zdála být příjemná, šlo to snadno. Nikdo z přítomných nepostřehl, že jednoho po druhém jasnovidně pozoroval. Mezitím, co večeřel, poznal nejskrytější myšlenky každého z nich. Tvářil se, jako by ho nic osobního nezajímalo.

Koller, strůjce Frabatovy návštěvy, byl do jisté míry hrdý, že se mu to podařilo. Chtěl dát podnět k hovoru, ale nevěděl, jak začít. Frabato mu vyšel vstříc, a protože právě dovečeřel, povstal, uklonil se hostům a děkoval, obrací se ke Kollerovi, za poskytnuté přátelství a výtečné pohoštění. Koller byl tím velmi potěšen a vyprávěl svým hostům, jak mu osudem byla udělena nadmíru velká přízeň seznámit se s Frabatem. Dále pravil, jak velkou radost mu Mistr způsobil tím, že první návštěvu přislíbil právě jemu. Gorecký zaujal místo po Frabatově levici a po pravici se usadil Koller. Ostatní přihlíželi trochu závistivě a obávali se, že se jim nenaskytne příležitost vyměnit si s Mistrem pár slov.

Frabato vyprávěl o svých posledních zážitcích a mnoha zajímavostech ze svého života. Každé jeho slovo bylo nadmíru poutavé a všichni s nadšením poslouchali. Hosté doufali, že jim Frabato předvede

nějaké okultní fenomény, ale zatím k tomu nedošlo. Při podávání černé kávy Frabato hosty oslovil: „Vážení přítomní! Brzy po vstupu do této místnosti jsem věděl o každém z vás veškeré podrobnosti. Zasvěcenec může i tekutinu použít jako magické zrcadlo. O magických zrcadlech a křišťálových koulích jste už jistě všichni slyšeli. I tato černá káva mi poslouží stejně jako magické zrcadlo a uvidím v ní vše, co vidět chci a potřebuji.“ Jedna herečka se už chtěla obrátit na Frabata s dotazem, ale jeho pohled jí dal na srozuměnou, že má zatím vyčkat: „Vím, že jste se mě chtěla zeptat, jak zítra večer dopadne vaše představení v divadle, kde hrajete novou roli. Při hlavní zkoušce, které jste se před časem zúčastnila, jste svou úlohu ještě neovládala dokonale a režisér vás upozornil na různé nedostatky. To vám pochopitelně nebylo vhod a v nitru jste byla velmi rozezlena. Nyní byste ráda věděla, zdali zítřejší premiéra dopadne dobře.“

Čas od času se Frabato podíval do šálku s kávou, jako by v něm chtěl číst výsledek. Ve skutečnosti to ale nebyla káva, nýbrž jeho duchovní oko, jímž se díval do budoucnosti umělkyně: „Můžete být klidná,“ pravil, „zítra sklídíte velký aplaus a budete spokojená.“ Umělkyně překvapením nebyla schopná slova, neboť Frabato četl její nejtajnější myšlenky a všechno jí otevřeně sdělil. Ujistění, že vystoupení bude mít úspěch, ji dokonale uspokojilo. „Nikdo mi nemusí říci jediné slovo,“ pokračoval Frabato, „každému z vás sdělím to, co ho nejvíce tíží.“ A skutečně! Každému hostu shovívavě odhalil jeho nejskrytější přání. Jedna mladá dáma se chtěla ještě něco dovědět o svém milenci, ale Frabato učinil odmítavý posunek, položil si pravý ukazováček na ústa a dal tím všem najevo, aby zachovali klid. Okamžitě všechno ztichlo. Frabato upřel svůj zrak do rohu místnosti, jako by tím směrem něco sledoval. Trvalo to jen několik vteřin a Frabato se obrátil na Kollera se slovy: „Milý příteli, není od vás hezké, že svou nejmladší sestru necháte nahoře ležet v pokoji. Dnes jste jí o mně vyprávěl a ona tolik toužila mě poznat. Nemusel jste se stydět, umístit nemocnou sestru mezi námi. Není hanba být nemocný, vždyť nemoc může přepadnout každého. Vidím, jak vaše sestra na lůžku pláče.“

Na Kollera působila Frabatova slova jako hromová rána. Celý skleslý přiznal, že svou nemocnou sestru tentokrát nechtěl přivést mezi hosty, aby to nepůsobilo špatně, a proto o ní pomlčel. Frabato pomalu dopíjel svou kávu a hosté Kollera přiměli, aby pro sestru došel. Dámy ji mezitím skutečně našly, jak pláče ve svém pokoji. Všichni byli dojatí. Helenka byla před půl rokem raněna mrtvicí a krvácením do mozku a od té doby zůstala chromá. Ačkoliv se ji nejlepší lékaři snažili uzdravit, nepodařilo se to nikomu. Helence bylo teprve dvacet tři let. Její zevnějšek však nemocí vůbec neutrpěl.

Frabato vyzval Kollera, aby nechal sestru přinést dolů. Helenka se nejprve bránila, ale když jí řekli, že si to přeje Frabato, svolila a rozhodla se, že ho sama požádá, aby nahlédl do její budoucnosti, jestli má ještě naději na uzdravení. Snegli ji na židli a umístili naproti Frabatovi. Ten ji podáním ruky srdečně pozdravil.

Frabato nyní pokračoval v hovoru. Líčil zážitky z mnoha svých cest. Kollerovou sestrou se zatím nezabýval a úmyslně si počínal tak, jako by tu nebyla. Ve skutečnosti tomu bylo jinak. Znal každou její myšlenku a prosil ve svém nitru božskou Prozřetelnost, aby mu dovolila pomoci tomuto stvoření. Jako z velké hloubky jeho duch zaslechl hlas: „Pomoz jí!“

Aniž by započatý hovor Frabato ukončil, obešel náhle stůl, vzal Helenčiny ruce do svých a zůstal několik okamžiků nehnutě stát, dívaje se vážně na ni. Všichni na něj upírali svůj zrak. Frabato zašeptal několik slov a dívka upadla do hlubokého spánku. Všichni se lekli a měli zato, že Helenka byla znovu postižena mrtvicí. Frabato vybídl všechny hosty konejšivým znamením, aby zaujali svá místa. V místnosti se rozhostilo ticho. Frabato ještě stále držel Helenčiny ruce ve svých dlaních. Jeho obličej byl změněn, obklopovalo ho božské bílé světlo. Všichni hosté zřetelně viděli bílý obláček, proměňující se v sršící světlo, jež oba zahalilo. Dívka sebou trhla a na jejích rtech se objevil šťastný úsměv. Začala hluboce dýchat a jakoby probuzena ze spánku otevřela oči. K velkému údivu všech vstala ze židle. Sama to nemohla pochopit, ale cítila se jako vyměněná.

Frabato se na ni usmál a zeptal se: „Jak je vám, milé dítě?“ Helenka si štěstím hluboce vydechla. „Jste uzdravena,“ řekl Frabato. Nikdo tomu nechtěl věřit a i Helenka byla na pochybách. Začala hýbat pravou rukou, kterou měla už půl roku ochmutou. Totéž učinila s pravou nohou. Konečně začala věřit, že celá ochrnutá strana je vyléčená a pokoušela se chodit. Frabato ji nechal několikrát se projít po místnosti. Zprvu byla její chůze nejistá, ale po několika minutách přecházení se cítila právě tak svěží, jako před svým onemocněním. Slzy radosti se jí řinuly z očí. Dívala se z jednoho na druhého a všichni jí blahopřáli k nečekanému uzdravení. Frabato stál stranou, jako by se nic nepříhodilo. Nyní se stala Helenka skutečně středem pozornosti tohoto večera. Hosté hleděli střídavě na dívku a na Frabata.

Nikdo si její zázračné vyléčení nedovedl vysvětlit.

Když Helenka poděkovala všem hostům za pronesená přání, padla Frabatovi kolem krku a děkovala mu se slzami v očích. Frabato ji pohládl po vlasech a pravil: „Neděkujte mi za své uzdravení, nýbrž božské Prozřetelnosti! Já jsem byl pouze prostředníkem. Buďte šťastná!“ V Helence vše jásal. Od té chvíle ji s tímto zázračným lékařem spojoval hluboký pocit úcty.

Zábava se protáhla pozdě do noci. Všichni byli tak dojati, že se nikomu nechtělo domů. Teprve když Frabato upozornil společnost, že je na čase se rozejít, hosté se jeden po druhém rozloučili. Koller byl dnešní událostí tak dojat, že se s hosty loučil jen podáním ruky. Očekával vše možné, ale zázrak, který se stal s jeho sestrou, předčil všechna jeho očekávání. Poté, co hosté opustili vilu, zůstal s Frabatem a svou sestrou ještě chvíli pohromadě. Oba sourozenci byli plni vděčnosti a továrník prosil Frabata, aby u nich zůstal přes noc. Frabato neodmítl, protože probděl již druhou noc a byl velmi unavený. Helenka nemohla usnout a stejně tak i její bratr, který si šťastný obrat u své sestry nedokázal vysvětlit. Musel si jen přiznat, že u Boha je všechno možné.

Teplé paprsky dopoledního slunce vnikaly zavřenými okny do pokoje, kde Frabato ještě spal. Svítily přímo do obličeje, až se jim ho podařilo probudit. Mnul si oči a rozhlížel se po pokoji. Bylo zde něco cizího, takže přivřel znovu oči a rozpomínal se na jednotlivé události včerejšího večera. Chystal se opustit lože, když v tom se pozvolna otevřely dveře a usmívaly se na něj dvě štěstím zářící osoby. Byl to Koller se svou uzdravenou sestrou, kteří přišli Mistrovi sedícímu na lůžku popřát pěkné dobré jitro. Oba mu znova děkovali za včerejší večer, zejména Helenka nemohla z Frabata spustit oči a nevěděla, jak by mu vyjádřila svůj dík. Frabato však okázalá díkůvzdání neměl rád a pohybem ruky dával najevo, že si to nepřeje. Koller se k němu posadil na lůžko a Helenka si přistrčila židli. Sdělili Mistrovi, že mají na předměstí pěknou vilu s krásným okolím, kterou se mu rozhodli dát k dispozici. Frabato se dlouho nerozmýšlel a nabídku rád přijal, neboť mu bylo milejší bydlet v soukromí než v hotelovém pokoji. Viděl v tom lepší perspektivu pro svou budoucnost a byl přesvědčen, že za vše děkuje boží Prozřetelnosti. Během hovoru vyslovil Koller přání zůstat s Mistrem v trvalém přátelství. Frabato mu přislíbil, že mu vždy bude dobrým poradcem a přítelem. Po společné snídani všichni tři odjeli na zmíněné letní sídlo, v němž se posléze Mistr ubytoval. Přestěhování z hotelu mu nepůsobilo žádnou zvláštní námahu.

Frabato si během uplynulé noci rozšířil svůj okruh známých. Nezvyklé události, které se udály s jednotlivými lidmi i zázračné uzdravení Helenky získalo Frabatovi během několika hodin mnoho přátel a pověst o něm šla široko daleko. Až na další viděl před sebou dobrou budoucnost a mohl tedy pracovat na úkolech, jež si předsevzal.

10. KAPITOLA

Frabato měl ve svém novém bydlišti, které dostal z vděčnosti od továrníka Kollera k dispozici, plné ruce práce. Byl požádán, aby vypracoval pro různé časopisy vědecké referáty, takže u něj byli častými hosty různí reportéři. Také mnoho zvědavých zákazníků chtělo poznat svou budoucnost a s důvěrou se na něj obraceli i lidé nevyлéčitelně nemocní. Ve všech případech mohl Frabato poskytnout zdárnou pomoc.

Když jednoho nabitého dne opustil poslední pacient Frabatův přijímací pokoj, ohlásil se profesor Gorecký, jenž svého nového přítele často navštěvoval. Rád s ním diskutoval o velice zajímavých vědeckých problémech všeho druhu. Pokaždé měl na srdci mnoho otázek a z Frabatovy nevyčerpateľné studně moudrosti získával cenná poučení.

Pozdě odpoledne pozval Frabato profesora na společnou procházku v přírodě. Frabato měl toho dne mnoho návštěv a toužil po svěžím vzduchu. Opustili vilu a vyšli si do nádherné přírody. Přes den bylo velké horko a barometr vystoupil vysoko, takže se v dohledné době nedal očekávat déšť. Příroda trpěla žízní, vše vypadalo jako spálené.

Frabato se posadil na okraj louky a profesor ho následoval. Mluvili o přírodních zákonech, o nichž Gorecký sice hodně četl, ale dosud se nedostal od teorie k praxi. Jeho přáním proto bylo prakticky se přesvědčit o tom, co jsou přírodní síly schopné vykonat. Frabato mu vyprávěl o různých efektech, hovořil o rozmanitých tvarech bytosti žívlů i o pomoci, kterou mohou lidstvu poskytnout. Zdůraznil, že tyto bytosti pomáhají zejména těm lidem, kteří jsou s přírodou úzce spjati.

Na chvíli se oba odmlčeli a každý se zabýval svými myšlenkami. Kolem panovalo ticho, jen tu a tam zacvrlikal ptáček. Stromy měly sluncem vyschlé listy. Všechno toužilo po vodě, po osvěžujícím dešti, avšak na jasném nebi nebylo jediného mráčku. „Vím,“ řekl Frabato, „že jste velký skeptik. Co nemůžete přímo vidět a nahmatat, tomu nechcete uvěřit. Protože jsme nyní spolu v přírodě, pokusím se pomocí kabalistické přírodní magie za krátkou chvíli přivolat déšť. Jak vidíte, není ani pomysleno, že by teď mohlo začít pršet.“

„Zní to nepravděpodobně,“ odvětil Gorecký. „Vy jste zvláštní člověk, navenek zcela nenápadný, ale vnitřně vás nelze prozkoumat. Ano, byl bych rád, kdybyste mi podal praktický důkaz o přírodní magii.“ Frabato se usmál, protože věděl, že přivolání určitých fenoménů patří k základním schopnostem, jež musí ovládat každý zasvěcenec. Odpověděl: „Člověk, který je spojen s božskou Prozřetelností, může učinit vše, pokud to Prozřetelnost připustí. Tím ovšem není řečeno, že takový člověk smí dělat všechno, co ovládá. Čím výše zasvěcenec stojí, tím více úcty a pokory má před Bohem. Příroda právě teď tak žízní, proto věřím, že mi božská Prozřetelnost dovolí, abych pomocí žívlů přivolal déšť. Nikoliv tedy jen proto, abych vás přesvědčil, ale především kvůli přírodě, která tolik prahne po vodě. Zachovejte absolutní klid a nemluvte na mě dříve, než sám začnu. Pozorně sledujte vše, co se kolem vás bude dít.“

Nikdo nebyl nablízku, neboť na procházku bylo příliš horko, takže oba přátelé zůstali zcela sami, nikým nerušení. Frabato usedl do ásány, tj. zkrřížil nohy pod sebe. Vypadal jako mumie, oční víčka mu zapadala a tak se podobal spíše soše nebo voskové figurě. Gorecký nespouštěl z přítele oči, ale přesto ho přepadla zvláštní únava. Vzduch byl jakoby nabit elektrinou. V každém případě se v přírodě odehrávalo něco zcela zvláštního. Když se Gorecký zadíval k nebi, viděl z velké dálky přicházet bílé a černé mráčky. Elektrické napětí ve vzduchu houstlo a vyvolávalo v profesorovi určitý druh nervozity, přepadávající lidi před bouřkou. Na obzoru střídavě pozoroval přibývajících mraky a duchem nepřítomného Frabata. Zvedl se slabý vítr, jenž pozvolna sílil a přicházel zároveň s mráčky. Vzduch byl nesnesitelně horký. Ve Frabatově obličejí nastala změna. Jeho dech byl slyšitelný, otevřel oči a první pohled patřil profesorovi, který s úžasem kroutil hlavou. Frabato byl ihned svěží, uvolněně se posadil a usmívaje se pravil: „Proč se tváříte tak překvapeně? Viděl jste něco neobvyklého?“

„Mistře, nevycházím z údivu,“ odpověděl profesor. „Kolik jsem již věnoval námahy, abych vás alespoň trochu prokoukl, ale musím se opět přiznat, že jsem ani o krůček nepostoupil. Ve vás se člověk opravdu nevyzná.“ Se šibalským úsměvem Frabato odvětil: „Ano, zasvěcenec, který je ve spojení s Bohem, nestojí o slávu. Nemá zapotřebí ukazovat své vědomosti a moudrost navenek, právě naopak. Nesmí dát ničím najevo, že je něco víc než průměrný člověk. Svému okolí se musí umět vždy tak přizpůsobit, aby ho lidé považovali za cokoliv, jen ne za zasvěcence. Schopnost přizpůsobivosti je aspektem mlčení a z hermetického hlediska je mlčenlivost základní vlastností Božské moci. Přitom

mlčení znamená nejen nic neprozradit, ale ani neodhalovat své nitro. Takovému člověku božská Prozřetelnost často propůjčí nejvyšší moc.“

Oba byli do hovoru tak zahloubáni, že ani nepostřehli velké změny kolem sebe. Až když se na nebi křížovaly blesky a začalo hřmět, přerušili rozhovor. Nebe se zatáhlo a každým okamžikem se dalo čekat, že spadnou první kapky. Teprve nyní Gorecký zpozoroval tuto změnu a byl tím značně vyveden z míry. Frabato ho uklidňoval a položil mu otázku: „Máme jít domů, nebo zde chcete prožít *blížíci* se bouřku?“ Profesor odpověděl, že se zařídí podle jeho přání a pokrčil rameny, neboť nevěděl, jak se rozhodnout. Frabato četl v jeho myšlenkách, že mu tato bouřka připadá jako hypnotický trik a mohl by tvrdit, že byl zhypnotizován, proto pravil: „Abyste si nemyslel, že jsem vás zhypnotizoval, navrhuji, abychom zde zůstali. Je teplo a trocha vody nám neuškodí. V nejhorším případě se schováme pod nejbližší kaštan, který nám snad poskytne dostatečnou ochranu.“ Sotva vyřknul tato slova, zablesklo se a zahřmělo. První kapky dopadly na zem. Déšť byl tak prudký, že ani nestačili doběhnout pod kaštan a byli ve chvílce promoklí na kost. K nejbližšímu přístřeší to byla dobrá půlhodinka. Déšť byl stále prudší a vítr se opíral do stromů a nemilosrdně lámal suché větve. Byla to velká průtrž mračen, lilo jako z konve. Takovou bouřku tam už dlouho nikdo nezažil.

Mistr Frabato, na němž nebyla nitka suchá, si z toho nic nedělal a měl velmi dobrou náladu. Vyprávěl profesorovi nějaké zajímavosti ze svého života. Gorecký ale nebyl tak odolný a začal se třást po celém těle. Jsem bohužel velmi citlivý,“ uvedl na svou omluvu, „a mokré šaty mi přivodí pěknou rýmu. Možná, že budu muset zůstat několik dnů v posteli.“

„Žádný strach,“ řekl Frabato a položil na chvíli pravou ruku na profesorovo ramě. Nechal z ruky proudit teplo do jeho těla. Profesor se na Frabata udiveně podíval a pronesl: „To je ale žár, který z vás přechází, úplně se potím, jako bych byl v parní lázni.“ Skutečně se přestal třást a nepocíťoval ani své mokré šaty. Blahodárné teplo, vycházející z Frabatovi ruky do jeho těla, mu pomohlo natolik, že dostal dobrou náladu. „Na základě této zázračné síly, která nyní proudí mým tělem, rád věřím,“ pravil, „že jste schopen prohrát nejen moje tělo, ale vyléčit nemocné.“ Chvilí se odmlčel a pak pokračoval: „Kdybych mohl mít jen docela malý díl vaší síly, byl bych opravdu šťasten.“

Zdálo se, že nebe otevřelo všechna stavidla, takže zem nestačila pojmout takové množství vody. Příkopy byly plné a voda zaplavovala i cesty. Déšť stále neochaboval a Gorecký se nesměle zeptal: „Bude ještě dlouho pršet? Při takovém nečasů přece nemůžeme jít domů.“ Frabato odpověděl s úsměvem: „Když jsme přiměly duchy bouřky, aby nám přinesli déšť, musíme je zase přimět k tomu, aby už s tím přestali.“ Je to možné?“ zvolal profesor, „vždyť nebe je celé černé a na cestu domů nemůžeme vůbec pomýšlet.“

„A proč by ne,“ odpověděl Frabato, „když je to nutné, nespadne ani kapka, jakmile opustíme toto místo. Pochybujete o tom? Dokázal jsem vám přece, že u Boha je všechno možné. Proč by tedy taková maličkost nešla provést?“ Gorecký se již neodvážil Frabata požádat, aby déšť zadržel, ale jeho oči prozrazovaly, že by to rád viděl. Frabato se zastavil, ukázal pravou rukou směrem, který museli jít domů, zašeptal několik slov a potom učinil zvláštní gesto. Pokynul Goreckému, aby ho následoval. Oba statečně šlapali k domovu, aniž by na ně spadla jediná kapka. Profesor byl ve zvlášť povznesené náladě, neboť to, co viděl, bylo víc, než mohl jeho duch pojmout. Bezděčně se zadíval stranou a ke svému velkému překvapení zjistil, že na cestu, po níž kráčeli, nespadla žádná kapka, zatímco všude okolo vydatně pršelo. Così ho přimělo zvednout zrak k obloze. Podivil se ještě více, neboť spatřil, jak se dešťové mraky dělí pouze tím směrem, kterým kráčeli. Když se podíval dozadu, viděl, že se za nimi mraky opět spojují. Tak nádherný přírodní fenomén ještě nikdy nepozoroval.

Když došli ke Kollerovu sídlu, bylo nebe tak zatažené, že byla úplná tma a muselo se svítit. Profesor Gorecký byl zážitkem tak zaujat, že se zapomněl převléci. Chtěl hned odejít domů, ale Frabato mu to vmluvil a půjčil mu oblečení. Mokřý oblek si vzala na starost pomocnice v domácnosti. Frabato se také převlékl a objednal horký čaj s pečivem. Zatímco venku řádila bouře, oba seděli v pohodlí u čaje a znamenitě se bavili.

„Nemohu stále pochopit,“ pravil Gorecký, „že všechny fenomény ovládáte tak dokonale, jako byste je vysypával z rukávu. Jsem z toho zcela vyveden z míry.“ Frabato přátelsky odpověděl: „Nesmím dělat vždy to, co bych si přál. Musím si být nejprve jist, že mi to božská Prozřetelnost dovolí. Obdržím-li její svolení, vím pokaždé, jak to či ono uvést do pohybu. Mám k tomu potřebnou moc a mohu ji plně využít. Sám pro sebe nesmím použít vůbec nic. Ví, myslíte si, že kdybyste byl na mém místě, využil byste svou moc, jak by se vám to hodilo, ale to nejde. Pro zasvěcence platí neměnný zákon: čím víc toho ví a ovládá, tím méně smí něco udělat pro sebe. Kdybych to porušil, božská

Prozřetelnost by mě vyřadila a já bych tak klesl na úroveň černého mága. Černý mág je odkázán jen sám na sebe, nesmí se opřít o božskou Prozřetelnost, protože jí byl vyřazen; podobá se vyhaslé planetě. Takový úděl si ani nedovedete představit. Mohu vám to přiblížit jen natolik, když vás požádám, abyste si představil, že jste vyhoštěn na nějakém ostrově, opuštěn celým světem a odkázán jen na sebe. Takový pocit opuštěnosti je hrozný a je srozumitelný jen zasvěcenci.

Právě tím, že my, zasvěcenci, nesmíme pro sebe použít nejmenší sílu, prokazujeme božské Prozřetelnosti největší úctu a pokoru, jakou je člověk vůbec schopen projevit. Chce-li nás božská Prozřetelnost zkoušet ze statečnosti, pokory a úcty, skloníme skromně hlavu. Je-li jí milé, abychom se podíleli na nějakém štěstí, přijímáme to, ale nikdy nesmíme po něčem podobném toužit, nikdy to očekávat a už vůbec ne vyprošovat. To je náš úděl. Pro nezralé a nezasvěcence je to skoro nepochopitelné, ale my je nepřesvědčujeme. Každý nemá takové štěstí jako vy, když jsem vám se svolením božské Prozřetelnosti mohl předvést několik magických fenoménů. Vždy je na tom lépe, kdo se na základě svého vývoje může přesvědčit o působení zákonů a sil, protože získané poznatky vedou k pravé víře. Pokroky dělá jen ten, kdo napřed věří a pak se přesvědčí, že jeho víra byla správná. Takovou víru nazýváme manifestující, neboť ji kázal Kristus, když řekl, že opravdová víra hory přenáší.“

Blesk ozářil celou místnost a hned nato zahřmělo tak, že je to oba přimělo podívat se z okna. „Nyní vidíte,“ pokračoval Frabato, „že jsem vám podal důkaz. Poručil jsem bytostem živlů, aby vzdor velkému vedru přivodily déšť. Kdybyste byl jasnozřivý, viděl byste, jak dotyčné bytosti uvádějí do pohybu živly, aby přivodily bouřku. Sledoval byste, jak řídí elektrické proudy, aby působily proti sobě. Pro nás jasnovidce je to samozřejmé, zato vašim očím se to zdá jako zázrak. Rozpoutání živlů se řadí k nejmenším kabalistickým tajemstvím přírodní magie. Teď nám, milý příteli, nezůstane nic jiného, než živly uklidnit, jinak by deštivé počasí trvalo až do zítřka a mohlo by způsobit velké škody.“

Frabato se postavil k oknu a hleděl svým zrakem do dálky. Zaseptal několik nesrozumitelných formulí a za několik minut pršet přestalo. Mraky se rozdělily, vítr s deštěm utichl a příroda osvěžená dýchala. Profesor dostal svůj oblek suchý a vyžehlený a poté se rozloučil. Události v něm zanechaly velikou odezvu a měl dlouhou dobu o čem přemýšlet.

Frabato měl každým dnem víc a víc práce, neboť se kvůli událostem z poslední doby stal středem pozornosti u nás i v zahraničí. Jeho články a příspěvky zveřejňované v různých časopisech padly na úrodnou půdu, přinesly mu obdiv a pozvedly jeho autoritu. Samozřejmě se našli i závistiví lidé, kteří ho nenáviděli a stali se jeho protivníky, ti nikdy nesmí chybět. Takovým lidem Frabato nevěnoval pozornost a přenechával je božské Prozřetelnosti.

Uděloval nadále rady, uzdravoval nemocné a pomáhal všude tam, kde to bylo nejvíce zapotřebí. Četné vztahy k cizině mu přinesly, jak se dalo očekávat, mnohá pozvání na všechny kontinenty, takže se rozhodl opustit na nějakou dobu Kollerovo letní sídlo a vydat se na cestu kolem světa. Procestoval největší a nejvýznamnější města různých států, kde podle daných situací vystupoval jako zasvěcenec nebo působil jako iniciátor a učitel duchovních věd. Do vlasti se vrátil až po velmi dlouhé době.

Za jeho nepřítomnosti se mnohé změnilo. Továrník Koller se mezitím oženil, ale poněvadž to bylo nerovné manželství, nebylo šťastné a skončilo špatně. Zapřisahal totiž vodní pannu, živlovou bytost, která se mu zjevila a do jejíž okouzlující krásy se zamiloval. Undina se vtělila do hezké mladé dívky, která umírala. Magickými schopnostmi tělo uzdravila a provdala se za Kollera. Z hermetického hlediska byl tento sňatek vlastně uzavřením paktu, před nímž Frabato hned od začátku jejich přátelství důrazně varoval. Jasnovidně zjistil Kollerovu budoucnost a spatřil toto blížící se nebezpečí. Koller však ve své zamilovanosti nedal na varování, takže se Frabatovo prorockví naplnilo. Helenka, Kollerova nejmladší sestra, se provdala za velkopřemyslníka v cizině a porodila mu dvě děti.

Přísluví „sejde z očí, sejde z mysli“ se potvrdilo i v případě Frabata, neboť dlouhá doba, během níž dlel v cizině, způsobila, že se na něj pomalu zapomnělo. Letní sídlo na předměstí změnilo majitele a Frabatovi nezůstalo nic jiného, než se s tím smířit a vrátit se do svého rodného města.

11. KAPITOLA

Do oken malé pracovny, v níž Frabato prováděl své obvyklé meditace, svítil jedné překrásné noci jasný měsíc. Frabato byl v extázi, a tak zřetelně slyšel, že je z dálky volán svým duchovním jménem. Věděl, že se musí svým mentálním tělem ihned odebrat do kruhu nejvyšších zasvěcenců planety, představitelů Bratrstva Světla. Bratrstvo je duchovní organizace, která vzájemně spojuje nejvyšší duchovní sféry. Není to lóže ani spolek, ale kategorie bytostí, z nichž jsou některé vtěleny a jiné již dosáhly fyzické a astrální nesmrtnosti. Toto nejvznešenější bratrstvo představuje na naší planetě nejvyšší hierarchii, jejíž členové musí na Zemi vykonat určitou misi.

Frabato k Bratrstvu náležel a již mnohokrát byl pověřen různými úkoly, které vždy věrně plnil. Všechny mise, jež jsou bratrům uloženy, představují jen dobro. Od vzniku světa plní hierarchie svůj vznešený úděl pomáhat lidstvu a bude tak působit dlouho, až tato planeta svůj úkol dokonale naplní a poslední člověk zeměkoule dosáhne dokonalosti.

Hierarchie má třistašedesát Mistrů, duchovní učitele lidstva. Dále je tu sedmdesát dva Mudrců a dvanáct adeptů, kteří již dosáhli nejvyšší dokonalosti v duchu. Těmto adeptům jsou vždy svěřeny obzvláště náročné a svízelné úkoly. Jen zřídkakdy se stává, že se některý z nich převtělí do fyzického těla a je na Zemi činný v lidské podobě. Obvykle působí na Zemi z astrální sféry. Uplyne často několik staletí, než se ten či onen adept opět vtělí na Zem.

Nejvyšší z bratrů je přednosta, prainiciátor v hodnosti Mahatmy, tzn. zástupce Božského řádu. Je to strážce všech tajemství, strážce Bratrstva Světla. Hierarchie ho nazývá „Urgaya – Mudrc z hor“. Od vzniku světa je prainiciátorem a jen zřídkakdy se vtěluje. Ve většině případů vezme na sebe jen po zcela krátkou dobu určitou podobu, aby se mohl členům Bratrstva Světla projevit a posílit je v jejich úloze.

Dvanáct adeptů tvoří s Urgayou tzv. Radu starších, která se v různých časových odstupech nebo následkem zvláštních misí a důležitých rozhodnutí o lidských osudech schází k poradě.

V takovém případě svolá Urgaya duchovně všechny adepty, bez rozdílu, zda jsou na Zemi vtěleni nebo se nachází v mimozemské sféře. Jde-li o velmi důležitou schůzi, je přítomno i všech třistašedesát Mistrů a sedmdesát dva iniciátorů neboli Mudrců. Svolání nejvyššího představeného Bratrstva musí být bezpodmínečně ihned uposlechnuto, protože taková schůze se koná pouze při velkých změnách lidských osudů.

Bratrstvo Světla nemá žádné trvalé místo na světě, ačkoliv na Dálném východě jsou určité opěrné body, kde více vtělených bratrů koná své mise. Důležitá schůze se většinou projednává ve zvlášť vytvořeném magickém prostoru v nadzemské zóně. Tento prostor utváří vždy samotný Urgaya, chrání ho a zviditelňuje jen pro bratry, takže ho nemůže nikdo jiný spatřit, a to ani duchovně či astrálně.

Frabato, jindy tak klidný, byl tentokrát pravým opakem. Věděl, že půjde o něco zcela jiného, historicky neobvyklého, protože od posledního setkání s Urgayou uplynula velmi dlouhá doba. I tehdy šlo o významné mise bílých bratrů, které si průměrný smrtelník ani nedokáže představit. Frabato se musel zcela soustředit, aby zůstal klidný.

Kamkoli Urgaya pohlédne jasnovidným zrakem, zanechá svým voláním zvláštní napětí, které musí pocítit i nezasvěcenec, protože ve Frabatově pracovně začaly všechny předměty svítit, jako by tam doutnal fosfor. Frabato se zahleděl do nitra, uvedl se do nejvyšší extáze a odloučil nejen mentální, ale i astrální tělo od fyzického. Kabalistickými slovy chránil svou pozemskou schránu a opustil pracovnu, aby byl v tom okamžiku tam, kde chtěl Urgaya shromáždit své bratry.

V nádherném chrámu zaujal každý bratr své místo. Soudě podle astrálních těl zde byly zastoupeny všechny rasy a národy.

Přede všemi seděl nehybně Urgaya, jehož astrální tělo a oči zářily. Jeho vznešenost a velikost je nepopsatelná. Všichni bratři měli pocit, že je mezi nimi ztělesněné Božství. Chrám symbolizoval svou stavbou i vnitřní krásou nejvyšší moudrost Univerza. Byl bez oken, místo nich vydávalo dvanáct neviditelných svícňů nejjasnější sluneční svit. Na dvaadvaceti sloupech znázorňujících Knihu moudrosti spočíval celý chrám. Z každého sloupu vycházelo zvláštní světlo, které poukazovalo na jeho neviditelnou sílu a moc. Strop pokrytý tisíci hvězdami střídavě zářil zlatožlutou a fialovou barvou.

Pravelmistr Urgaya se začal zhušťovat a jeho postava oživila. Zkoumavě přehlédl řady přítomných, a když viděl, že se všichni dostavili, spokojeně přikývl. Všichni bratři povstali bez rozdílu hodnosti a

hluboce se před svým vůdcem uklonili. Urgaya učinil pozdravné gesto a nechal je zaujmout svá místa. Všichni se usadili do lotosové pozice. V chrámě panovalo zvláštní ticho a všichni prožívali nevýslovné štěstí.

Urgaya zahájil líbezným hlasem schůzi: „Moji milí bratři, ctitelé světla, zástupci všeho dobrého a oddaní sluhové božské Prozřetelnosti! Všichni, kdo jsme se zde shromáždili, potvrzujeme, že budeme na věky konat vůli Boží, řídit se jejími zákony a zachovávat hierarchii se všemi mystérii. Všichni se podílíme na Božském světle a v hluboké pokoře vyjadřujeme nejvyšší úctu. Všechny nás spojuje světlo věčnosti. Božská moudrost a všemohoucnost do nás vstoupila velkou milostí a milosrdenstvím. Láska a všudypřítomnost božské Prozřetelnosti nás všechny nerozlučně spojila. Jsme bratři Světla, bratři Pravdy a života.“

Urgaya se na delší dobu odmlčel. Nastalo hluboké ticho, nic se nepohnulo, jen neviditelné světlo zářilo jasněji a naplňovalo celý chrám. Kdyby se do této chrámové atmosféry a jejího koncentrovaného světla dostal obyčejný smrtelník, rozpadl by se na milióny částecek prachu. Tak silně koncentrované bylo Božské světlo, jemuž odolají pouze dokonale vyspělí jedinci, aniž by ztratili svou individualitu. Platila zde slova Kristova, že lidské oko neuvidí a ucho neuslyší to, co Otec připravuje těm, kdo ho milují a jsou s ním spojeni. Takto panující chrámová atmosféra mezi bratry se podobala skutečnému ráji, představovala největší štěstí a nejvyšší blaženost, byla viditelným spojením s božským světlem. Nikdo nemohl říci, jak dlouho už tento stav podle lidského pojetí trval, neboť v atmosféře, která vede ke spojení s božstvem, mizí čas a prostor, takže mohly uplynout vteřiny, právě tak jako tisíciletí. Stav božského spojení se nedá zachytit ani vypočítat, natož vylíčit slovy. Bratři prožívali stupně božského světla podle svých hodností a misí. Po pozvolném probouzení z této extáze zaměřili svou pozornost na Urgayu, který, rovněž ponořen do extáze, pozvedl po chvíli hlavu a se zářivým obličejem znovu oslovil bratry: „Moji milí, podle časového propočtu planety Země uplynula léta od našeho posledního shromáždění, kdy jsem každému z vás uložil misi, jež vám božská Prozřetelnost určila. Ke své spokojenosti jsem zjistil, že jste svůj úkol věrně splnili nebo ještě splníte. Jménem božské Prozřetelnosti vám všem z celého srdce děkuji za námahu a obětavost, s níž jste jako věrní sluhové Nejvyššího vládce pracovali na svém díle. Necht' vás i nadále provází Boží požeňání, abyste mohli v účtě a nejhlubší pokoře stále rozšiřovat Božské světlo a dodržovat jeho zákony.

Svolal jsem vás, neboť Bůh nyní připustí historickou změnu lidských osudů na této planetě a každý z vás obdrží pro další vývoj světového dění nový úkol, který podle zákonů univerzální harmonie musí splnit. Vaše nové mise nebudou lehké a tvrdá práce čeká na každého z vás. Necht' vám dá božská Prozřetelnost dostatek síly, abyste splnili vše, co vám bude uloženo.“

Po jeho slovech opět zavládlo velebné ticho. Každý bratr věděl, že na něj čeká obrovská zodpovědnost, neboť zřídka kdy mluvil Urgaya tak důrazně. Současně byli ale všichni rozhodnutí přidělenou misi za každých okolností statečně a věrně splnit podle božího řádu. Urgaya pokračoval pohnutým hlasem: „Moji milí bratři, jak je vám známo, nemůže existovat pravda bez lži, zákonitost bez chaosu ani světlo bez tmy. Proto Bůh v příštích letech připustí, aby se více projevil negativní princip, jehož zrádná hra povede osudy celých národů ke zkáze. Oproti tomu vám Pán světa klade za úkol nepřipustit, aby zlo získalo nadvládu, ale aby po poctivých a neúnavných bojích dobro opět zvítězilo. Negativnímu nesmíme klást překážky, protože je podle Božské vůle také zákonné. My, bratři Světla, se musíme každý den snažit držet zlo na uzdě, aby uslechtilost a dobro v boji nepodlehlo.

Na několik okamžiků se Urgaya odmlčel a pozoroval všechny bratry, kteří byli tímto proroctvím zarmoucení a posléze pokračoval: „Zlo bude ve světě pod pláštěm vysokých ideálů štvát lidi proti sobě, přivodí politická napětí, vypuknou války, v nichž bude bojovat bratr proti bratru. Vraždy budou na denním pořádku, národy budou bojovat proti sobě a nenávisť vyplní lidská srdce. Všechno krásné a dobré bude zničeno, místo toho si starost a nouze vzájemně podají ruce a přepadnou národy. Technické pokroky budou využity pro vražedné účely, takže hrozí zánik celému lidstvu. Rodinné štěstí bude rozbito, lidé budou odsouzeni k nuceným pracím a stanou se nástrojem zlovůle jednotlivců, dychtících po moci. Na válečných polích přijdou milióny lidí o život, v několika okamžicích se promění celá města v sutiny. Svět se zachvěje ještě jinými ďábelskými vynálezy. Zlo požene svou smrtonosnou hru do krajností. Svět ovládnou lichva, udavačství a další špatné vlastnosti. Milióny lidí budou pro svůj světonázor a politické přesvědčení trpět a umírat v žalářích. To vše čeká na lidstvo a doba se k tomu očividně blíží. Ve světové historii zanechá řádění zla navždy nesmazatelné stopy a stane se odstrašujícím příkladem pro násilné ničení lidstva.

Proto jsem vás, moji milí bratři zavola, abych každému přidělil úkol, jenž má ve svém vtělení

vykonat, neboť dobro musí zůstat uchráněno, šlechtnost nesmí zaniknout a lidstvo si nakonec po překonaném utrpení opět podá ve svornosti a lásce ruce, aby se dříve či později naklonilo k Božskému světlu.“

Urgaya takto starostlivě vylíčil bratrům budoucí smutný osud národů. Všem bylo nad trpícím lidstvem těžko u srdce, neboť každý viděl v člověku především ono krásné a dobré, určitou část božského. Viděl ale také vliv zla, moc, která promění vše dobré v protichůdnou vlastnost. Všichni bratři Světla byli rozhodnuti uhájit všemi silami zákony Světla, zákony Božské harmonie. Znovu nastala delší chvíle mlčení a Frabato, jenž vědomě prošel během staletí za účelem různých misí četná vtělení a byl očitým svědkem mnoha válek a zničujících vynálezů se nemohl ubránit stísněnosti. Byl přesvědčen, že i jemu budou uloženy určité úlohy a v duchu prosil božskou Prozřetelnost, aby mu i nadále propůjčovala sílu a on byl dost statečný. Měl sice možnost rozplynout se jako dokonalý a vejít do univerzálního Božského světla, ale pak by musel jeho nesnadné úlohy převzít jiný bratr. K Frabatovi mělo Bratrstvo Světla největší důvěru, neboť je nikdy nezklamal a byl zcela podle úlohy vybaven nejvyšší duchovní mocí. Přál si i nadále, aby přišel na řadu a jako věrný sluha obdržel novou misi.

Urgaya volal k sobě jednoho bratra po druhém a seznamoval je s úlohou, kterou mu božská Prozřetelnost určila. Všichni přišli na řadu, jedni obdrželi snadnější, druzí svízelnější práce v té či oné zemi v různých vtěleních. Frabato byl přesvědčen, že na něj čeká zvláště těžký úkol, neboť podle pořadí už měl dávno být předvolán, ale Urgaya ho nechal předstoupit až nakonec.

Všech třistašedesát iniciátorů již dostalo rozkazy. Z dvaasedmdesáti osvěcených byly jednašedesáti bratrům svěřeny těžší úkoly. Všech dvanáct adeptů obdrželo těžko splnitelné mise. Na rozdělování jednotlivých misí bylo vidět, jak velmi Urgayovi záleží na tom, aby všechny úlohy byly dokonale splněny.

Frabato, který byl první v pořadí dvaasedmdesáti osvěcených, stále ještě neměl příkaz. Velmi zneklidněn se ponořil do nitra a radil se sám se sebou. Že už by mu neměla být uložena mise? Neuvažuje třeba Urgaya o životní únavě, která ho tu a tam na Zemi přepadávala? Nechce mu snad učinit návrh, aby se vzdal své individuality a rozplynul se v moři Světla? Přeci jsem vždy dobře sloužil a nemusím si dělat výčitky, uvažoval Frabato, a právě teď, když je doba tak historicky kritická a mohl bych sloužit i já, mám být odsunut? Ve zlomku vteřiny mu myšlenky prošly jeho srdcem a rozesmutily ho. Poslední bratr už dostal své instrukce, když Urgaya věnoval Frabatovi hřejivý pohled a pozval ho k sobě.

Urgayovo vzezření prozrazovalo, že ve Frabatově srdci četl všechno. Rozdělování jednotlivých misí prováděl až dosud vsedě, ale nyní vstal, Frabata přátelsky obejmul a položil mu obě ruce na hlavu. Už dávno se tohoto zvláštního vyznamenání nikomu z bratrů nedostalo, kromě toho Frabato dosud nedosáhl hodnosti adepta. Všichni bratři mu velké vyznamenání přáli, neboť až dosud plnil všechny těžké mise na Zemi svědomitě.

Hluboce dojatému Frabatovi Urgayovým objetím kanuly slzy a padl mu k nohám. Urgaya ho zdvihl, vážně se na něj zadíval a pravil: „Můj milý bratře Světla. Sledoval jsem tvé myšlenky a četl obavy, týkající se rozplynutí v Prasevětle a nalezení konečného odpočinku. Tisíce let sloužíš věrně Světlu. Planetu Zemi však čeká těžká doba. Nemám nikoho jiného, kdo by se na Zemi tak často vtěloval a byl tak přátelsky spojen s jejími obyvateli. Ty jsi miláček božské Prozřetelnosti a máš také lásku a důvěru všech bratrů Světla. Dobře vím, že vzdor těžkým bojům misi, která na tebe čeká, splníš dobře i tentokrát a najdeš mezi lidmi místo, které ti božská Prozřetelnost určila.“ Frabatova mise se tedy týkala opět Země. Směl se posadit před Urgayu, jenž opět zaujal své vyvýšené místo.

Zavládlo hluboké ticho, v němž se každý z bratrů v myšlenkách zabýval novým úkolem, který mu byl uložen. Některé vyžadovaly léta k jejich splnění, některé dokonce celá desetiletí zcela podle toho, jak vysokého stáří bylo lidské tělo, v němž duch dotyčného bratra přebýval. Frabato měl toho času mladé zdravé tělo a to mu umožňovalo bezvýhradně splnit novou úlohu.

Urgaya začal opět hovořit a jeho slova platila nejen Frabatovi, ale všem bratrům, kteří měli ve Frabatovi zářný příklad. „Bratři Světla, slyšte můj hlas! Technika a vynálezy ve všech odvětvích způsobily mezi lidmi v posledních desetiletích obdivuhodný krok kupředu a bude se nadále vyvíjet natolik, že člověk bude moci pomocí vynálezů opouštět zeměkouli a vyhledávat ve vesmíru jiné planety, aby je převzal do svého majetku. To vše už lidský mozek vymyslel a člověk stojí se svým technickým pokrokem před bezprostředním uskutečněním svých nejsmělejších plánů. Využitím nejrůznějších sil získá obrovské energie, avšak nenávisť a nekonečnou touhou jednotlivců po moci

lidé všechno získané zneužijí. Jeden z vás dnes proto obdržel úkol ovlivnit jednotlivé vůdčí osobnosti natolik, aby síly a vynálezy byly určeny pro dobro celého lidstva, a také jim vnuknout myšlenky na mír.“ Bratr, jemuž byla tato nádherná mise svěřena, šťastně přikývl.

Urgaya pokračoval: „Milý bratře Frabato! Technika udělala velký pokrok, zato v duchovním směru vývoj člověka silně pokulhává. Dobro a ušlechtilost se utápí v touze po zlatě, zisku a moci, v touze po uspokojení vášní. Božská Prozřetelnost proto rozhodla, učinit v tomto směru rovnováhu! Duch člověka se nemá vyvíjet jednostranně, myšlenka na Boha se nesmí ztrácet ve hmotě. V lidech musí zůstat touha po něčem vyšším. Osud Atlantidy a Lemurie se již nesmí opakovat!“

Kývnutím hlavy dal Frabato najevo souhlas s Urgayovými slovy, neboť na potopu Lemurie a Atlantidy se dobře pamatoval. Oba světadíly byly tehdy na vysoké technické úrovni, všechno duchovní bylo zatlačeno do pozadí a jednostranný postoj přivodil záhubu. Kdysi mocné síly způsobily magnetické posunutí zemské osy o 180°, takže během čtyřiařtyřiceti hodin zmizel zbytek země pod vodou. Pro bratry to nebylo žádné tajemství. Kdyby lidé zneužili techniku vylíčeným způsobem, odehrálo by se s celou zeměkoulí totéž, co s Atlantidou. Právě proto se muselo Bratrstvo Světla shromáždit. Dobro a šlechtnost bylo nutno uchránit! Božská Prozřetelnost jedná moudře, pomyslel si každý z bratrů, nechce-li připustit zničení celé zeměkoule. Vždyť lidstvo bude ještě dlouho nezralé, a bude proto muset žít na své planetě dlouho, aby se zdokonalilo.

Urgayova řeč byla úchvatná, ale Frabato stále ještě nevěděl nic bližšího o své misi. Bratři si stále ještě promýšleli své úkoly, které jim byly předávány stručně, aby je mohli jasně a jednoznačně převést do pozemského vědění. Urgaya ticho přerušil a pokračoval: „Negativní princip může působit jen na hrubohmotné úrovni, proto nikdo z nás, zvláště žádný z bratrů, který působí na Zemi v lidském těle, nesmí dát do pohybu schopnosti síly a moci, jež mohou negativní zadržet. Je vám přeci známo, že nesmíte použít ani nejmenší síly ke svému vlastnímu užitku. Právě tím, že nepoužijete žádnou magickou sílu k ulehčení vašeho pozemského údele, prokazujete božské Prozřetelnosti tu nejhlubší pokoru a zároveň největší poctu. Největší kazatel Světla s tím lidstvo seznámil před dvěma tisíci lety, když řekl: ‚Dejte Bohu, co je Boží a císaři, co je císařovo.‘ Tedy zemi dejte to, co jí náleží.

Svémi silami a magickými schopnostmi smíte působit jen v rámci své mise, nebo jen tehdy, budete-li k tomu božskou Prozřetelností vyzváni. Víím, že byste rádi tu a tam svými magickými silami poskytli pomoc, protože vás k tomu nabádá vaše dobrotivost a milosrdenství, avšak osudy lidí nesmíte bezdůvodně a bez boží vůle měnit. Kristus to kázal také, když řekl: ‚Nepřišel jsem na Zem, abych změnil zákony, ale abych je plnil.‘“

Urgaya se znovu odmlčel a pohlédl poněkud vyčítavě na Frabata, jemuž bylo líto, že se na Zemi nechal tu a tam svést k uvedení mimořádných sil do pohybu bez souhlasu božské Prozřetelnosti. Sklonil zahanbeně hlavu, protože Urgaya věděl o všem, co se na Zemi odehrálo. Ve většině případů přivedly negativní síly do Frabatovy blízkosti dotyčné osoby, které později zneužily jeho dobrotivosti. Jelikož ale Frabato sloužil božské Prozřetelnosti tak obětavě, byly mu tyto ojedinelé přehmaty prominuty. To vše Frabato prožíval a bylo mu při tom těžko, neboť na velkém shromáždění to znamenalo veřejné napomenutí. Ve Frabatovi se hlásila ke slovu lítost, když Urgaya znovu promluvil: „Žádné myšlenky lítosti, bratře. Ty jsi vykonal tolik dobrého na Zemi, že ti božská Prozřetelnost promíjí.“ Frabato pohlédl na Vzneseného pln úcty, jenž přívětivě pokračoval: „Tvá budoucí mise spočívá v tom, abys lidstvu zpřístupnil zasvěcení do hermetiky a vůbec do celé duchovní vědy tím, že vydáš patriční knihy.“ Na Frabata zapůsobila slova tak, jako by ho zasáhl blesk. Zkamenělý se široce rozevřenými očima se díval na Urgayu. Na jeho pokyn vstal, totéž učinil Urgaya a vedl Frabata k prvnímu chrámovému sloupu.

„Bratře Frabato, tento sloup, jenž, jak je ti známo, znázorňuje první list v Knize moudrosti, máš člověku učinit srozumitelným. Nikoliv však pod pláštěm mlčenlivosti, nýbrž zcela otevřeně zjevit světu. Nic nezatajíš, ale vysvětlíš lidem zákony duchovního vývoje.“ Potom vedl Frabata, který ho zdráhavě následoval, k druhému sloupu a ukazuje naň, vysvětloval, že i druhý list Knihy moudrosti má být zpřístupněn lidstvu. Frabato věděl, že sloup představuje klíč k hierarchické magii, k magii sfér, a vědu o bytostech. Doufal, že Urgaya již nepůjde dál, ale jeho kroky vedly i k třetímu sloupu, jenž je symbolem mystické řeči, tvořivého slova. „Také třetí list Knihy moudrosti učiníš lidstvu srozumitelným.“ Pohybem ruky se dotkl čtvrtého a poznamenal: „I tento sloup je, jak víš, čtvrtým listem v Knize moudrosti a tvým úkolem je zpřístupnit jej.“ U pátého řekl: „O tomto sloupu smíš zveřejnit pouze přední stranu. Jistě mi dobře rozumíš.“

Frabato byl Urgayovými rozkazy tak otřesen, že se jeho astrální tělo chvělo. Jeho aura se počala

kymáčet a brala na sebe všechny barvy, což bylo důkazem, že mu úkol nepůsobil radost. Urgaya ho vzal za ruku a vedl zpět k sedadlu, dívaje se na něho, jaké zaujme stanovisko k nové misi. Frabato se vrhl k Urgayovým nohám a pravil: „Vznešený, zástupce božské Prozřetelnosti, Ochránce všech pokladů! Z celé duše tě prosím, zapřísahám tě při bohu, osvobod' mě od této povinnosti! Když jsi mě naposled volal, splnil jsem svou misi věrně tím, že jsem se na tvé přání vtělil do čtrnáctiletého chlapce, abych byl jeho otci duchovním učitelem. Dále jsem procestoval celý svět, abych přesvědčil lidstvo o existenci něčeho mnohem vyššího, než je hmotný svět. Na tvůj pokyn jsem uvedl síly do pohybu, abych podal důkaz o Božské všemohoucnosti. Vyléčil jsem nemocné na důkaz dobra, odhaloval jsem lidstvu jeho budoucnost, varoval jsem je a všude jsem, kde toho bylo nejvíce zapotřebí, poskytl pomoc.

Vše, co jsi ode mě žádal, jsem splnil. Tobě a božské Prozřetelnosti jsem sloužil po tisíciletí jako zasvěcenec a v tajných chrámech svěřoval zralým pod trestem smrti tajná učení. Jako chrámový velekněz jsem poskytoval zasvěcení pod těžkými přísahami. Jak mohu nyní nezralým lidem svěřit zákony a skutečná mystéria, když jsem vždy jen od úst k uchu šeptem svěřoval nejtěžší zasvěcovací zkoušky? Největší důraz jsem kladl na mlčenlivost. Jak bych nyní mohl porušit zákony, hodit tak perly sviním a odhalit světlo, které každého nezralého musí spálit?“ Frabatův hlas byl pln zoufalství, úpěnlivě prosil: „Viz, Urgayo, lidstvo není dosud zralé. Božskou moudrost zatáhne do bláta, nebude jí rozumět a zneuctí ji. Raději se budu potýkat se všemi pekelnými duchy. Muč mě, dej mi nejtěžší podmínky, ale nechtěj po mně, abych tuto úlohu převzal.“

Urgaya mlčel a Frabato projevil nezvyklé přání, aby úlohou byl pověřen někdo jiný. Přitom se díval na bratry, ale všichni sklopili oči i hlavu a neodvážili se promluvit jediné slovo. Urgaya zůstal dlouho nehybně stát. Pozoroval jednoho po druhém a četl v jejich nitru, ale u každého viděl velké překvapení. Uplynula dlouhá chvíle a Frabato dosud ležel na zemi. V této misi neviděl žádnou úlohu, spíše odsouzení sebe samého. Celá staletí učil žáky mlčenlivosti. Přizpůsobil se všem situacím, jen aby dodržel zákon mlčení. Nyní by se měl změnit a dát všechna mystéria napospas světu? Jeho nitro se zachvělo.

Konečně se Urgaya ujal slova. Zdvihl Frabata ze země, pohlédl mu hluboko do očí a pravil: „Můj milý bratře, dokážu tě pochopit, ale Bůh je náš nejvyšší vládce a jeho rozkaz byl dán. Ano, je to těžká mise, ale protože jsi ze všech bratrů nejschopnější, přiřkl jsem tento úkol tobě. Ty jsi byl vždy učitelem a právě ty jsi schopen nalézt správná slova, vysvětlit lidstvu skutečné zákony harmonie a podmínky pro vývoj k jejich dokonalosti. Jsem přesvědčen, že tuto misi splníš dokonale jako dobrý a oddaný sluha božské Prozřetelnosti.“

Urgayův obličej začal po chvíli zářit. Z jeho astrálního těla, které se stávalo průhlednější a více éterické, vycházelo zvláštní světlo. Frabato měl pocit, že s ním teď nebude mluvit Urgaya, ale že se odehraje něco zvláštního a neobvyklého. Frabatovi bylo známo, že Urgaya dokáže i v astrálním těle přivodit stav nejvyššího zanícení a splynutí s božskou Prozřetelností. Z velké dálky byla slyšet slova, která nepronesl Urgaya, ale jež vycházela z nejhlubšího nitra nepostřehnutelného světla.

„Frabato,“ znělo z Urgayových úst, „ty jsi mým nejmějším sluhou a já tě miluji. Tvá mise je těžká. Mou vůlí je, aby se člověk stal dokonalým a kráčel cestou dokonalosti, aby pochopil mou bytost a dosáhl poznání, jak jsem stvořil svět a univerzální zákony. Kdo jako svatý uskutečnil v sobě jen část mého Já, musí se narodit znovu, aby vše scházející dohonal.“ Hlas pokračoval: „Protože jsi už často poukazoval na pravou cestu k dokonalosti, nesmíš být navenek zázračným člověkem. Nesmíš už také uplatňovat magické síly, jak jsi to činil dosud, neboť od této chvíle je tvá mise zcela jiná. Tvůj předešlý úkol spočíval v přesvědčování lidstva o vyšších silách. Jakmile se nyní vrátíš do svého těla, musíš se změnit. Zveřejňováním zákonů mě nezneuctíš, nýbrž lidem ukážeš pravou cestu ke mně. Každému musí být dána možnost nastoupit cestu k zasvěcení, cestu k dokonalosti tam, kde mu bylo osudem určeno žít. Protože nesmíš nadále použít své magické síly a schopnosti bez mého svolení, musíš se natolik změnit, že navenek nebudeš působit dojmem zasvěcence. Staň se lékařem! Uč se! Léčení pomocí slova nebo pomocí síly by tě v očích protivníků jen zesměšnilo a přivodilo by ti zbytečné nepřátelství. Z pátého sloupu, to jest z pátého listu Knihy moudrosti, který se týká alchymie, smíš pro léčebné účely použít různé zákony, ale nebudeš konat zázračná vyléčení.

Je ti známo, že čím vyšší je mise, tím větší je také nepřítel – Maya, ono negativní na Zemi. Nemůže tě zasáhnout přímo, ale poštvě ostatní proti tobě. Čeká na tebe mnoho zármutku, starostí a nouze. To vše musíš statečně snášet. Tvé tělo napadne mnoho nemocí, budou tě pronásledovat protivníci. Bude ti často hrozit velké nebezpečí, neboť negativní síly Země vědí, že jsi bratrem Světla a budou tě

přepadávat všude tam, kde se jim k tomu naskytne příležitost. Tvou zkouškou bude, že ve svém nynějším vtělení na Zemi statečně projdeš tvrdými a těžkými událostmi. Zůstaneš-li v duchu statečný vůči všem svodům a pokušením, pak jsi Bohu poctivě sloužil. Potom máš zaujmout nejvyšší hodnost a ve své příští misi budeš zase vykonávat učitelský úkol. Povedeš v zasvěceneckých kruzích jen vysoce vyvinuté žáky, aby ses mohl, vzdálen světu, volně pohybovat. Tvé dílo budiž požehnáno!“

Poslední slova pozvolna doznívala, byla však přesto slyšitelná a Urgayův obličej opět dostával svůj normální výraz. Urgaya se díval vroucím pohledem na Frabata, který si byl jist tím, že se skrze Urgayu manifestovala božská Prozřetelnost a hovořila s ním. Tichou modlitbou uctívání děkoval a přísahal, že bude věrně sloužit podle svého vývoje. Tuto svatou přísahu přijali všichni bratři s radostí. Urgaya mezitím odkázal Frabata pohybem ruky na jeho místo, nato vstal a pozvednutím ruky velebil božskou Prozřetelnost. Žehnal bratrům Světla, kteří pozvolna opouštěli jeho chrám, aby se věnovali svým misím. Také Frabato, jenž o všem hluboce přemýšlel, byl Urgayovým pokynem upozorněn, aby bratry následoval. Urgaya, který nechal vzniknout chrám svou manifestující imaginační silou, jej stejnou silou rozpustil. Obklopil se neviditelnou zdí a zůstane nepoznán do chvíle, kdy bude bratry nutno znovu svolat.

Frabato se vrátil v astrálním těle zpět do své pozemské schrány. Na spánek nebylo pochopitelně ani pomyšlení. Svítalo a Frabato poznal, že byl mnoho hodin mimo své fyzické tělo. Rozpomenul se na každou jednotlivost. Hluboké dojmy, které u Rady starších, zejména u Urgayi, nashromáždil, se vryly do jeho paměti, ale současně zanechaly v jeho mysli duševní Proroctví Urgayi se vesměs splnila. Frabato musel hodně bojovat a trpět častým pronásledováním. Nouze a starostí nebyl ušetřen, ale statečně se probíjel životem. Za nejtěžších podmínek studoval medicínu, osvojil si lékařské znalosti a stal se uznávaným diagnostikem.

V nelítostném existenčním boji se z jeho mysli začaly postupně vytrácet události posledního setkání s Urgayou a bratry Světla. Pokud se mu ještě vtíraly do paměti, stále doufal, že božská Prozřetelnost učiní změnu ohledně zveřejnění jednotlivých listů Knihy moudrosti. Tato jiskra naděje však více a více uhasínala, neboť s každým měsícem se plnily další Urgayovy předpovědi. Politická nadvláda pronásledovala vše duchovní, mystické a okultní. Veškerá duchovní literatura musela zmizet z knižního trhu. Lóže, metafyzické společnosti a podobné spolky byly rozpuštěny, jejich členové pronásledováni, vedoucí osobnosti zatčeny a popraveny. Došlo ke všem hrůzám Urgayou předpovězeným.

Frabato, který byl na poli okultismu známou osobností, musel také mnoho vytrpět. Lze těžko říci, zdali pronásledování pocházelo od členů FOGC nebo od negativních vlivů, které v tom čase řádily. V každém případě byl osud nelítostný, protože se postavil zejména proti osobám, které byly pověřeny vysokou misí.

Frabato se o příčiny málo staral, neboť stejně prožíval hotové peklo, když byl jako tisíce jiných vězněn. V koncentračním táboře byl vystavován největší potupě, nejhroznějšímu mučení a týrání. Přesto nesl svůj úděl statečně a božská Prozřetelnost nad ním držela ochrannou ruku, ať již přímo nebo vlivem Urgayi.

12. KAPITOLA

Frabato zůstal pod ochranou božské Prozřetelnosti naživu vzdor rozsudku, který byl nad ním vyneseno. O vše oloupen, zdravotně zcela zničen, ale volný od želez a řetězů, se vrátil do kruhu své rodiny.

Jsa si vědom své úlohy poskytnout lidem v každé době radu a pomoc, chopil se, jakmile byl zdravější, úkolu zmírnit bídu a starosti lidí, když jim věnoval své lékařské znalosti. Nemocní, kteří z hlediska medicíny neměli naději na uzdravení, přivedla božská Prozřetelnost k Frabatovi. Vždy věděl, kde a jak má pomoci. Počet lidí, kteří u něj hledali a nalézali pomoc, byl díky jeho ochotě a schopnostem stále větší, takže se cele oddal službě trpícímu lidstvu.

Jedné noci, kdy Frabato vyčerpaný namáhavou prací, jež je od lékaře vyžadována, chtěl svému fyzickému tělu dopřát několik hodin spánku, náhle uslyšel opět ono tajemné volání Urgayi. Přepadl ho stísněný pocit. „Mám snad již ukončit pozemský život a převzít novou misi pro tento svět?“ uvažoval. Duchovní volání, které bylo stále pronikavější, musel bezpodmínečně uposlechnout. Znavený se uložil na lůžko, oddělil duši a ducha od fyzického těla, které ochránil před démonickými vlivy a v tom okamžiku stál Urgayovi tváří v tvář.

Tentokrát nešlo o velké shromáždění. Velekněz Bratrstva Světla Urgaya seděl se zkříženými nohama v jeskyni ve skalní stěně na nejvyšších vrcholcích vysokých hor. Marně by průměrný smrtelník hledal vchod do této jeskyně, neboť hmotně vůbec neexistoval. Jeskyni bylo možno nalézt jen mentálně a astrálně, kromě toho byla viditelnou jen těm, které Urgaya k sobě pozval. Prostor ozařovalo matné světlo. Stěny jeskyně byly holé, podlaha pokryta jehličím, na němž ležel malý koberec zároveň sloužící jako plášť.

Urgaya seděl na koberci a přivětivě Frabatovi pokynul. Ten chtěl uctivě a s hlubokou úklonou padnout Urgayovi k nohám, ale Urgaya mu dal pokynem ruky na srozuměnou, aby se posadil. Poněkud stranou od Urgayi usedl Frabato do lotosové ásany. Zavládlo hluboké ticho a každý byl ponořen do svých myšlenek. Urgaya se modlil v nitru svého ducha a vysílal božské Prozřetelnosti slova úcty. Tak to bylo mezi Bratry světla zvykem, když se sešli. Frabatův pohled spočinul na Urgayovi, který otevřel oči a láskyplně se na Frabata podíval: „Dnes není velká schůze jako posledně, když jsem tě k sobě volal. Jak víš, volám k sobě někoho jen tehdy, chci-li ho v jeho misi poučit nebo mu poskytnout radu. Tebe, milý bratře, jsem zavolaal, abych ti oznámil, že jsi ve všech zkouškách, které ti byly souzeny, obstál, a to i v největší bolesti a nouzi. Díky tobě. Božská Prozřetelnost tě miluje a bdí nad tebou.“

Urgaya ustal v hovoru a pozoroval Frabata, jak na něj toto sdělení působí. Ve Frabatově nitru se nic nepohnulo, byl dalek jakékoliv pohnutky. Urgaya se znovu ujal slova a pokračoval: Jeden bratr světla z řady dvanácti bratrů se po ukončení mise rozplynul jako individualita a vešel do prasevětla. Jeho místo je volné a Bůh mě pověřil nabídnout ho tobě. Jsi přijat do Rady starších a zaujímáš od této chvíle, stejně jako ostatních jedenáct bratrů, nejvyšší hodnost, jakou bratr Světla v naší hierarchii může vůbec dosáhnout.

Převzmeš tím ovšem také veškeré povinnosti vůči Světlu. Nelze ustoupit, ledaže by ses, jako tvůj předchůdce, rovněž vzdal své individuality a vešel do Prasevětla. Božská Prozřetelnost však spoléhá na to, že jí budeš i nadále věrně sloužit a úkoly, které ti určí, konat k dobru lidstva. V žádném případě, ať jsi byl kdekoli a kdykoli napaden a mučen, jsi svěřené síly nepoužil ke své obhajobě. Nikdy jsi jich nezneužil a všechno, co se týkalo tvé pozemské schránky, jsi ponechal vůli božské Prozřetelnosti. Každé pokušení sám si pomoci jsi kategoricky zamítl.

Božská Prozřetelnost není nevďečná a odměňuje své sluhy podle zásluh. Kdyby ti byl v tvém dalším životě v nynějším vtělení osud tu a tam nepříznivý, tak věz, že Bůh tě nikdy neopustí. Těš se, bratře Frabato, jsi jeden z vyvolených bratrů Světla, jemuž je dopřáno být nástrojem ke splnění Boží vůle.“

Ačkoliv byl Frabato Urgayovými slovy velmi dojat, mlčel. Ani pýcha či sebevědomí neovládly jeho nitro. Sdělení, že byl přijat do Rady starších, vzal klidně na vědomí a v jeho chování se nic nezměnilo. Důvěřoval nebeskému řízení, neboť věděl, že ho božská Prozřetelnost nikdy neopustila. Klidným hlasem odpověděl Urgayovi: „Uznává-li božská Prozřetelnost za dobré, přijmout mě do Rady starších, nechť tomu tak je. Podvoluji se každému příkazu, který od Pána světa obdržím. A je-li moje

práce určena pro dobro lidstva, vím, že tím sloužím Bohu, a to je pro mě největší zadostiučinění.“

Urgaya blahovonně pokynul Frabatovi při jeho slovech a řekl: „Bratře, nic jiného jsem od tebe nečekal. Vím, že jsi ze všech bratrů nejzralejší, a proto také schopen věrně splnit každou misi, kterou ti božská Prozřetelnost svěří. Jak víš, bylo ti při poslední velké schůzi určeno zveřejnit prvních pět listů Knihy moudrosti, tzn. popsat pět sloupů chrámu a učinit je lidstvu srozumitelnými. Nadešla doba, kdy tento úkol musí být splněn. Také kvůli tomu jsem tě, milý bratře, zavolaal, abych ti připomněl splnění mise.“

Tichá naděje, kterou se Frabato celou dobu konejšil, že božská Prozřetelnost od tohoto plánu upustí, zhasla jednou provždy. Musel tedy splnit vůli Nejvyššího vládcce Světla a jeho zástupce Urgayi. Sklopil oči a jeho srdce silně bilo, neboť tato úloha pro něj nebyla snadná. Urgaya viděl, co se ve Frabatovi odehrává a oslovil ho: „Můj milý bratře Světla! Válka a velmi neklidné doby na Zemi přivedly v posledních letech milióny lidí do nadzemské zóny. Mezi nimi bylo také velmi mnoho duší, které činily božskou Prozřetelnost zodpovědnou za to, že po dobu jejich života na Zemi neměly možnost se obeznámit s opravdovými zákony zasvěcení, protože tyto výsady měli jen jednotlivci. Žalující poukazovali na to, že jejich učitelem musel být vždy jen osud a že neobdrželi žádné upotřebitelné pokyny pro svůj duchovní vývoj.“

Abys byl těmto žalobám provždy učiněn konec, rozhodla se božská Prozřetelnost pověřit tebe, abys opravdu milující a pravdu hledající lidi uvedl pomocí knih na pravou stezku duchovní vědy. Negativní síly se samozřejmě budou snažit klást ti překážky, jako tomu bylo dosud. Na to ale nedbej, přenech vše Bohu, který se postará o to, abys mohl opravdová mystéria zveřejnit. Budiž, opakuji znovu, prodchnut myšlenkou, že nyní smíš lidstvu ukázat skutečnou cestu k Bohu, cestu k vývoji a dokonalosti.“

Po těchto slovech Frabato upřel pohled na Urgayu a pravil: „Vydám-li pravá mystéria, nezůstane lidstvu má skutečná individualita skryta a každý, kdo bude číst mé knihy, dříve nebo později pozná, že náležím jinému stupni vývoje. Mnoho čtenářů bude ode mě žádat důkazy mé moci. Budou se na mě obracet se svými hmotnými záležitostmi a žádat, abych jim vypomohl. Jak se mám potom, ó Vznesený, zachovat, když mi bylo při posledním shromáždění uloženo, abych svůj stupeň vývoje a svou zralost skryl všemi prostředky a pravidly hmotného umění. Jak mám tedy na jedné straně mystéria zveřejnit a na druhé pomlčet o své zralosti a duchovní příslušnosti?“

Takovou otázku Urgaya předvídal. Měl na rtech mírný úsměv, když pravil: „Můj milý bratře. Tys načerpal tolik zkušeností na Zemi, přišel jsi do styku se všemi negativními a hmotnými silami, s intrikány a nepřáteli, takže znáš dostatek prostředků a cest, jak se zachovat. Nemusím ti tedy v tomto směru poskytovat žádné rady. Zveřejněním opravdové duchovní vědy je samozřejmé, že v tobě bude každý vidět zasvěcence a nemůžeš upřít mínění těch, kterým se tvé knihy dostanou do rukou. Nepovažuj to jako porušení mlčení, nýbrž za svou misi. Komu máš skutečně pomoci, toho k tobě božská Prozřetelnost přivede. O zvědavé a senzacechtivé lidi se nemusíš starat, nevíšmej si jich. Tvou úlohou není vystupovat jako zázračný muž, mág či okultní velikán, máš lidem ukázat pravou cestu k dosažení dokonalosti, aby si v každé osudové situaci uměli sami poradit a pomoci. Zákony a magické síly nepoužiješ k tomu, abys je přesvědčoval, protože ti, kdo chtějí být nejdříve přesvědčeni, aby věřili, nejsou pro pravou cestu k dokonalosti dostatečně zralí. Jsou neschopní vzít otěže do vlastních rukou a jejich učitelem musí být nadále osud sám. Jsou ale také skutečně po pravdě toužící, kteří si k tobě přijdou pro radu. Těmto lidem zajisté poskytneš rád duchovní pomoc, půjde-li o otázky, týkající se jejich vnitřního vývoje.“

Můj milý bratře! I kdyby mělo být na Zemi jen několik lidí, kteří pílí, vytrvalostí a houževnatou prací dosáhli sami na sobě potřebné zralosti, je tvoje mise splněna. Zato ti, kdo na *základě* tvých písemností obohatí pouze své intelektuální poznatky, zůstanou v nynější inkarnaci jen u teorie. Ta jim však přijde natolik k dobru, že jim osud v příštím vtělení dá možnost začít s praktickou prací sami na sobě a pokračovat v ní.

Tvé spisy se dostanou do celého světa. Božská Prozřetelnost se postará o to, aby je obdrželi především ti, kteří jsou pro ně zralí. Potom ustane nářek osob bez tělesných schrán, zdržujících se v nadzemské zóně, protože už nikdo nebude mít právo se vymlouvat, že na Zemi nebylo nic, o co by se mohl duchovně opřít.“

Urgaya takto důrazně hovořil k Frabatovi a zanechal v jeho nitru hluboký dojem. Necht' božská Prozřetelnost sama ochraňuje mystéria, znělo Frabatovi v uších. Já jsem pouze její nástroj. Urgaya, který četl v jeho srdci, blahovonně souhlasil. Udělil Frabatovi ještě několik rad pro jeho novou misi,

dal mu své požehnání a gestem ukončil návštěvu. Frabato se před Velebností Bratrstva Světla hluboce uklonil a vyšel z jeskyně, aby se vrátil zpět do svého fyzického těla.

Uplynuly hodiny, během nichž byl Frabato odloučen od svého hmotného těla. Na spánek nebylo ani pomyslení, a tak raději uvažoval o své nové úloze. Byl pevně rozhodnut zveřejnit, co mu bylo uloženo, podle nejlepšího vědomí a svědomí, a popsat mystéria v jednoduchém slohu, aby byla snadno pochopitelná. Tu a tam se přesto vyskytly různé překážky, božská Prozřetelnost však vždy pomohla, takže pravdivá okultní literatura sepsaná Frabatem si razila cestu ke všem, kdo na světě hledali pravdu. Frabato splnil své poslání.

Doslov

V románovém slohu jsem v tomto díle vylíčil životní cestu zasvěcence. Kdo umí číst mezi řádky, pozná v jednotlivých kapitolách ještě mnohem více praktického a vědeckého.

Obsah románu poukazuje na působení dobra i zla. Důležitá je přitom okolnost, že všechny vylíčené události se zakládají na pravdě, nejsou vymyšlené. Děj má v zábavném slohu vysvětlit, ale nikoliv přispět k tomu, aby čtenář v každém druhém nebo třetím člověku, který mu nevyhovuje, nemá dobré smýšlení nebo jehož pověst je nějak ohrožená, hned viděl černého mága. Nelze vše nepříznivé připisat vlivu černé magie.

Pro informaci budiž ještě řečeno, že skuteční černí mágové mají zájem na lidech, kteří jsou duchovně vyspělí a mají už za sebou určitý esoterický vývoj. Po takových jdou a snaží se na nich uplatnit svůj vliv. Černý mág se nikdy nezabývá bezvýznamným jednáním, např. aby jeho přispěním někde kráva neměla mléko a podobně. Těmto pověrám věří jen lidé věci neznalí. Tato kniha také nemá za účel sloužit jako reklama na spolky či lóže, které svými abstraktními a exoticky znějícími názvy chtějí získat nevědomé lidi za své členy, jež se potom obvykle stanou obětí značného vydírání. Odmítám též upozorňovat na jakékoliv lóže, ve kterých se nevyučuje pravé vědě.

Bratrstvo Světla, o kterém se v této knize píše, není světskou organizací a své sídlo nemá zde na Zemi. Je to spolek zralých duší, scházejících se výhradně v nadzemské zóně. Do řádu Bratrstva Světla má přístup každý, kdo prakticky ovládá první tři listy Knihy moudrosti. U koho tomu tak je, ten na sebe upozorní bratry Světla, aniž by se o to sám musel starat.

Přeji zájemcům a majitelům mých knih ze srdce vše nejlepší.

Autor

IN MEMORIAM

Ačkoliv následující sdělení zarmoutí čtenáře a *znalé*, považuji za svou povinnost seznámit veřejnost touto cestou se skutečností, která je pro nás všechny smutná, a to, že František Bardon už nedlí mezi námi ve fyzickém těle. 10. července 1958 dovolila božská Prozřetelnost, aby duch, po tisíciletí už dokonalý, mohl opustit svou tělesnou schránku, kterou mu pro nynější misi poskytlo Bardonovo tělo. Tak, jako všichni vysocí zasvěcení na této planetě jednou a provždy opustí své právě platné tělo, tak tomu bylo i v případě Mistra Bardona.

Je známo jen několika jedincům, že vysoký zasvěcenec, jakým Bardon skutečně byl, neprodělal jako ostatní obyvatelé Země normální, úplný průběh znovuzrození, protože jako dokonalý duch potřebuje na sebe vzít lidskou podobu jen tehdy, když mu božská Prozřetelnost uloží ke splnění novou misi.

Na vysvětlenou pro čtenáře uvádím některá fakta z Bardonova života, tak jak mi jsou známa: František Bardon se zmiňuje ve svém románu, že se převtělil do čtrnáctiletého chlapce, aby byl Viktoru Bardonovi, otci tohoto chlapce, duchovním učitelem. Viktor Bardon se předtím zabýval křesťanskou mystikou a došel díky své vytrvalosti a oddanosti Bohu až k jasnovidnosti. Protože mu však chybělo další rozhodující školení na tomto poli, nepřiblížil se přes svoji jasnovidnost vysněnému cíli stát se Božím spojencem. Do svých vroucích modliteb vkládal vznešené přání, aby se ještě v této inkarnaci setkal s pravým Guru, jehož učení by mohl přijmout. Jeho vznešený požadavek neměl zůstat nesplněn.

Fratův duch se převtělil do nejstaršího syna Viktora Bardona (byl ze třinácti sourozenců), aby kromě mise, kterou mu určila božská Prozřetelnost, převzal ještě jednu – být svému otci pravým Guru. Když se potom jedné noci odehrála podivuhodná událost přeměny, nezpozoroval to nikdo kromě jasnovidného Viktora Bardona, který od toho dne spatřoval ve svém synovi Gurua a prokazoval mu také patřičnou úctu.

Jen tak dokonalý zasvěcenec, jako byl duch Františka Bardona, může dokázat tento postup a přijmout na sebe víc misí, než mu bylo původně souzeno. Volba a přijetí těla, které už bylo v pubertě, je ovšem vázaná na určité podmínky. Nový majitel musí přidělit původnímu jako protislužbu novou příznivější existenci někde v mateřském těle. Musí na sebe také převzít karmu vypůjčeného těla a za všech okolností ji kompenzovat, bez ohledu na to, jakým způsobem se to bude dít.

Protože karma dřívějšího majitele těla byla silně zatížena, zakusil František Bardon mnoho útrap i přes svou duševní dokonalost, aby ji očistil. Zmíním se alespoň o tom, jaké četné existenční zápasy prodělal, o opakovaných zatčeních a pobytu v koncentračním táboře. Právě tehdy prožil nejhorší události a musel zažít největší pohanu. I jeho poslední měsíce zkalily nanejvýš nemilé události, které nakonec ukončily jeho požehnanou tvorbu. Přijetí takové inkarnace může být pro všechny tím nejpádnejším důkazem, jak velkorysý byl v každé době duch Františka Bardona v lidské podobě.

Tyto informace mohou čtenářům objasnit, proč také veliký duch, jehož výjimečné schopnosti a moc sahají až k božské Prozřetelnosti, bez hnutí brvou přetpří i to nejnepříjemnější, ačkoli by stačil jen malý pohyb ruky, aby všichni jeho pronásledovatelé byli zneškodněni.

Stejně tak se to děje i s osudy jiných lidí, u nichž božská Prozřetelnost dovolí zásah prostřednictvím jednoho ze svých vyvolených. A lze připsat jen lidské nevědomosti, že označují svůj osud často za nespravedlivý a pravého zasvěcence považují za neschopného člověka jen proto, že zůstává věrný příkázání Prozřetelnosti a nechce vyhovět jejich pošetilým přáním.

Neuvádím vědomě další životopisné údaje o školách a povolání, neboť předpokládám, že toto vyprávění je pro čtenáře a žáky hermetické vědy důležitější.

Ti, kterým bylo dopřáno poznat Františka Bardona, vědí, že odešel jeden z nejlepších. Opravdoví žáci hermetických věd v něm stále vidí svého učitele, ať je nyní převtělen či nikoli, na jeho duchovní velikosti se nemůže a nebude nikdy nic měnit. Těm, kteří se vážně zabývají díly Františka Bardona, ale neměli možnost poznat ho osobně, tímto přibližuji jeho duchovní velikost a dále uvádím některé osobnosti různých věků, jejichž fyzická těla byla obývána tímtož duchem – jeho duchem. Tak například je každému znalci duchovna znám Hermes Trismegistos, jehož kniha moudrosti zvaná Thoth zahrnuje sedmdesát osm tarotových karet. Nikoho proto nepřekvapí vůdčí motiv knihy Brána k opravdovému zasvěcení. Známý je čínský mudrc Lao C, francouzský astrolog Nostradamus, anglický vědec R. Fludd, hrabě ze Saint Germain; také v Apolloniovi z Tyany, vrstevníkovi Krista, najdeme

ducha pozdějšího Františka Bardona. V předposledním vtělení byl inkarnován v Tibetu, kde byl nazýván Mudrcem hor.

Po fyzickém odchodu Františka Bardona postrádají tisíce lidí, roztroušení po celém světě, svého životního zachránce, rádce a pomocníka v mnohých nesnázích. Jeho blahodárné působení plné obětování si zaslouží stálé uznání a trvalou, vděčnou vzpomínku na něj.

My, kteří víme, že neexistuje žádná smrt, chováme přání, aby nás božská Prozřetelnost obdařila přízní také v budoucí inkarnaci a umožnila nám sejít se s tímto vysokým zasvěcencem, zcela jedno v jaké osobě a postavě.

Praha, září 1958 Otti Votavová (11. 4. 1903 – 9. 2. 1973)

Doslov nakladatele

František Bardon se narodil 1.12. 1909 v Kateřinkách u Opavy a zemřel 10. 7. 1958 v Brně. FRABATO bylo jeho umělecké jméno – je to zkratka z FRAntiška BARDON, Troppau, Opava. Aby vzbudil zájem o magickou vědu, předváděl publiku možnosti pravé magie. Koncem 20. let poprvé vystoupil jako umělec v Německu, od roku 1945 žil ve své vlasti, kde se jeho hlavním posláním stala léčitelská praxe; vzdělání nabyt v Mnichově. Kvůli nedostatku lékařů mu bylo v roce 1945 na několik měsíců předáno vedení nemocnice. Jelikož svou metodou dosahoval neobyčejných úspěchů (dokázal např. vyléčit rakovinu ve 2. stadiu), zahájili proti němu v roce 1958 štvavou kampaň mediků, která nakonec vedla k jeho zatčení v dubnu téhož roku. Ještě během vyšetřování, tedy dříve, než byl vynesena rozsudek, zemřel v nemocnici na starou chorobu, na niž mu byly odepřeny léky.

Během neobvyklého vzniku tohoto díla mě stálo trochu sebezapření zveřejnit je pod jménem Františka Bardona. Důležitost tématu však byla rozhodující. Abych učinil pravdě zadost, nemohu neřici, že František Bardon dodal k této knize konstrukci z faktů jeho života. Literární úpravu přenechal z nedostatku času zcela své sekretářce Otti Votavové. Bohužel zanechaný rukopis nebyl připraven do tisku, proto jsem jej přepracoval.

Nyní by měl být odhalen plný název zmíněné lóže v této knize. FOGC (Freimaurerischer Orden der Goldenen Centurie) znamená Rád zlaté centurie svobodných zednářů. Latinský výraz Centurie platí pro číslo sto.

Dále bych chtěl ještě sdělit čtenářům některé informace, které František Bardon předal své sekretářce Otti Votavové (dle jejích slov). Podle tohoto sdělení byl Adolf Hitler členem Lóže 99. Kromě toho byl spolu s některými důvěrníky členem řádu Thule, který byl vnějším nástrojem skupiny tibetských černých mágů, kteří využívali členy tohoto řádu pro své cíle. Jen ten, kdo zná tyto skutečnosti, může porozumět větě z Hitlerovy řeči ze dne 30. 1. 1945: „Také v tomto boji nezvítězí vnitřní Asie, nýbrž Evropa – a v čele onen národ, který zastupoval jeden a půl tisíce let Evropu jako mocenská převaha proti Východu a i v budoucnu zastupovat bude!“ (Citát z knihy Maxe Domaruse „Hitlerovy řeči a proklamace 1932-1945“). K maskování měl Hitler více dvojníků, které využíval při různých příležitostech.

Hitler nabízel Bardonovi vysoké úřady ve své vládě, jestliže mu pomocí svých magických schopností pomůže vyhrát válku. Kromě toho mu měl prozradit adresy zbývajících 98 členů Lóže 99. Když mu odmítl pomoci, byl na Hitlerův příkaz vystaven hroznému mučení. Od června do října 1941 byl držen v zajetí a poté propuštěn, neboť se věřilo, že na zranění brzy zemře.

Po válce František Bardon svými magickými schopnostmi potvrdil, že Hitler uprchl do Jižní Ameriky. Aby nebyl poznán, dal si provést několik operací obličeje. K útěku Hitlera bych chtěl ještě poznamenat, že jeden z největších německých deníků ze dne 5. 3. 1979 ohlásil, že v jihoamerické džungli bylo nalezeno jeho soukromé letadlo. Považuji za možné, že Hitler uprchl do Akakoru. Akakorský příběh je obsahem knihy K. Bruggera Kronika Akakoru.

O skutečnosti, že s uzavíráním smluv každého druhu se musí počítat i se škodami, píše Bardon obšírně v díle Praxe magické evokace. Kdo důkladně studoval okultní vědy, tomu nebude zatěžko posoudit působení lóží, sekt a různých „kruhů“. Kde se za duchovní poučení požadují peníze nebo vázání na přísahu a kde vyšší tajemství zůstávají nižším stupňům uzavřeny, tam by měl každý adept zachovávat nejvyšší bdělost.

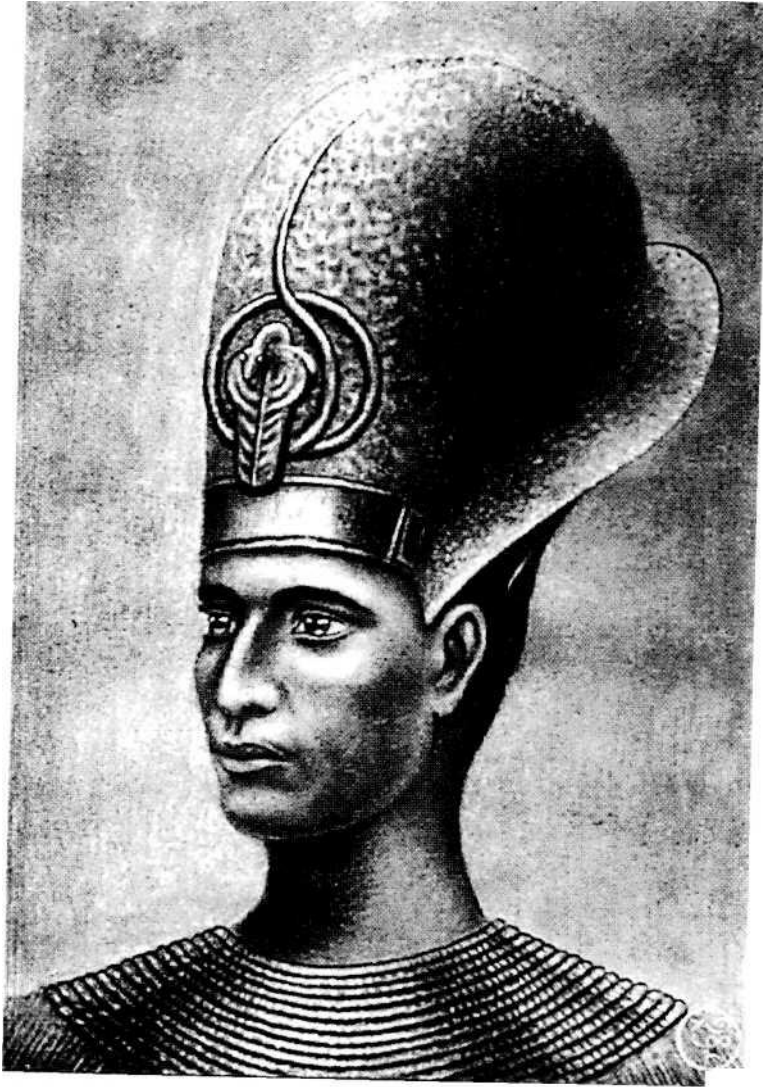
Pokud se týká důkazů k událostem a fenoménům zobrazených v této knize, zůstanou vyhrazeny jen magicky rozvinutému člověku. Lidstvo se bude muset spokojit s tím, že mnohé důkazy v našem kosmu mohou být předávány výhradně duchovními prostředky.

Fotografie Herma Trismegista, Lao C, Mahum Tah-Ta a Shambally, zveřejněné v této knize, zhotovil František Bardon pomocí magického zrcadla ze sféry Akáša. Předpokládá se, že Mahum Tah-Ta je jeden z posledních přežívajících adeptů „modré rasy“ Atlantis, který ještě dnes působí jako učitel v Shamballe.

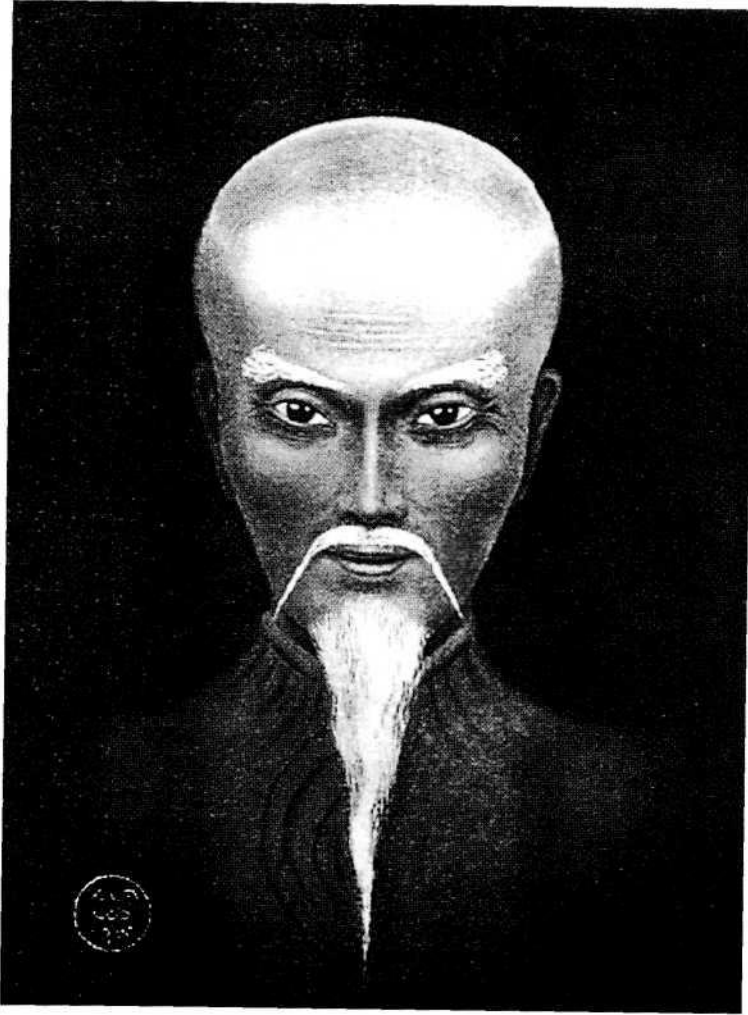
Dieter Rüggeberg, Wupertal 1988

František Bardon

Hermes Trismegistos

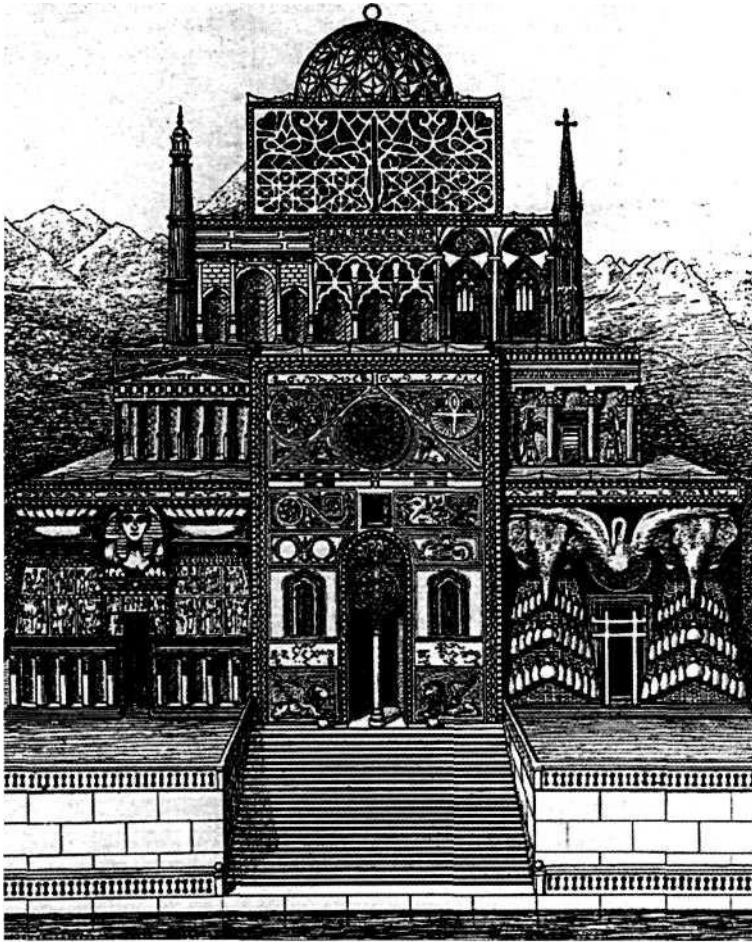

Lao C

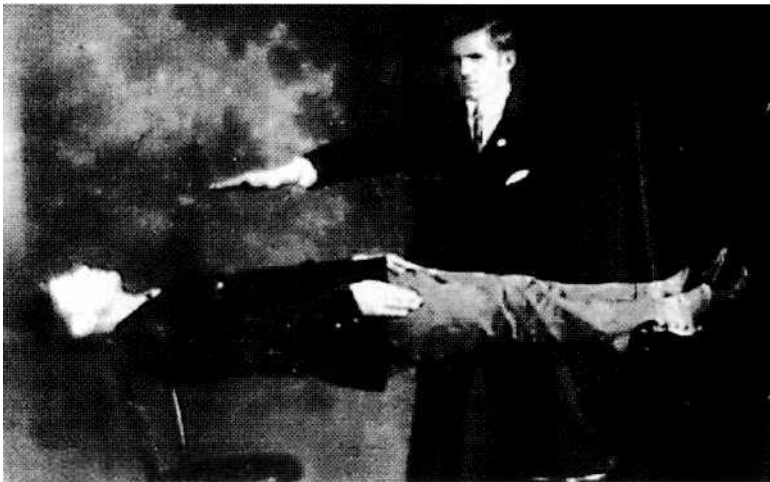

MAHUM 𐌹𐌺𐌰𐌹𐌸𐌰 TAJI-TA°

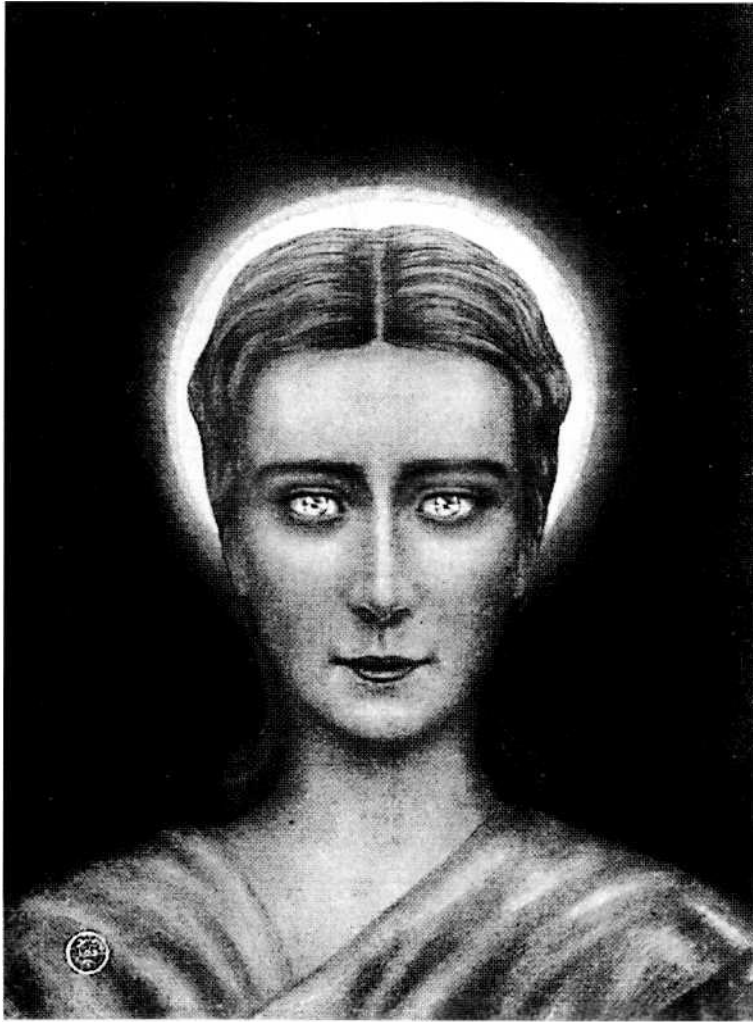
Zakladatel a Mistr Modrých mnichů

Budova střediska (Lagavana) Modrých mnichů

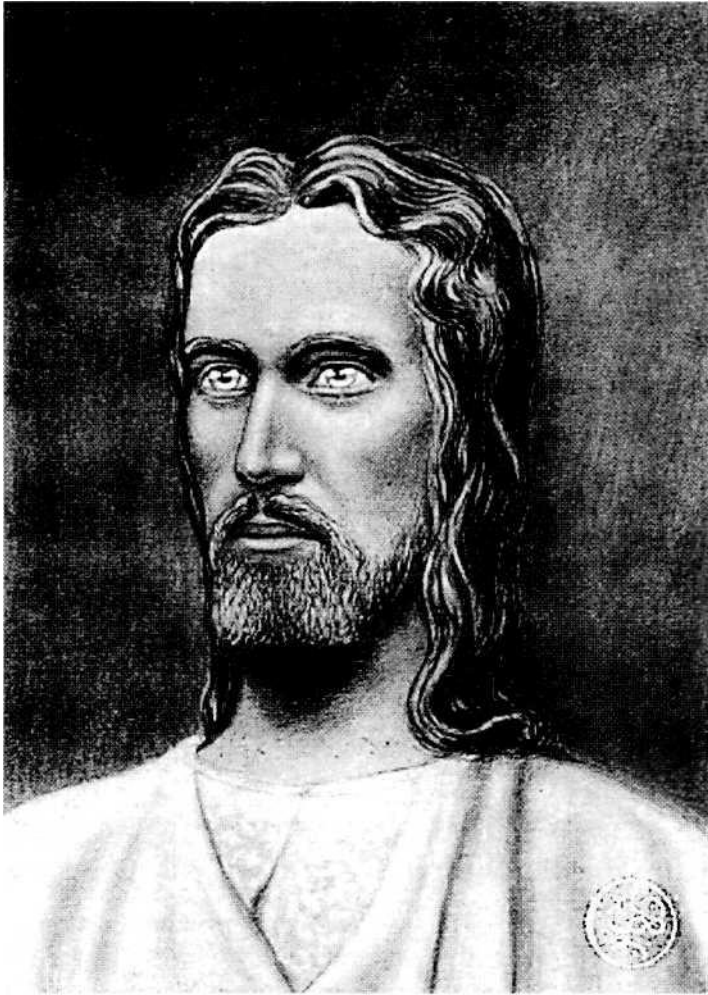

František Bardón jako Frabato - ca. 1930

ཀྱའ་ཡིན་ལམ་

Kwan Yin Lam

Buddha Jehoshuah (Jesus Christus)

Zlatá kniha Moudrosti

Fragment díla, zabaveného v roce 1958.

Úvod

Čtvrtý list v Knize moudrosti je čtvrtou tarotovou kartou, na které obraz císaře představuje Moudrost. Popis čtvrté tarotové karty je pro mágy, zasvěcence sférické magie a kabalisty značnou pomocí, neboť jim umožňuje proniknout do tajemství Moudrosti ještě hlouběji a snaže řešit i nejtěžší problémy, nejen z hlediska Vědění, nýbrž – a to je o mnoho důležitější – z hlediska Poznání, tedy z hlediska Moudrosti. Zasvěcenec musí vždy znát odpověď na veškeré otázky, které mu mohou být položeny. Prošel-li cestou správně, musí být s to každý problém, týkající se Univerzálních zákonů, neodkladně vyřešit.

Také teoretik může z této knihy načerpat mnoho pro obohacení svých znalostí, neboť si může sám zodpovědět mnoho otázek, které vyvstanou v souvislosti s Univerzálními zákony.

Výklad a objasnění veškeré Moudrosti v jedné knize je logicky nemožné. Přesto je v předloženém díle její část obsažena. Především je zde osvětleno z mnoha pohledů učivo obsažené ve třech předchozích dílech, takže se každý praktikující, který si studiem knihy prohlubuje své vědomí a obohacuje své vědění, může sám svým počínáním důvěrně seznámit s Univerzálními zákony. Čím více se seznamuje s rozsáhlým učivem, tím silnějším se stává, uchvácen velikostí a mocí těchto Zákonů, a naplněn bezmeznou úctou k nim, pozdvihuje oči pln pokory k božské Prozřetelnosti.

V tajných prorockých a kněžských školách všech dob sloužila čtvrtá tarotová karta, tedy Kniha moudrosti, jako základní učivo, ze kterého se připravovali zasvěcenci pro své vysoké úřady jako instruktoři, iniciátoři a učitelé (guru). Kniha je také dílem zasvěcení, odhalující hluboká mystéria. Pro neofyty platila Zlatá kniha Moudrosti zároveň jako Kniha zkoušek na jejich duchovní cestě. Plným právem může být proto pokládáno toto čtvrté vědecké dílo za základ esoterické hermetiky.

Dosud směla být všechna vysoká mystéria, představená čtvrtou tarotovou kartou, předávána pouze v symbolické řeči, a tak zůstala většině intelektuálů nesrozumitelná. Čtenář jistě uvítá, že jsem s dovolením božské Prozřetelnosti přeložil také čtvrtou knihu do intelektuální řeči ve snaze, aby se stala srozumitelnou zasvěcenci i nezasvěcenému, tj. filosofovi a teoretikovi.

Kdo tuto Knihu moudrosti dokonale ovládne, pozná podrobně základy hermetické filosofie a může být pokládán za hermetického filosofa z hlediska Univerzálních zákonů. Hermetická bratrstva a řády, vyučující právě hermetické vědění, jej mohou začlenit mezi praktikující filosofy.

Bude-li čtvrtá kniha přijata se stejným nadšením, jako má tři předchozí díla, popis čtvrté tarotové karty, symbolicky zobrazující Knihu moudrosti, svůj úkol splnil.

Také se proto může stát tato kniha všem čtenářům a zájemcům o duchovní vědomosti nevysychajícím pramenem vědění a moudrosti. Všechny ať doprovází na jejich cestě k dokonalosti ve svrchované míře požehnání boží Prozřetelnosti.

Autor

Kapitola I. Hermetické náboženské názory

Existují dva základní druhy náboženského nazírání. První je relativní a druhý absolutní neboli univerzální názor.

Mezi relativní náboženské názory patří všechna náboženství od počátků lidstva po dnešní dny, která prošla počátečními stadii, zažila rozkvět a během času vzala za své. Každé relativní náboženství má svého zakladatele.

Nechci zde uvádět všechny relativní systémy. Kdo se chce zabírat náboženskou filosofií, musí se s početnými náboženskými systémy seznámit alespoň dílčím způsobem. Všechny podléhají témuž zákonu pomíjivosti, bez ohledu na to, zda ten který náboženský systém trval sta či tisíce let. Délka existence určitého náboženství se stále řídí jeho zakladateli či učiteli. Čím více univerzálních zákonů náboženství obsahovalo, čím více hájilo a hlásalo univerzální pravdy, tím déle trvalo. Naproti tomu bylo tím kratší, čím jednostrannější, fanatičtější, diktátorské a autoritativní byly jeho základní principy.

Snad měl každý náboženský systém svůj dobrý účel a určené poslání. Vždy jím byl dílčí aspekt, část Univerzální pravdy a zákonitosti, byť mnohokrát zahalený v symbolické formě nebo v abstraktní ideji.

Pravý zasvěcenec spatřuje v každém relativním náboženství, bez ohledu na dobu, ve které se udržovalo, zlomky základních myšlenek, jenž všechny vychází z Univerzálního náboženství a poukazují na Zákony. Proto zasvěcenci oceňují ve stejné míře všechna náboženství, aniž by přikládali váhu tomu, zda jsou minulá, ještě dnes existující nebo snad teprve vzniknou v budoucnosti, neboť je jim známo, že každý náboženský systém má vždy v určité době takové přívržence, kteří mu odpovídají svou zralostí.

Z hermetického hlediska lze pozorovat, že dokonce i materialismus je skutečným náboženským systémem, jehož zastánci sice v Boha a cosi nadpřirozeného nevěří, ale pevně se drží toho, o čem se chtějí ubezpečit, že je pro ně hmota rozhodující a směrdatná. Zasvěcenec, vědom si, že hmota je symbolickým obrazem Božského zjevení, které se odráží v přírodních zákonech, odsuzuje pouze v hmotu věřící lidi.

Čím byl člověk v běhu svých inkamací zralější, tím více se přibližoval Univerzálním zákonům a hlouběji do nich pronikal, že ho již žádná relativní náboženská nazírání neuspokojila. Takový člověk, v touze po poznání Univerzální zákonitosti v mikro– a makro-kosmu, se stal zralým a způsobilým pro univerzální náboženství.

Každé náboženství, které důkladně nezastává Univerzální zákony, je proto relativní a pomíjející. Univerzální zákony jsou od počátku světa do jeho konce neměnné.

Zralý hermetik může oficiálně vyznávat to či ono náboženství, avšak s ohledem na lidi, aby na sebe nepoutal pozornost nezralých. Svým duchem a celým bytím bude však vyznávat univerzální náboženství, jímž se rozumí Zákony Univerza.

Zasvěcenec nevěří v nic, o čem se nemůže přesvědčit, ani v žádné personifikované božstvo či idol, nýbrž uctívá zákonitosti a harmonii ve všech formách bytí.

Těchto několik slov by mělo stačit k objasnění rozdílu mezi relativním a absolutním náboženským nazíráním. Konec první kapitoly

Kapitola II. Magie – Mystika

V tajných kněžských školách všech dob se vyučovala magie a mystika zároveň a ve stejném poměru, neboť oba tyto základní pojmy byly a nadále budou pro hermetickou vědu mimořádně důležité. K magii se počítaly především všechny vědomosti, které byly získány v průběhu věků na materiální úrovni a této roviny se týkají. Vše technické bylo ve znalostních oblastech podle uvážení kněžské kasty přenášeno mistry na žáky. Do oblasti magie spadaly všechny vědecké obory, mezi nimi matematika, chemie, fyzika a astronomie.

Naopak vše, co nebylo hmotné podstaty, např. náboženství, světový názor, pojem Boha, morálka, ctnosti, schopnosti, vlastnosti všeho druhu, spadá do dosahu mystiky. Z hermetického pohledu nelze tedy magii oddělovat od mystiky, neboť kde neexistují zákonitosti hmotné podstaty, nemohou být ani schopnosti, ctnosti či morální názory.

Postupem doby, vývojem a pokrokem lidstva byla hmotná věda pomalu izolována. Stala se nutně osamocená, neboť se cíleně oddělila od nejvyšší zákonitosti, síly, látky a substance, které nemohly být hrubohmotnými smysly pravdivě určeny. Proto povstalo 1. fyzické vědění, kterého může být dosaženo rozumově intelektuálním vzděláním či výcvikem, a 2. metafyzické vědomí, které pojednává o jemných silách a látkách, nelze však pouhým rozumem pochopit. Tato okolnost způsobila, že metafyzické vědění stále více ustupovalo do pozadí, až nakonec zůstalo majetkem jen pravých zasvěcenců. Aby hermetik pronikl do metafyzických zákonitostí, do univerzálních zákonů, musí znát logické souvislosti všech oblastí vědění.

Abych se vyvaroval nedorozumění, neuvžívám v další výkladu výraz metafyzika, nýbrž zůstal jsem kvůli lepšímu porozumění smyslu u označení slovem magie podle způsobu dřívějších hermetiků. Z hermetického hlediska není magie nic jiného než vyšší metafyzika, která pojednává o silách, látkách a substancích jemného druhu, nicméně k dnešním všeobecným znalostem všech vědních oborů má analogický vztah.

Mluví-li tedy zasvěcenec o magii, míní tím síly, jemné látky a substance, dále jejich zákonitosti,

působení a nezměnitelné zákony mikro– a makrokosmu, tzn. v lidech, přírodě a v celém Univerzu, a ve třech stavech fyzického, astrálního a mentálního těla. Pravá magie je podle toho nejvyšším poznáním jemných sil, které věda dosud neuznává, a pro něž jejich pochopení a využití, dosavadní pokusné metody nedostačují, ačkoli magické zákonitosti jsou analogické vši oficiální vědě našeho světa.

Logické úvahy a závěry o magické vědě a jejím působení a o nezměnitelných zákonech umožňují pravému hermetikovi nejen poznat jemné látkové síly, nýbrž i mimořádnou shodu, týkající se stavů a zákonitostí těchto sil, se všemi oficiálními vědami naší planety. Vědci mohou dokonce uplatnit pomocí různých klíčů své znalosti ve všech vědních oborech a dále je prohlubovat a rozšiřovat. Vynalézavost nabízí ve světle pravé magie velký počet možností pro technické a hrubohmotné rozvinutí. Velkou roli zde hraje především čistota člověka, aby byl s to přenést univerzální zákony síly na hrubohmotné.

V dalším obsahu této knihy mluvíme o jednotlivých analogiích a jemně látkovém působení sil, které se zachovávají různými manifestacemi ve všech třech říších. Jinými slovy vyjádřeno, popisují praktické užívání magických zákonů a každý jednotlivec má možnost odpovídajícího využití vědění a moudrosti pro své účely.

Z toho jasně vidíme, že magie je čistou metafyzikou, kterou lze přesně analyzovat jako každou jinou oblast vědy hrubohmotného typu, a která může být uvedena v soulad s přírodovědným bádáním. Podle toho je metafyzika rozšířením normálního fyzického vědění, přírodní vědy.

Neexistuje magie bez mystiky, tzn. žádná látka bez působení, vlivů a projevů, ježto oba základní pojmy jsou navzájem závislé. Magii nelze oddělit od mystiky, obě nutno pojednávat současně a ve stejné míře. Hermetik musí při svém studiu postupovat magicko-mystický, tzn. že musí brát zřetel na kvalitu a kvantitu a zároveň podrobně rozlišovat, kdy se jedná o kvantitu, pohonnou látku (Kraftstoff), substanci, a kdy o kvalitu, tj. vlastnosti, působení, vlivy a podobně. Oba rozdílné pojmy nesmí nikdy zaměnit, aby nepůsobil chaos. Dobře si zapamatujte: Magie je kvantita a mystika kvalita!

Pokud v dalších kapitolách mluvíme o kvantitě, jedná se vždy o magii. Mluvíme-li o vlivech, vlastnostech, činnosti, ctnostech atd., jde o mystiku. To je univerzální zákon od počátku světa a zůstane jím do jeho konce.

Konec druhé kapitoly.

Kapitola III. Mystéria hermetické anatomie

V této kapitole obracím pozornost čtenáře od všeobecných problémů magie a mystiky k okultní anatomii člověka, aby o ní uvažoval z magicko-mystické stránky, která je pro zasvěcení nejdůležitější. O magii a mystice a jejich vztahu v přírodě, v říši minerálů, rostlin a zvířat by mohlo být napsáno množství objemných knih.

Čtvrtá tarotová karta symbolizuje přicházející Moudrost, proto je tak důležité, aby se každý sám podrobně seznámil ve své činnosti s její magicko-mystickou stránkou a Boží vůlí. „Poznej sám sebe!“ je důležitý hermetický výrok, který nás nabádá pronikat do hlubokých magických a mystických souvislostí člověka. Každá jednotlivost se dokazuje sama od sebe či z poznání funkcí a principů, které popíši v následujícím.

Mentální nebo duchovní tělo

Ve své první knize *Brána k opravdovému zasvěcení* jsem mohl mentální tělo popsat jen v hrubém nárysu, tak jak to dovolila první tarotová karta. V tomto díle jsem obohatil praktické vědění do té míry, jak jsem blíže poznal funkci mentálního nebo duchovního těla s magickým a mystickým zřetelem.

Mentální tělo sestává z jemné látky, jež se zve mentální látkou. Ta je zemským živlem poutána přitažlivou silou s hrubohmotným tělem. Mentální tělo je nesmrtelné, není vázáno k času ani prostoru. Jeho základní vlastnost je schopnost přizpůsobit se každé formě a každou formu přijmout. Mentální látka, častěji zvaná pralátka, má dvě základní síly, elektrické a magnetické fluidum, obě jsou přizpůsobeny stupni hustoty mentálního těla.

Vzájemné působení elektrického a magnetického fluida v mentálním těle se nazývá nesmrtelný život.

Přímo v mentálním těle se nachází tzv. vědomí Já, které je spojením vůle, intelektu (rozumu) a citů

(cítění). Bez jednoho z těchto tří základních principů neexistuje žádné vědomí Já, neboť právě tato trojice činí vědomí Já v mentálním těle, v duchu člověka. Je-li od těchto tří principů oddělen ten či onen, přestává být vědomí funkční. Růst všech tří principů odvisí od všeobecného rozvoje a zralosti.

Z hermetického hlediska si povšimněme kvantitu a kvalitu. Kvantita vůle spočívá v její síle a kvalita vychází z obsahu vůle. Stejný zákon platí pro intelekt, u kterého se právě tak jedná o intelektuální sílu a kvantitativní formu. Kvantitativní forma závisí na vytrvalosti vlastní intelektuální činnosti, kvalitativní forma odpovídá obsahem myšlenek rozvoji a stupni čistoty ducha. Třetí princip je citový život, který podléhá týmž zákonům, kvantitativní stránka vyjadřuje hloubku a intenzitu cítění a kvalitativní stránka obsah citů. Směrodatná je síla citů, která závisí na jsoucím vývoji člověka.

Elektrické a magnetické fluidum

Elektrické a magnetické fluidum vykonávají v mentálním těle mimo uvedené základní funkce ještě další. A jako je vše žijící zachováno přijímáním odpovídající potravy, je tomu tak i v případě mentálního těla. Hermetik se možná zabývá otázkou, čím a jak se mentální tělo sytí.

Jak jsem už dříve podotkl, v mentálním těle se elektromagnetické fluidum svým vzájemným působením neustále pohybuje, což vede k jisté spotřebě obou fluid. Tato spotřeba se znovu vyrovnává skrze smyslové dojmy buď z mentální, astrální nebo hrubohmotné úrovně. Jsou-li smysly přetěžovány, dochází k nepřírozenému zeslabení nebo ubývání mentálních sil, bez ohledu na to, která oblast těla je tím postižena.

Ještě jednou budiž řečeno, že normální užívání smyslů má za následek sice jistou ztrátu elektromagnetického fluida, kterou však jeho induktivní forma vyrovnává tím, že mentální tělo skrze smysly opět přijímá novou duchovní látku, již je živeno mentální tělo. Přírozeně, že se nejedná o specifickou výživu, nýbrž o elektromagnetické fluidum mentálního těla, stále znovu nabíjené pěti smysly. Velkou roli zde hraje kvalitativní a kvantitativní stránka, neboť působením smyslů se mentální tělo stává kvantitativním, což znamená, že silová látka usiluje opět přijmout kvalitativní formu. Mentálním tělem přijatá a smysly ovlivněná kvalita závisí v podstatě na myšlenkových pochodech člověka a kromě toho na situaci, kterou mentální tělo prožívá.

Doporučuje se průběžně meditovat o těchto myšlenkách, neboť tím se hermetikovi odhalí mnoho mystérií Ducha, která zde nelze všechna uvádět. Hermetik musí přesně rozumět soustavě mentálního těla a všem jeho funkcím, aby mohl analyzovat mikrokosmos nebo, mám-li použít dnešní terminologie, podstoupit jej psychoanalýze. Úplná znalost mentálního těla mu umožní, aby jeho funkce pro sebe odpovídajícím způsobem využil a vždy správným usilovným tréninkem dokázal obnovit rovnováhu.

Mít stále v patnosti elektrické a magnetické fluidum napomáhá hermetikovi v jeho dalším vývoji.

Z fyziky je známo, že elektrina a magnetismus nejsou jen dvoupólové, nýbrž že v užívání mohou mimoto působit konstruktivně i destruktivně. To samé platí v případě elektromagnetického fluida, které je se stejnou zákonitostí v přírodě také v astrálních a mentálních tělech. V tvořivém konstruktivním působení budují obě fluida ducha, jsou tedy Dobro a Ušlechtilost. Destruktivní působení elektromagnetického fluida směřuje k opačnému. Hermetikovi musí být obě tato působení zcela jasná a při meditaci musí zpracovat konstruktivní i destruktivní, neboť to je to, co všechny náboženské systémy a mystici nazývají Dobrem a Zlem v člověku.

Konstruktivní a destruktivní působení v mentálním těle má ještě další dosah, o kterém jsem již mluvil.

Hermetik věnuje teď svoji pozornost duchu, vědomí Já, jak je označována osobnost. Opakovaně jsem již podotkl, že neexistuje žádná vlastnost bez síly a obráceně, žádná síla bez vlastnosti. Hermetikovi je už známo, že na vědomí člověka působí zároveň vůle, intelekt a cit. Uvažujeme-li zevrubně o vědomí, zjišťujeme, že to, co je všeobecně zvané vědomím, je vlastní osobnost v pravém slova smyslu...

Zde fragment končí. Pojednáváný svazek byl v roce 1958 při zatčení Františka Bardona zabaven. Lze proto předpokládat, že byl zničen policií, což před několika lety naznačil syn Františka Bardona, pan Dr. Lumír Bardon.

Wuppertal, prosinec 1994 Dieter Rüggeberg

František Bardon

FRABATO

Autobiografický román

František Bardon

FRABATO

Autobiografický román Z německého originálu FRABATO

přeložila Otilie Votavová.

Jazyková úprava Ladislava Kotrbová

Grafická úprava Miloš Novák

Druhé, doplněné vydání

Praha 1998

Chvojkovo nakladatelství

Vytiskla Těšínská tiskárna, a.s., Český Těšín

ISBN 80-86183-07-6